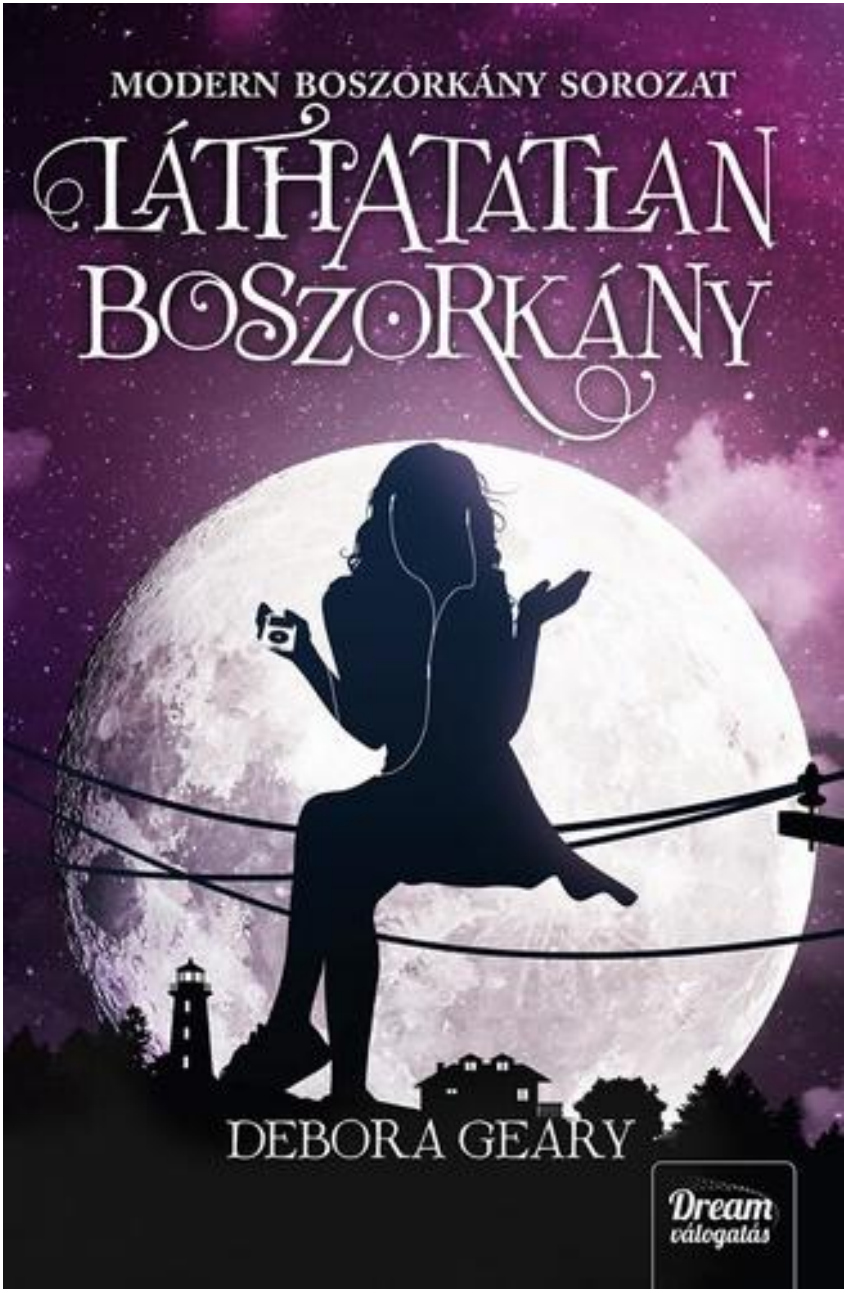
MODERN BOSZORKÁNY SOROZAT
LÁTHATATLAN BOSZORKÁNY
DEBORA GEARY
Dream válogatás

DEBORA GEARY

LÁTHATATLAN BOSZORKÁNY

Dream
válogatás

Írta: Debora Geary

A mű eredeti címe: A Hidden Witch

Fordította: Komáromy Rudolf

Szerkesztő: Vajna Gyöngyi

Nyelvi korrektor: Vass Alexandra

Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit

© Debora Geary 2011

© Komáromy Rudolf 2015

© Maxim Könyvkiadó Kft. 2015

A kiadvány a szerző engedélyével készült, egyetértésben a kijelölt ügynökével és alügynökével, amelyek a 2 Seas Literary Agency és az Andrew Nurnberg Associates International Limited.

Borítóterv: Botos Tamás

A könyvben szereplő idézetét fordította: Szabó Lőrinc.

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

1. FEJEZET

Nem először fordult elő, hogy Elorie szeretett volna saját varázserőt, és valószínűleg nem is utoljára.

– Sean James O'Reilly, hullámsír vár, pajtás!

Mivel a szemfényvesztő bűbájhoz, ami az imént kalózzá változtatta, dörmögő hang meg csillogó aranyfog is tartozott, az asszony összesen annyi eredményt könyvelhetett el, hogy Sean és két osztálytársa dőlt a nevetéstől.

Elorie nem nagyon hibáztathatta a fiút – a boszorkánytörténelem-órák általában hosszúra nyúltak. A nagyi pedagógusévei során boszorkánypalánták sok csínyével birkózott meg, ő azonban elegendő varázserővel rendelkezett, hogy a kellemetlenebb gézengúzkodásokat mágikus módszerek bevetésével hárítsa el.

Elorie-nak nem jutott efféle áldás, de egy tízéves fiú többféleképpen is leszerelhető. Az asszony a nappalija sarkában álló könyvespolchoz lépett, és kihúzta a boszorkánytörténelem témaköréből az ott található legvaskosabb kötetet. *A vidéket járó Edward C. Milgibbons mezsgyeboszorkány hányattatásai és megpróbáltatásai* alkalmas fegyvernek tűnt.

Letette a kötetet a dohányzóasztalra, előhúzott egy darab papírt, és csupa nagybetűvel írni kezdte a HÁZI FELADAT szavakat. Azután előbb a könyvre, majd Seanra nézett, és gonosz kalózkacajt hallatott.

– De hát nem adhatsz nekünk házi feladatot, Elorie néni – pillantott elszörnyedve a könyvre Sean. – Nyár van!

Az ikertestvére, Kevin érdeklődéssel tekintett a könyvre. Jellemző. Alighanem megint kifogyott az olvasnivalóból. Az asszony elhatározta, hogy később suttyomban odacsúsztatja neki a könyvet, miután az betölti funkcióját, és a bűbáj újbóli átgondolására sarkallja

Seant. Elorie a lehető legkalózosabban morcos képet vágta, és kampójával megkocogtatta a papírt. Ügyes kis részlet ez a kampó, nagyon életszerű. Sean bűbájai szépen fejlődtek.

A hatéves Lizzie-t sem ejtették a fejére.

– Jobb, ha visszaváltoztatod Elorie nénit normális emberré, Sean. Anyu azt szokta mondani, hogy a lányok nem dühöngenek. Mi elégtételt veszünk.

Na tessék, gyerekszáj! – gondolta Elorie.

– Hát… lehet, hogy azzal egy kis gubanc lesz – komorodott el Sean.

Ajjaj.

Kevin a fejét ingatta.

– Nem tudod, hogy kell visszacsinálni, mi? Idióta! – bokszolta vállon a testvérét. – Megyek, megkeresem a bűbájkézikönyvet.

– Az túl sokáig tart – szökkent le a kanapéról Lizzie. – Szólok Moira nagyinak.

Lizzie-t ugyan fölfelé legalább egy nemzedék, oldalra meg a családfa néhány ága-boga választotta el attól, hogy ténylegesen Moira unokája lehessen, de az új-skóciai boszorkányközösségben nem akadtak fenn efféle csip-csup részleteken.

Noha a matriarcha és boszorkánytörténész Moira nem titkolt türelemmel viseltetett a csínytevő boszorkányok iránt, a bűbájítélőképesség fogyatékosságaival szembeni ingerküszöbe már jóval alacsonyabban húzódott. Sean tehát joggal szeppent meg.

Elorie föltette a vízforralót a tűzhelyre. Tudta, hogy a nagyi teát fog kérni. Arra is szánt egy pillanatot, hogy a tükörbe nézzen. Az ember lánya nem mindennap mászkálhat szemkötővel és őszbe vegyülő szakállal. Képmására vigyorgott, és épp idejében indult vissza a nappaliba, hogy láthassa az ajtón berontó Lizzie-t, majd a kislány nyomában higgadtabban lépkedő nagyit.

– Köszi, hogy eljöttél! – nyomott puszit az öregasszony arcára Elorie.

Moira úgy vihogott, mint egy csitri.

– Ez te vagy, Elorie, drágám? Feltételezem, hogy Sean a hunyó. Lizzie szerint egy csöpp kis gondja akadt a bűbáj visszavonásával.

– Ezer árboc és vitorla! – dörmögte Elorie, majd halkabban hozzátette: – Most persze izzad miatta.

– Késő bánat – nyomult be a nappaliba Moira.

Sean az ikertestvére mellett ült a kanapén, és igencsak összehúzta magát.

– Szia, nagyi! Azt hiszem, segítségre szorulok. Nem akartam kalózzá változtatni Elorie nénit. – Kijelentését a helyiségben tartózkodók mind kétkedő pillantással fogadták. – Úgy értem, nem akartam, hogy *úgy maradjon.* Csak egy percre szerettem volna, de úgy látszik, elszúrtam valahol.

– Mi a boszorkányság első szabálya, Sean O'Reilly? – nézett rá szigorúan Moira.

– Ne árts… – horgasztotta le a fejét Sean, így nem láthatta Moira hunyorítását.

– És mit gondolsz, milyen életre számíthatna Elorie, ha örökre kalóz maradna?

– Hát… – szontyolodott el Sean. – Kampókézzel nem nagyon készíthetne ékszereket, és Aaron bácsi talán nem akarna egy kalózzal élni.

Elorie úgy vélte, Sean alábecsüli az ő férje képtelenségek iránti vonzalmát. Reménykedett, hogy a nagyi nem óhajtja tovább szorongatni szegény kisfiút – a szemkötő ugyanis kezdett viszketni.

Moira leült Sean mellé.

– No, meséld el, hogyan vetetted a bűbájt, és meglátjuk, hogyan vonhatod vissza.

– Te nem tudod csak úgy visszavonni, Moira nagyi? – kérdezte Lizzie.

– Nem, drágám, nem tudom – válaszolta rettentő komoly arccal

Moira. – A mi Sean barátunk igen tehetséges a bűbájvetésben, nekem pedig nincs elég erőm, hogy visszafordítsam a bűbáját. – Sean vállára tette a kezét. – Az erő felelősséggel jár, hogy bölcsen és józan ítélőképességgel alkalmazd a varázstehetségedet.

– Azt hiszem, tudom, mit kell csinálnia Seannak – nézett föl Kevin, aki eddig buzgón körmölt a jegyzetfüzetébe.

Moira és Elorie elismerően bólintottak – jó dolog, ha a boszorkányokban erőteljes közösségi felelősségtudat fejlődik ki. Kevin a dohányzóasztalra tette a füzetét, amibe olyan komplikált folyamatábrát rajzolt, hogy Elorie-nak a puszta látványtól keresztbe állt a szeme.

Kevin és Sean vadul gesztikulálva, valami érthetetlen ikernyelven értekeztek egymással. Lizzie közben Moira ölébe ült, és a matróna nyakláncának antik függőjét birizgálta.

– Rendben – nézett föl végül Sean – azt hiszem, most már tudom, mi a teendőm, de kört kell alakítanunk hozzá.

– Bizony – dörzsölgette a fejét Moira. – A bűbáj megszüntetése gyakorta több varázserőt igényel, mint amennyi eredetileg a bűbájvetéshez kellett. Ezt nem árt jól az eszedbe vésned. Akkor én is csatlakozzam a körötökhöz?

– Igen, légy szíves! – ragyogott föl Sean arca, és Elorie a szíve mélyén ugyanazt az örömöt érezte. A nagyi az utóbbi időben ritkán csatlakozott a gyakorlókörökhöz. Mindannyian próbáltak úgy tenni, mintha Moira nem is öregedne.

A kör jól begyakorolt könnyedséggel állt össze, résztvevői az elemekhez folyamodtak. Varázserőt tereltek Sean felé, és szinten tartották neki, hogy elkezdhesse a visszafordító bűbáj kivetését. Teljes gőzzel beindult a mindennapok mágiája.

Elorie a körön kívülről figyelt, a kirekesztettség szokásos, enyhe fájdalma sajdult belé. Ehhez képest újdonságnak számított az eredményesség érzése. Az ő kis világukban folyó boszorkányképzés

terén már csaknem teljesen átvette a nagyi szerepét. A következő nemzedék nagyon szépen fejlődött, és Elorie büszke lehetett saját oktatói teljesítményére. Eltartott egy ideig, hogy rátaláljon a rendeltetésére, és megbékéljen vele, de mostanára sikeresen beilleszkedett, meglelte a helyét a közösségben.

Látta, amint Sean ujjai rebegni kezdenek, és tudta, ez azt jelzi, hogy a fiú bűbája alkalmazásra kész. Halvány ragyogást észlelt a szeme előtt, és Lizzie vigyorából feltételezte, hogy kalózénjét fölváltotta a jó öreg Elorie.

A konyhában a vízforraló fütyülni kezdett.

– Sean, Kevin, készítsetek hamar teát a nagyinak! Lizzie, hozz mindenkinek teasüteményt a dobozból!

A boszorkánytanoncok eliramodtak, és Moira kacsintott Elorie-nak.

– Egész ügyes bűbájvetés a mi Seanunktól, és a kör együttműködése is igazán remek.

– Értettem, kapitány! – kuncogott Elorie.

*

Moira mosolyogva ballagott haza a faházába. Ez az Elorie csodálatos boszorkányoktató. A közösség más tagjai jól elboldogulnak konkrét varázstevékenységek tanításával, de Elorie fogja össze az egészet. Igazán kár, hogy nincs saját varázsereje, hiszen jól tudna bánni vele – tisztelettel és jó hagyomány érzékkel. Sajnos sok modern boszorkány feledkezik meg a gyökereiről.

Na, igen, a régi boszorkányok pedig nem hajlandók a modern eszközök használatára. Moira szelíden mosolygott saját magán. Leült a laptopja elé, és az immár ismerős kattintásokkal eljutott a Boszorkánycsevejhez. A kis Sean rakoncátlankodása miatt valamennyit késett, és sejtette, hogy Nell meg Sophie már várják.

„Magamfajtát keresek
Társalgásra, okulásra,
Ez a kapu nyíljon másra,
Ahová kell, bevigyen,
Parancsomra úgy legyen!"

Sophie: Üdv, Moira néni!
Moira: Szervusz, Sophie, szia, Nell! Bocsánat, hogy egy csöppet késtem, vissza kellett fordítanunk egy bűbájt.
Nell: Ajjaj…
Moira: Csak egy boszorkánycsemete haszontalankodott. A kis Sean kalózkáprázatot vetett Elorie-ra. Ami azt illeti, egész ügyesen, kinézetre és hangra egyaránt meglehetősen bősz tengeri rablóvá változtatta.
Sophie: Sokoldalú tehetség ez a fiú.
Moira: Az nem vitás, és senki sincs köztünk, aki sokáig lépést tudna tartani vele. Szeretnék fölvetni neked valamit, Nell.
Nell: Csupa fül vagyok.
Moira: Nincs kedved ezen a nyáron elhozni néhány csemetéteket egy kis kiruccanásra? Arra gondoltam, hogy rendezhetnénk egy intenzív boszorkányképzéssel egybekötött nyári összejövetelt. Seannak nem ártana, ha leckéket vehetne egy tehetséges bűbájvetőtől, és te tökéletesen megfelelnél erre a feladatra.
Nell: Persze, ide nekem a kis bajkeverőket :-) Nathannek eléggé zsúfolt a nyara, de én elvihetném a lányokat és Aervynt. Hadd okoskodjam ki, mikor tudnánk sort keríteni a kirándulásra.
Moira: Pompás! A meghívás él, bárkit szívesen látunk, aki csatlakozni kíván, téged is, Sophie. Elorie azon töri a fejét, hogy weboldalt indít, ahol az ékszereit árulhatná, és tudom, hogy boldogan hasznosítana valamicskét a szakértelmedből.
Sophie: Nyugodtan létrehozhat saját oldalt, de örömmel árulom a munkáit a sajátomon. Kétségkívül elbűvölök a tengeri üveg

kavicsok, amiket gyűjt, és szépen kiegészítenék a jelenlegi árukínálatomat.

Moira: Nem bánnám, ha megint együtt dolgozni láthatnám a lánykáimat.

Sophie: Ne szaladj előre, Moira néni! Haladjunk sorjában.

Moira: Csak el akartam hinteni a gondolatot, drágám. Ti ketten még sok szeretetet adhattok egymásnak, de tudom, hogy ez komplikált ügy.

Sophie: Vedd úgy, hogy sikeresen elhintetted.

Nell: Ha már szóba került a weboldalad, Sophie, kigondoltam pár fejlesztést a Boszorkánycsevej bevonó bűbájához.

Sophie: Én úgy látom, egészen jól működik. Az utóbbi időben néhány elragadó boszorkány csatlakozott hozzánk ezen az úton.

Nell: Igaz, de mind gyakorló boszorkányok. Eszembe jutott az, amikor Laurent vontuk be, aki nem is tudott a saját varázserejéről.

Moira: Lauren csodálatosan gazdagította a boszorkány-közösségünket.

Nell: Így van. Arra gondoltam, hogy talán találhatnánk még hozzá hasonlókat.

Sophie: Merész ötlet. És ha vállalkoznánk rá, hogyan fognánk hozzá?

Nell: Megvizsgáltam azoknak a boszorkányoknak a varázserő-lenyomatait, akikkel mostanában csevegtünk, és összehasonlítottam őket a Laurennél kezdetben észleltekkel. Az övéi erőteljesek, de jóval kevésbé rendezettek.

Sophie: Ez logikus, elvégre azelőtt semmiféle képzésben nem részesült.

Nell: Valóban, és azt hiszem, erre alapozhatunk. Úgy módosíthatom a bűbájt, hogy a kevésbé rendezett varázserő nyomai után kutassunk. Így vagy kevéssé képzett boszorkányokat találunk, vagy olyanokat, akik nincsenek tisztában a

tehetségükkel.

Moira: Lauren esete kissé kockázatos volt. Minden a lehető legjobban alakult, de szerintem csak a szerencsén múlott, hogy nem csapta be előttünk az ajtót.

Sophie: Egyetértek, mégis csábító az elképzelés, és tudjuk, hogy szükségünk van újoncokra. Okvetlenül kéne valaki, hogy fölmérje őket, ahogyan Jamie tette Laurennel. Egy kiképzetlen boszorkány sokkal több segítséget igényel az egyszerű föllelésnél, és legutóbb nemigen rendelkeztünk erre vonatkozó tervvel.

Nell: A lányokkal most virtuális letapogatáson dolgozunk, hogy távolról mérhessük föl az alanyt, de még nem készültünk el. Jamie pedig ez alkalommal nem tud utazni, mivel Nat reggeli rosszullétekkel kínlódik, és nem hiszem, hogy Jamie hajlandó ebben az állapotban magára hagyni.

Sophie: Valaki szólhatott volna, hogy Nat nincs jól. Van pár kristályom, ami segíthet a baján, és összeállítok valami teakeveréket is.

Nell: Az nagyon jó lenne, Sophie. Muszáj elküldenem hozzád Giniát kiképzésre – komolyan szűkölködünk itt gyógyítókban, és nagyon örülnék, ha kiderülne, hogy Giniában van effajta tehetség.

Sophie: A földmágíája és a növényekhez való vonzódása ismeretében cseppet sem lepődnék meg ezen.

Moira: Hozd el nyáron a kislányt, Nell! Nekünk akadnak itt gyógyítóink, annál is inkább, mert Sophie is idelátogat. Ha Giniában gyógyító tehetség szunnyad, az egy okkal több, hogy összejöjjünk.

Nell: Én meg egy hétig lustálkodhatok a tengerparton, ez nem hangzik rosszul. Csak hadd dolgozzam ki a szervezést. Addig is igazítsak egy kicsit a bevonó bűbájon, hogy olyan boszorkányokat keressünk, akik nem gyakorolják ténylegesen a mesterséget, vagy hagyjuk ennyiben a dolgot?

Moira: Ha kiképző összejövetelt tartunk, akkor szerencsés időzítésnek tűnik olyasvalakit keresni, aki esetleg nincs kiképezve.

Sophie: Mikorra tudod átigazítani a bűbájt, Nell?

Nell: Szerintem a lányok titokban már dolgoznak rajta. A hálózatunkban láttam egy kódolt mappát *Fedőnév: Rejtőzködő boszorkány* címmel.

Sophie: Ginia máris fantasztikus bűbájprogramozó, mindannyiunkat kenterbe ver.

Nell: Ügyes kislány! Majd meglátjuk, hol tartunk, de nem lepne meg, ha a ma esti szokásos csevegésünkig már indulásra készen állnánk.

Moira: Ebben az esetben bekapok egy falatot vacsorára, és pár óra múlva beszélek veletek.

*

Elorie érezte, hogy begörcsöl a keze, és a természetes megvilágítás lassanként annyira fogyatkozott, hogy hunyorognia kellett, másként nem látta rendesen a finom ezüsthuzalokat, amelyeket összefont. A kedvencei közé tartozott ez a fajta üvegkavics, amely tündöklő kékjével Velencére emlékeztette.

A tengerparti leletek között a kékek a legritkábbak, és Elorie kuporgatta őket, csak olyankor markolt a tárolóüvegbe, ha egészen különleges darabot akart készíteni. Most a nagyinak gyártott nyakláncot, annál különlegesebbet el sem tudott képzelni. A nagyi hozzá hasonlóan rajongott a történelemért és azért a szívós kitartásért, amit a tengeri üveg képviselt.

Elorie szívesen fantáziált az éppen munkába vett, csillogó kincsek hosszú múltjáról. A gyérülő fénybe tartotta az üvegdarabot, még egyszer megszemlélte az alakját. Ez talán hajdan egy üvegcse részeként egy velencei úrhölgy pipereasztalán pihent, vagy hajón szelte át az Atlanti-óceánt. Talán ledobták a fedélzetről, vagy a hajó

korai véget ért. Azután az összetört üveg cserepei az óceán vizében hányódtak, apró kövekkel és homokszemcsékkel viaskodtak, végül az elhagyatott új-skóciai tengerparton pihentek meg, talán évszázadokig várakoztak, hogy az ő szeme elé kerüljenek.

Igyekezett észben tartani, hogy a közeljövőben hívjon vacsoravendégeket, mert ha az ember párás szemmel kezd merengeni holmi üvegdarabok fölött, az biztos jele annak, hogy az utóbbi időben túlságosan begubózott. Igaz, hogy jó ügy érdekében vált ennyire remetévé: egyre nagyobb kupaccá halmozódtak a San Franciscó-i művészeti vásárra készített vadonatúj munkái.

Ritkán merészkedett Új-Skócia határain kívülre, de most Aaron gyöngéd nyomására beküldte az ékszerterveit Észak-Amerika egyik legrangosabb művészeti seregszemléjére, és kiválasztották a rendezvényen bemutatkozási lehetőséget kapó új tehetségek egyikeként. Ez a hatalmas megtiszteltetés jókora zökkenőt jelentett addig kellemesen kiszámítható, eseménytelen életében.

Az igazat megvallva, eléggé megijedt tőle.

Mivel a természetes fény most már teljesen elfogyott, föladta a próbálkozást, hogy befejezze a nagyi nyakláncának összeállítását, és hozzáfogott, hogy rendet rakjon a munkaasztalán. Mindig elöl szokott hagyni egy készülőfélben lévő munkadarabot, hogy másnap az lelkesítse. Még egyszer megsimogatta a zafírkék üveget, ami most lassan kihűlt, miután az ujjai már nem tartották melegen, és nekilátott a jóval földhözragadtabb teendőkhöz: helyükre tette a szerszámait, és felsöpörte a padlót.

A laptopja csipogva jelzett egy bejövő üzenetet, Aaron ezzel a megoldással vonta magára a figyelmét. Kissé butaságnak tűnt a dolog, elvégre egyszerűen kikurjanthatott volna a hátsó ajtón, de az asszony bizonyára elengedte a füle mellett az ilyen jellegű eddigi kísérleteket. Valószínűleg elkészült a vacsora. Az asszony leült a számítógépéhez, hogy tudassa a férjével: nemsokára fölmegy a házba.

Nell: A bűbój máris bevon valakit… Elorie-nak hívják.
Sophie: Szia, Elorie, és üdv a Boszorkánycsevejen! Örülünk, hogy csatlakoztál hozzánk.
Elorie: Micsoda kellemes meglepetés! Sziasztok, lányok! A nagyi mindent elmesélt a chatszobátokról. Nem maradhatok sokáig – éppen jelezni akartam Aaronnak, hogy indulok föl vacsorázni.
Moira: Szervusz, kislány! Jó, hogy itt vagy, és egy kicsit meglepő is. Úgy látszik, Nell bevonó bűbája csütörtököt mondott. Új boszorkányokat kerestünk a csevegésünkhöz. Talán valamelyik tanoncod használta előzőleg a számítógépedet.
Elorie: Azon nem csodálkoznék. Kevint minden elektronikus holmi izgatja.
Nell: Várjatok egy pillanatot, megnézem a programkódot. Bocs, Elorie, nem tudom, milyen hiba csúszhatott be, mindenesetre jó, hogy „látlak".
Sophie: Ugye nemsokára esedékes a művészeti vásár?
Elorie: Igen. Nem egészen egy hét múlva utazom. Nell, még mindig érvényes, hogy alhatok nálatok?
Nell: Nálunk mindig van helyed. Bár ha egy kicsit nyugalmasabb szállásra vágysz, Jamie és Nat boldogan befogadnak. Már kezdik jobban belakni az új házukat, de nem árt egy-két vendég, hogy megszabaduljanak a festékszagtól.
Elorie: Mindkét megoldás remek, köszönöm szépen!
Nell: Rühellek ilyen butasággal előhozakodni, de a bevonó bűbáj programkódja egyértelmű varázserőt jelez nálad, Elorie.
Moira: Márpedig lehet, hogy az nem Elorie-tól ered. Ha boszorkány lenne, azt rég észleltük volna.
Elorie: Akkor talán egy tanonc az oka?
Nell: Nem, a bűbáj konkrétan egyénekre vonatkozik, nem számítógépekre. És a jelzés kiképzetlen varázserőt mutat. Kevin már részesült annyi képzésben, hogy az ő nyoma inkább a

ténylegesen gyakorló boszorkányokéhoz hasonlítana, akikkel mostanában csevegünk.

Elorie: Nem értem, mit jelent ez.

Nell: Azt jelenti, hogy a programkódom szerint kiképzetlen boszorkány vagy, de ebben nincs semmi logika.

Sophie: Végeztek nálad az utóbbi időben elmepásztázást, Elorie?

Elorie: Éppen elégszer tapogattak le kettőnket, amíg föl nem nőttünk, Sophie. Nem hiheted komolyan, hogy most támadt hirtelen varázserőm.

Sophie: Bocs, nem gondolkodtam. Tudom, hogy annak idején nehéz volt neked, és őszintén sajnálom, hogy valamiért megint belemásztunk a témába.

Elorie: Régen volt, nem kell elnézést kérned. Örülök, hogy kibontakozott a varázserőd, és már réges-régen nem picsogok azért, mert nekem nincs. Most pedig tényleg rohannom kell, húsos derelye a vacsora, és kopog a szemem az éhségtől. Jó éjszakát mindenkinek!

Sophie: Juj!

Moira: Jaj nekem!

Nell: Úgy érzem magam, mintha beletenyereltünk volna valamibe, és nem ismerem a dolog hátterét. Beavatna valaki?

Moira: Elorie egész pici korától mindmostanáig arra vágyik, hogy boszorkány lehessen. Ma már nagyon jól palástolja, de nem tudom, hogy valaha is tényleg túltette-e magát rajta. Egészen biztos voltam benne, hogy idővel kibontakozik a varázsereje, ezért nem ügyeltem rá eléggé, hogy másfajta lehetőségek elfogadásában segítsem.

Sophie: A nem boszorkányokat éppolyan szívesen látjuk, mint bármilyen boszorkányt. Te mindig gondoskodtál erről, Moira néni.

Moira: Ez természetes, de Elorie-t mindig is érdekelte a mágia. Rendes körülmények között, ha egy boszorkánycsemete így

vonzódik a mesterséghez, előbb-utóbb megjelenik a varázsereje, nála azonban ez elmaradt. És kétszeresen megnehezítette a helyzetet, hogy Sophie-val ennyire közel állnak egymáshoz. Nell, te csodálatosan kezeled ezt a hármas ikreiddel, én korántsem olyan ügyesen.

Nell: Nem mintha semmibe venném az előzményeket, de talán ismét próbát kellene tenni Elorie-val. Úgy tűnik, már jó ideje nem pásztázták. Esküszöm, hogy a programkódom szerint boszorkány. Talán mégsem tévedtek az ösztöneitek.

Sophie: De hát állandóan gyakorló boszorkányok társaságában és működő boszorkánykörök közelében forgolódik. Nehezen hihető, hogy lappangó boszorkány tehetség, és egyikünk sem vette észre.

Nell: Hát igen, a működésbe hozott varázserő áramainak hatására rendszerint bármely környékbeli kiképzetlen tehetség egészen nyilvánvalóvá válik.

Moira: Szinte röstetlem kimondani, de Elorie el sem hinné, a közelmúltban is mennyire letapogatták. Újabban már nem is szólok neki, amikor megteszem, mert csak bánkódna miatta, de mindössze néhány hónapja, hogy legutóbb ellenőriztem.

Sophie: Ma este pedig bizonyosan ismét bánatot okoztunk neki és neked. Sajnálom, Moira néni!

Nell: Marhaság! Kigubancolom a programkódomat, és vigyázok, nehogy megint összekuszáljam. Bocs, mivel a munka javát a kislányok végezték, nyilván elnéztem valamit. Nem mentegetőzésképpen, de holnap sűrűfésűvel újra végigmegyünk rajta.

Moira:. Ne aggódjatok, Aaron majd gondjaiba veszi Elorie szívét. Nagyon jó ember.

– Elorie becsukta a műterme ajtaját, és nekitámaszkodott, beszívta a friss óceáni levegőt. A csuda vigye el! Nem fogja hagyni, hogy

ilyesmi a kedvét szegje. A csitrik szoktak picsogni, ha hiába ácsingóznak varázserő után. Egy felnőtt nő képes megbékélni az életével.

Az övé nagyon is jó, és pillanatnyilag egy nagy tányér húsos derelye vár rá.

2. FEJEZET

Elorie úgy vélte, hogy eddigi huszonhat éve alatt több apró követ vett szemügyre, mint amennyit az emberek zöme három élet alatt tudna. Üvegkavicsot találni a tengerparton kész művészet: tekintetünkkel fürkésszük a felszínt, hogy szemünk megakadjon a szokatlanon, a szürkék és barnák szőnyegében fölcsillanó élénk színfolton.

Ami egyszerűbben menne, ha az óceáni kavicsok ténylegesen barnában és szürkében szerénykednének. A parti kövek azonban – különösen nedves állapotban – a színek döbbenetes változékonyságát mutatják, aranyban és zöldben tündökölnek, esetenként a természet szinte minden létező árnyalatában játszanak. Vegyük hozzá ehhez a tetszetős kagyló és csigahéjtöredékeket, meg mindenféle azonosíthatatlan tengeri trutymószemcsét, és rögtön nem is olyan könnyű kiszúrni a hullámok koptatta-forgatta, rejtőző üvegdarabkákat, mint gondolnánk.

Elorie kislány kora óta imádott üvegkavicsokra vadászni. Az édesanyja mindig lehozta a tengerpartra, meséket talált ki egy-egy üvegdarabról és annak korábbi tartózkodási helyéről. Elorie jól emlékezett az első alkalomra, amikor kincsre bukkant, fogselyemmel egy fekete cipőfűzőre kötözte, és anyák napi ajándékként nyújtotta át.

Az anyukáját csak tizenöt esztendő, valamint a cipőfűző elszakadása vehette rá, hogy engedje azt a kis lila üvegdarabot míves ezüsthuzal foglalattal rendes láncra rögzíteni. És Elorie fogadni mert volna, hogy anyu valahol eldugva még mindig őrizgeti a cipőfűző maradványát.

Talán érzelgősség, de most, hogy maga is gyermekvállalást fontolgatott, kicsit könnyebben megértette, miért hordott az édesanyja másfél évtizeden át cipőfűzőt a nyakában.

Ahogy a tengerparton bóklászott, Elorie megdörzsölgette a hasát, és eltűnődött, milyen lenne, ha kisbaba növekedne benne. A gyerekek nem olyan titokzatosak, ha velük körülvéve cseperedünk föl, de amikor benned fejlődik egy kisbaba, az igazi csoda. Aaron az utóbbi időben elejtett megjegyzéseket. Talán majd a művészeti vásár után.

Egy akvamarinkék üvegdarab vonta magára a figyelmét, lehajolt, hogy zsebre süllyessze nedves hűvösségét. Ez a partszakasz eléggé félreesett ahhoz, hogy szép számmal találhasson a hullámok által kivetett kincseket. Megengedhette magának, hogy ne törődjön a barna és zöld üvegekkel, csak a ritka, különleges példányokra hajtson – kékekre, pirosakra és lilákra, amikhez hasonlók már évszázadok óta nem készülnek.

Következőnek egy tökéletesen gömbölyű, égszínkék lelet ötlött a szemébe. Egy több száz évvel ezelőtt élt gyermek üveggolyója, amit homályosra dörzsölt az óceáni utazás. Gyönyörű nyaklánc válhat belőle – ha Elorie képes megválni tőle. A műtermét és az otthonát efféle apró kincsek tarkították, amiket egyszerűen muszáj volt megtartania.

Vászonnadrágja combzsebébe csúsztatta az üveggolyót, és egy napos sziklához lépett. Elérkezett az ideje, hogy megegye a szendvicsét, és egy kicsit hallgassa a hullámok moraját.

A reggeli köd már fölszállt, de a levegő még nedvesnek érződött, a gyönge szél nem tudta eloszlatni a párát. Ezen a partszakaszon szokatlannak számított az ilyesmi. Beállt az apály, a déli napsütés kicsit megérlelte a hínár és a sós víz aromáját.

Elorie nagyon is tudta, hogy délelőtti kószálása elsősorban nem az üvegkavicskészlete gyarapítását célozza. Régi szívfájdalmainak csitítására szolgált a szertartásos kincsvadászat. Felnőtt nőként azt is megtanulta, hogy a tevés-vevés gyakran sokkal inkább vigaszt nyújthat, mint a sírás.

Még a saját boszorkánytalan mivoltával tökéletesen elégedett

Aaron sem igazán értette, milyen érzést okoz a bizonyosság, hogy gyermekkori vágyunk soha nem teljesülhet.

Amióta Elorie az eszét tudta, azt feltételezte, hogy boszorkánnyá fog válni, hiszen a nagyi is boszorkány. Kisgyermekként azt hitte, a családi múlt révén a vérében hordozza a mesterséget, várta, hogy a varázsereje felszínre törjön.

Buzgón vetette bele magát az oktatásba, amin a boszorkányközösség kicsinyei mind részt vettek, órákon át ücsörögve hallgatta, ahogy a nagyi a boszorkánytörténelemről mesélt.

Tizenévesen igyekezett türelmes maradni, miközben körülötte igen sokan jutottak a varázserejük birtokába. Irigységtől gyötrődve leste, amint Sophie tehetsége kibontakozott. A nagyi rendszeresen vizsgálgatta őt, és Elorie tudta, hogy mindmáig pásztázgatja, szeretett unokájában kutat a varázsképesség nyomai után. De a legcsekélyebb jel sem mutatkozott.

A tengerparti csellengés, üvegkavics-keresgélés gyermekkori kincsvadászatból egyfajta terápiává változott, majd pedig célt és irányt adott felnőtt életének. Elorie tudta magáról, hogy művész, feleség, táncos, oktató, nem pedig boszorkány, és meg is nyugodott ebben.

Többnyire.

Azután jött egy félresikerült bevonó bűbáj, és reményt gyújtott benne, amit Elorie nem nagyon bírt kioltani szívének rejtett zugaiban. Belátta, hogy nem boszorkány, mégsem tudott teljesen megszabadulni a vágytól, hogy azzá váljon.

Összeszorította a szemhéját, hogy legalább egy pillanatra enyhüljön a fájdalom.

Tizenhárom éves kislányként azt hitte, ha nagy lesz, *okvetlenül* boszorkány lesz. Miután nem lett az, a nagyi gyöngéd nógatására saját utat talált magának, olyan rendeltetést, olyan helyet a közösségében, ami nem igényelt boszorkányságot. Nem kis teljesítmény ez attól, aki varázstalan.

És még mindig nem egészen elegendő ahhoz, hogy megszabaduljon a sóvárgástól.

A délelőtti szelíd napsütésben a tengerparton üldögélve Elorie még egy kegyetlen igazságot beismerhetett magának. Attól tartott, részben azért szeretne kisbabát, mert reménykedik, hogy a varázserő talán átugorhat egy nemzedéket, és a gyermekében virágzik ki.

Azután bánatosan megrázta a fejét. Ha a nagyi egyáltalán tanított neki valamit, hát azt, hogy minden gyermeknek meg kell találnia a maga útját. Ha ő netán valami rettenetes, agyonkorlátozó anyává fajulna, a nagyival az élen úgy vágnák kupán, hogy arról koldulna. Új-Skóciában a gyermeknevelés még ma is közösségi ügy, és ez nagyon jó így.

Félresöpörte a kósza gondolatot, miszerint a nagyi talán nem éri meg, hogy az ő gyermekei felnőjenek. Az ír boszorkányok rendszerint igen-igen hosszú életűek.

Aztán ott van Aaron – belőle csodálatos apa válna.

Ő pedig egyszer majd ezeken a partokon sétálgat a saját pöttöm csemetéjével, és együtt keresgélnek színes üvegdarabkákat. Az maga is beillik majd csodának.

*

Nell fejcsóválva nézett a hármas ikreire.

– Biztos, hogy valami hiba van a programban, lányok. Bevontuk Elorie-t. Ismeritek, nem? Moira unokája.

– Persze, hogy ismerjük, mama – forgatta a szemét Mia. – Eljött a szülinapi zsúrunkra. De rengetegszer ellenőriztük a programkódot. Hibátlan, szóval tuti, hogy Elorie boszorkány.

Jaj, ezek a nagyszájú fruskák! A lányai fantasztikus programíróknak bizonyultak, de egyetlen programozó sem tévedhetetlen.

– Ahogy mi mindnyájatokat szemmel tartjuk, úgy Elorie-t is gyerekkora óta rendszeresen teszteli Moira. Ha a programotok szerintetek helyes, azzal azt állítjátok, hogy Moira téved. Komolyan ezt akarjátok mondani?

Három arc fordult vissza homlokráncolva a megfelelő képernyőhöz, az agyak hangosabban zümmögtek, mint az összes számítógép a helyiségben. A lányok elég nagyok voltak hozzá, hogy tudják: Moira szava szentírás a boszorkányvilágban, és nem véletlenül – vajmi ritkán téved.

– Továbbra sem látok semmit – pillantott föl végül Ginia. – Talán le kéne futtatnunk egy tesztet.

Shay, aki hármuk közül gyakran a legsötétebb szemüvegen át nézte a világot, a fejét rázta.

– Már rengeteget teszteltük a programot saját magunkon. Téged bevont, Miát és engem meg nem.

– Tudom – bólintott Ginia –, de egyelőre csak úgy tudhatjuk meg valakiről, hogy boszorkány-e, ha megnézzük, hat-e rá a bevonó bűbáj. Apu ezt hívja közvetett következménynek. Azt mondja, nehéz kiküszöbölni a hibát, ha csak a végeredményt látjuk. Az összes közbülső micsodát is látni kell.

Nell elfojtott egy mosolyt, és megjegyezte ezt a kis adalékot, hogy majd elmesélje Danielnek. A férjének igencsak becsületére vált, hogy Ginia még most is büszkébb volt a programozói szakértelmére, mint nyiladozó, elementáris varázserejére. Ez pedig két varázstalan testvér mellett nem hátrány.

– Szóval hogy csináljuk? – kérdezte az újabb kísérletezésre bármikor kapható Mia.

– Megmutatjuk a mamának a másik meglepinket – vigyorodott el Ginia.

Mi ütött ezekbe a hármas ikrekbe, hogy a kilencedik életévüket betöltve egyszeriben vihorászó titoktartókká vedlettek át? Nell

fölvonta a fél szemöldökét, és várt.

Ginia gépelt valamit. Mivel a monitorok mind képernyőmegosztással működtek, Nell látta, hogy a kislány bejelentkezik egy rejtjelezett fájlba, amelynek a címzése „Tilos a bemenet! Csak kódolólányoknak!” Ez mosolyra késztette, de a fájl több szintű titkosítása láttán csak pislogott. A férje minden bizonnyal alapfokú adatállomány-feltörő leckékkel is kiegészítette a programfejlesztési oktatást.

Shay a sarokszekrényhez lépett, és egy királylányos matricákkal díszített régi egeret vett elő.

Nell ismét fölvonta a fél szemöldökét.

– Ezt az ősleletet meg honnan szedtétek?

– Aervyn játéktartó ládájából. Különféle módszerekkel kísérleteztünk a letapogatásra, és ez a leghatásosabb.

Nell egyértelműen érezte, hogy még mindig nem tudja követni a lányok gondolatmenetét.

– Miféle letapogatásra?

Shay letette az egeret maga elé, és egy üres USB-aljzatba csatlakoztatta.

– Tessék, próbáld ki! Csak markold meg az egeret, mintha használni akarnád, de ne csinálj semmit!

Nell engedelmeskedett az utasításnak, és figyelte a számítógép képernyőjét. Másodpercek alatt adattáblázatok és grafikonok ugrottak föl, valamint egy rózsaszínben villódzó „Hurrá, boszi vagy!” ábra.

Szent Kleofás! Nell előkapta a mobiltelefonját, és SMS-ezett az öccsének.

Jamie néhány másodperc múlva testet öltött a szobában. A teleportálás igen hasznos képesség gyors megjelenés céljára.

– Helló, kedvenc unokahugicáim, mizújs?

Ginia megölelte.

– Boszorkánypásztázót szerkesztettünk!

Jamie komoly gyakorlatot szerzett meglepetések feldolgozásában.

– Frankó. Az milyen?

Ginia odavezette Nell székéhez, és kezébe nyomta az egeret.

– Tessék, fogd meg ezt!

Jamie talán nem is teljesen színlelt undorral pillantott a királylányos matricákra.

– Szívesen hozok nektek egy új egeret, lányok. Ez a vacak ezeréves.

– Ne hülyéskedj, Jamie bácsi! – nevetett Mia. – Igaziból senki sem használ már egeret. Ez a letapogató eszközünk. Csak ülj ide, és fogd meg!

A férfi is szót fogadott, és egykettőre ismét megjelent a képernyőn a „Hurrá, boszi vagy!" ábra, hozzá buliszerpentinek és ragyogó csillagok.

Betojok! – közölte gondolatátvitel útján Nell-lel. *Te segítettél nekik?*

A nővére némán rázta a fejét.

– Kicsit sok a csillámlás. Hogyhogy rózsaszín üzenetet kapok, nem látja a program, hogy fiúboszorkány vagyok?

A hármas ikrek megrökönyödve néztek egymásra.

– Esetleg ezt is beépíthetjük. Miért, a lányvarázserő másmilyen, mint a fiúvarázserő?

Haha! – közölte Nell. *Ebbe szépen belesétáltál, öcskös!*

– Mama, légyszi, hagyd a gondolatátvitelt! – kérte Ginia. – Nem illik!

Jamie meglepetten fordult a kislányhoz.

– Mi az, picur, már te is veszed az adást?

Az ikrek egyszerre forgatták a szemüket.

– Nem – felelte Mia. – Csak amikor gondolatban beszélgettek, összeráncolódik a szemöldökötök. Jennie néni azt mondja, azért, mert nem gyakoroltok eleget.

Jamie későn kapott észbe, hogy témát váltson.

– Akkor meséljetek erről a sok kis táblázatról meg grafikongörbéről – fordult vissza a képernyőhöz. – Nyilvánvalóan varázserő-mintázatokat tapogattok le, de mi ez a többi adat?

Nell hátradőlt a székén, és büszke mosollyal figyelte, amint a három buksi Jamie feje mellé sorakozott, és a lányok mutogatni kezdték, mi mindent építettek bele az új játékukba.

A férfi néhány másodperc elteltével hátradőlt a székén, és Nellre pillantott.

– Ez itt egy távletapogató eszköz, amely képes észlelni a varázserő nyomait, és valószínűségi értékkel jelzi, boszorkány-e a vizsgált személy.

Ginia bólintott.

– Csak elementáris és gondolatboszorkányoknál működik. Jennie néni azt mondta, másfajta varázserejűeket pásztázni vele nem szerencsés ötlet.

– Jennie néni segített nektek a kódolásban? – pislogott Nell.

– Ne butáskodj, mama! – kuncogott Mia. – Azért segített a letapogató bűbájnál, mert Ginia még nem tudta, hogy kell csinálni. Azután Ginia rábűbájkódolta a többire, amit addig összehoztunk.

Na jó, ez így már logikusabban hangzott. Jennie néni atomkirály dolgokat tudott művelni, de a bűbájprogramozáshoz nem is konyított.

– Na és mihez kezdünk ezzel a hiper-szuper új játékszerrel? – kérdezte Jamie.

– Elorie pásztázására alkalmazzuk – mondta Ginia. – Csak kell egy kis segítség, hogy érintőpaddal is működjön, ha nem használ egeret.

Jamie nevetett.

– Azt hiszem, a keleti boszorkánygócban még használatos az egér, ha nem is ilyen ősrégi típus.

Ginia egy pillanatig hallgatott, hirtelen szégyenlős képet vágott.

– És arra gondoltunk, hogy talán te is használhatnád a Varázsvilágban.

Nem kell anyának lenni ahhoz, hogy az ember leolvashassa a három szempárban csillogó reményt. Nell érezte, hogy a saját szemét pára futja el. Ők ketten Jamie-vei már legalább tizenöt éve a legtekintélyesebb videojáték-programozó párosnak számítottak. A jelek szerint most háromfős segédszemélyzetre tettek szert.

Jamie a nővérére nézett, és elvigyorodott.

– Jaj, azt hiszem, talán tényleg hasznát vesszük. – A képernyőjén látható grafikára mutatott. – A megjelenésén azonban talán egy kicsit igazítanunk kell.

– Miért? – nézett értetlenül a monitorra Shay. – Mi a baj vele?

Nell bölcs anyukához illően kisurrant ebédet készíteni. Jamie-re hagyta a magyarázatot, hogy a Varázsvilág miért nem csupa rózsaszín és csillogás.

*

Nell: Moira, sikerült beszélned Elorie-val?

Moira: Ma még nem. Reggel elosont a tengerpartra, újabb üvegkavicsokat keresni.

Nell: Hmm.

Sophie: Mi az?

Nell: Egész délelőtt a bevonó bűbájt gyúrtuk a lányaimmal. Világos, hogy varázserő nyomait észleli Elorie-nál, és nem találok hibát a lányok programkódjában.

Moira: Pedig lennie kell, Nell. Eszem ágában sincs belekotyogni a bűbájprogramozásba, de mindenképpen feltűnt volna nekem egy boszorkány, aki gyakorlatilag egy fedél alatt él velem.

Nell: Ez az. Teljesen érthetetlen a dolog. A lányok fabrikáltak még egy ügyes programrészt, ami esetleg segíthet. Reménykedtem, hogy kettőtökön lefuttathatom a tesztet.

Sophie: Én vállalom a kísérleti nyúl szerepét. Miféle tesztről van szó?

Nell: Virtuális letapogatásról. A lányok egy szabályszerű

letapogató bűbájból indultak ki, ez esetben Jennie néniéből, és párosították valami tipp-topp programkóddal. Csak hadd aktiváljam a bűbájkódot, azután nincs más dolgod, mint megmarkolni az egeredet.

Sophie: Használjak varázserőt?

Nell: Nem, az most nem szükséges, bár majd mindjárt meg foglak kérni rá, hogy láthassam, miként változnak a mérési adatok.

Sophie: Fél kézzel nem könnyű gépelni. Éreznem kéne valamit?

Nell: Elkészültem. Az adatok jelentős földes varázserőt, némi vizeset, valamint egy azonosítatlan erőforrást mutatnak nálad. A lányok egyelőre csak elementáris és gondolatvarázslási képességekhez alakították ki ezt a tesztet, úgyhogy az az erőforrás valószínűleg a gyógyító tehetséged.

Sophie: Nahát! Milyen hasznos lett volna ez tavasszal Laurennél!

Nell: Gyanítom, hogy Jamie nagyon is boldogan ment Chicagóba, de igaz, frankó kis játékszer ez.

Moira: Tehát az interneten át tényleg le tudod olvasni Sophie varázserejét?

Nell: Többé-kevésbé. Ez nem is nagyon különbözik a bevonó bűbáj működésétől, csak épp több információt nyújt nekünk.

Moira: Nem szeretnék kíváncsiskodónak tűnni, de biztos vagy benne, hogy nem csak azt olvasod le, amit egyébként is tudsz Sophie-ról? Amikor pásztázunk valakit, mindig fennáll ez a veszély.

Nell: Nincs a közelben még egy boszorkány? Letesztelhetjük anélkül, hogy elárulnád, ki az.

Moira: Éppenséggel három boszorkánypalánta sütizik a konyhámban. Behozom az egyiküket.

Sophie: Ezt feltétlenül építsétek be a Varázsvilágba!

Nell: Jamie már dolgozik rajta, három igen készséges asszisztens segédletével.

Moira: Rendben, itt egy önként jelentkező. Ugye, csak ezt az

incifinci kisegeret kell megfognia?

Nell: Igen, annyi az egész. Egy perc türelmet… Rendben. A program tüzes, vizes és levegős varázserőt, valamint egy kevés gondolatvarázslási képességet észlel.

Moira visszavette az egeret Kevintől, és átkapcsolt videochatre. Vén boszorkány létére egész magabiztosan bánt ezzel a sok modern ketyerével, de bizonyos dolgok sokkal egyszerűbbek szemtől szemben. Nell és Sophie arca jelent meg a képernyőn.

Gondoskodott róla, hogy Kevin tényleg hozzon neki teasüteményt, ahogy kérte, majd visszafordult Nellhez.

– Biztos vagy az utóbbiban? A többi való igaz, de gondolatvarázslásra egy ideje nem teszteltük Kevint.

– A következő egy-két napban érdemes lenne megvizsgálni – mosolygott Nell. – Nagyon kíváncsi vagyok, hogy jó-e a mi kis letapogató programunk.

Moirát még nem egészen győzték meg a látottak, de a könyökénél két másik boszorkánypalánta lármázott, hogy őt is tapogassák le. Lizzie pásztázása erős vizes elementáris képességet mutatott, és nyomokban valami mást. Ez nem okozott meglepetést, hiszen a kicsinyek olyan sebességgel nyitogatnak újabb tehetségeket, ahogy kinövik a ruhájukat.

Amikor Sean vette kézbe az egeret, Nell nagyon elcsodálkozott.

– Sean, édesem, te bűbájvető vagy?

Sean sütimorzsákat söprögetett le az arcáról.

– A nagyi azt mondja, de eddig csak kis körökkel dolgoztam.

Moira elég sokat élt már, hogy tudja: nem minden való a kicsik fülének.

– Vigyétek ki a sütit a kertbe, gyerekek – emelte föl a süteményes tányért –, és szedjetek nekem szép, friss virágot, hadd díszítse az asztalomat!

Miután a csivitelő hangok elenyésztek, visszafordult Nellhez.

– Mit látsz a mi Seanunknál?

Nell a homlokát ráncolta.

– A programkódnak ebben a részében nem vagyok biztos, mert még nem teszteltük eléggé, de Sean görbéjén az ismeretlen képességek kategóriájában jókora csúcs mutatkozik, ami lehet gyógyítás, bűbájvetés vagy valami ritkább.

– Nem hiszem, hogy gyógyító – mondta Sophie. – Tavaly nyáron együtt töltöttem vele némi időt, és egyáltalán nem mutatta nyomát gyógyító képességnek.

– Egyetértek – bólintott Moira –, és asztrális mozgás vagy előlátás jelét sem láttuk nála. Tízéves fiúhoz képest nagyon ügyes a sokrétűen összetett bűbájokkal, ezért feltételezzük, hogy erőteljes bűbájvető válik belőle.

– Majdnem akkora a csúcsa, mint Jamie-é – jegyezte meg Nell.

Te jó ég! – gondolta Moira. Jamie ereje teljében lévő, tehetséges bűbájvető.

– Ez egy kicsit több, mint amire számítottunk. Pillanatnyilag nincs kéznél egy teljes körhöz elegendő boszorkánylétszám, de a legközelebbi adandó alkalommal talán letesztelhetjük a fiút egy nagyobb körben.

– Esetleg ha idén nyáron mind összejövünk a boszorkánytanonc-képzésre – vetette közbe Sophie. – Azt hiszem, velem és Nellel már kitelik a létszám.

– Jamie és Nat itt fognak megszállni – mondta Nell –, de Lauren is szeretne jönni. Jó oktatóvá fejlődik, és gondolatátvivő képessége révén igazán szépen végigkalauzolhatja Seant a teljes körre csatlakozás folyamatán.

Moira szíve átmelegedett a gondolatra, hogy újra láthatja Laurent. Igencsak megkedvelte első „bevont" boszorkányukat. És jólesett a tudat, hogy számottevő tehetségű bűbájvetőjük vár kiképzésre, még

ha a felfedezésük módja kissé rendhagyó is.

A dédnagyi kristálygömbjére pillantott, amely szokott helyén, a szoba sarkában pihent. Talán ha az a vacak valaha is működött volna, akkor nem kellene ráfanyalodniuk erre a sok újsütetű boszorkányeszközre. A régiek egy cseppet megbízhatatlanok.

Na mindegy. A boszorkányok azzal boldogulnak, amivel tudnak.

– Szép kis kavarodást okozott a letapogató bűbájotok, Nell. Majd beszélek Elorie-val arról, amit fölfedeztetek, elvégre ő hangolja össze a kicsik kiképzését.

– Jó. És ha kiderül, hogy az adatok nem tévesek – ráncolta a homlokát Nell –, akkor egy még nagyobb rejtélyt kell megoldanunk.

– Micsodát, kedvesem?

– A bevonó bűbáj tanúsága szerint Elorie varázserővel rendelkezik, Moira néni – jelentette ki szelíden Sophie. – Ha Nell új eszközének adatai helytállók, akkor újabb elmepásztázást kell végezni Elorie-nál.

Moira lassan megrázta a fejét. Saját varázserejével időről időre megvizsgálta Elorie-t, de nem talált boszorkánytehetséget. Lehetetlennek tűnt, hogy egy szimpla kütyü lássa azt, amit ő nem.

– Már a kérdés felvetése is fájdalmat fog okozni neki.

– Tudom – felelte Sophie –, úgyhogy azzal egyelőre várjunk, haladjunk lépésről lépésre. Előbb teszteljük Kevint, derítsük ki, képes-e gondolatmágiára. Ha igen, akkor átgondolhatjuk a következő lépést.

– Helyes, ezt megtehetem. Magam lépek érintkezésbe Marcus bácsival. – Moira elfordult, futó lábak dobogását hallotta az előszobájából. – Majd értesítelek benneteket a tapasztalataimról.

– Áldott napot, Moira néni!

3. FEJEZET

Elorie a fejét rázta Kevinnek.

– Á, dehogy. Nem a kék a kedvenc színem.

A fiú a homlokát ráncolta..

– Azt hiszem, az agyad kicsit kékesnek tűnt.

Elorie a kezébe nyomott egy tálka frissen szedett, a gyors leöblítéstől még vizes áfonyát.

– Talán csak megéheztél. Várjunk, amíg Marcus bácsi ide nem ér, azután olyasvalakinél próbálkozhatsz gondolatolvasással, aki segíteni tud neked.

– Egész este erről olvastam, azóta, hogy a számítógépes ellenőrzés azt mutatta, hogy talán gondolatvarázslási képességgel rendelkezem.

A boszorkánypalánták előtt egyszerűen nem lehet titkot tartani.

– És honnan tudtad, mit mutatott a számítógép? Nem a kertben eszegettétek a sütit?

– Gőzöm sincs – vont vállat Kevin. – Csak úgy tudtam. – Hirtelen elkerekedett a szeme. – Várjunk, *csak úgy tudtam.* Nem a kibontakozó gondolatvarázslási képesség jele, ha olyasmit észlel az ember, amit elvileg nem tudhat? Erről is olvastam.

A kisfiú beletúrt a hátizsákjába egy könyv után, de Elorie-nak nem kellett szakirodalom. A nagyitól ismerte a számítógépes pásztázás eredményeit – ő pedig fogékonyság híján nem tudott falat emelni, hogy kirekesszen egy fejlődésben lévő gondolatboszorkányt.

Kevin fölnézett a könyvéből, a nagyi egyik régi, poros kötetéből.

– Így igaz, Elorie! – hunyorított az asszonyra. – Gondolj újra a kedvenc színedre!

Elorie a pirosra koncentrált, amennyire csak bírt. Földi eper. Tűzoltóautó. Vér. Pfuj! Gyerünk vissza a földieperhez.

A fiú még egy kicsit meregette rá némán a szemét, azután vállat vont.

– Még mindig kéknek látszik az agyad. Nahát, fogalmam sincs, mit csinálok rosszul.

Valószínűleg túl sok áfonyát evett. Elorie szelíden becsukta a könyvet, mielőtt a fiú ismét belemerülhetett volna.

– Szerencséd, hogy egy igazi gondolatboszorkány jön uzsonnára, neki fölteheted az összes kérdésedet.

– Nem olvashatom a könyvet? – vágott savanyú képet Kevin.

– Természetesen olvashatod, csak nem egész álló nap. Fogadok, hogy tegnap este is a takaró alatt suttyomban olvasva aludtál el.

Meglepett tekintete láttán az asszony elmosolyodott. A megállapításhoz nem kellett gondolatolvasó tehetség, hiszen a fiú karikás szeme mindent elárult, de Elorie szívesen megtartotta magának a kisded titkait.

– Jól jegyezd meg – töltötte újra tejjel Kevin poharát –, hogy Marcus bácsi nagyon ügyes boszorkány, de nem szokott gyerekekkel dolgozni.

– Úgy érted, nem szeret bennünket.

Ez nagyjából megfelelt az igazságnak, de mivel a világnak ezen a tájékán Marcus számított a legeredményesebb gondolatboszorkánynak, őrá bízhatták leginkább Kevin tesztelését. Csak épp a kedvesség nem tartozott az erényei közé.

– Tudod, egyedül él. Némelyik boszorkány a teljes magányt kedveli, és ő is ilyen. Emiatt társaságban néha nemigen találja a helyét. Vedd elő a legjobbik boszipalánta-modorodat, és nem lesz gond.

Elorie elhatározta, hogy ennél a mostani vizitnél nem mozdul a helyiségből. A legutóbb, amikor Marcus az ő egyik tanítványát tesztelte, elkeseredést és könnyáradatot hagyott maga után. Eredményesség ide vagy oda, nincs joga kisfiúkat megríkatni.

Az asszony igyekezett minden barátságtalan gondolatot kiűzni a fejéből. Tudta, hogy amennyiben a kérdéses boszorkány gondolatolvasó, akkor az érkezésekor helyesebb tejre és áfonyára összpontosítani. A kintről hallatszó hangokból ítélve, ez az esemény már küszöbön állt. Elorie megveregette Kevin kezét, és az ajtóhoz indult, hogy köszöntse a vendégeket.

– Szia, nagyi! Köszönöm, hogy eljöttél, Marcus bácsi, kerülj beljebb!

– Áldott napot! – dörmögte Marcus bácsi, és bekukkantott a házba. – Hol az a tanonc, akit meg akartok vizsgáltatni velem? Nyugodtan előhozhatod, megígértem Moira néninek, hogy nem falom föl uzsonnára.

Ennyit a kedélyes tereferélésről. Ámbár ha a nagyi már komolyan megmondta a férfinak a magáét, akkor talán könnyek nélkül megúszhatják ezt a vizsgálatot.

Elorie emlékezett, mennyire ijesztőnek látta kislány korában Marcus bácsit, aki azzal fenyegette, hogy beledobja az üstjébe. Mivel – a legtöbb ismerős boszorkánnyal ellentétben – ténylegesen rendelkezett üsttel, Elorie nagyon sokáig távolságot tartott tőle. Utólag visszagondolva, Marcus bácsi alighanem éppen ezt akarta elérni.

Az asszony belépett a konyhába, és szelíden újra összecsukta Kevin könyvét.

– Marcus bácsi, ő itt Kevin. Az unokaöcsém, és mint láthatod, nagy könyvbarát.

Ezek ketten tulajdonképpen már találkoztak, de Marcus bácsi borzalmas név és arcmemóriával rendelkezett, jóllehet ez Új-Skóciában alapvető létszükséglet.

A férfi a konyhaasztalhoz telepedett, és szemügyre vette Kevint. Elorie kitöltötte a teát, megpakolt egy tányért csemegékkel, és igyekezett láthatatlanná válni. Nem akarta zavarni a vizsgálódást, de a konyhát elhagyni sem állt szándékában. Miután a nagyi remekül

elfoglalta magát egy csésze teával meg egy szem sütivel, úgy tűnt, Marcus bácsinak el kell viselnie némi nézőközönséget.

Kevin viszonylag csöndes gyerek volt, de semmi esetre sem félénk. Másodpercekig farkasszemet nézett Marcus bácsival, azután föltette a fontos kérdést.

– Szóval értek a gondolatolvasáshoz?

Marcus fölvonta a fél szemöldökét.

– Mi a kedvenc színem?

Kevin koncentrált.

– Nem, nem, nem – csapott tenyerével az asztalra Marcus. – Túlságosan erőlködsz. Lazítsd el az elmédet, ne ökölbe szorítsd!

Elorie fölvette a leesett kanalát. Senkinek sem segíthetett az ellazulásban, ha Marcus bácsi az asztalt csapkodja. Kivéve persze a nagyit, aki úgy kevergette a teáját, mintha mi sem történt volna. Kamillatea szelíd, megnyugtató illata terjengett az asztal fölött. Hmm. A nagyi talán nem egyszerűen kevergetett.

Kevin a fejét rázta.

– Nem értem.

– Az emberek zömének rendetlenség uralkodik az elméjében. Elöl hagyják a gondolataikat, így bárki láthatja őket. Elorie néni attól tart, hogy meg foglak ríkatni.

– Mit látsz még? – vágott érdeklődő képet a kisfiú.

Marcus némán ült, amíg Moira föl nem vonta a szemöldökét. Kétszer.

– Szeretnéd tudni, miért látszik ma bánatos kéknek Elorie elméje. Ez valószínűleg azt jelenti, hogy empátiás tehetséggel bírsz.

Kevin fölkapta a fejét.

– Az empátiás boszorkányok színeknek látják az érzelmeket?

– Hát nem pont most mondtam, te gyerek?

– Akkor Elorie szomorú.

– Nyilván.

Marcus hangja egyáltalán nem jelezte, hogy földúlná Elorie érzelmi állapota, és az asszony megdöbbent, hogy ilyen könnyű behatolni a privát szférájába.

Moira kanala megcsörrent a csészéjében.

– Udvarias boszorkány nem olvas mások gondolataiban és érzelmeiben az engedélyük nélkül – jegyezte meg élesen.

– Sosem voltam udvarias boszorkány – mordult föl Marcus.

Vihogás hangja dermesztette meg mindannyiukat. Kevin halálra rémült, amikor fölfedezte, hogy a saját szájából jön.

Elorie visszafojtotta a lélegzetét, Marcus még jobban ráncolta a homlokát, de viszonylag mértéktartó hangon szólalt meg.

– Ennyi rendetlen elme között nem kell erőlködnöd, hogy meghalld, mit gondolnak az emberek. Csak nyisd meg kissé az elmédet, és a gondolataik máris áradnak beléd. Sajnos.

Elorie hozzáfogott, hogy magában végigsorolja a zabpelyhes tallér sütésének munkafázisait, hátha azzal elnémítja a kínosabb gondolatokat.

Kevin egy pillanatig fontolgatta a dolgot,

– De a te elméd nem rendetlen, hogyhogy mégis hallom a kedvenc színedet?

– Gondolkodó boszorkány vagy – bólogatott kelletlenül Marcus. – Ez jó. Az én elmémet nem hallhatod, hacsak nem akarom. Most éppen én küldöm feléd azt a gondolatot. Szeretném látni, képes vagy-e eléggé megnyitni az elmédet, hogy hallhasd.

– Azt hogy csinálom?

– Némi erőfeszítést igényel a részedről. A varázslás kemény munka.

Kevin elkomorodott.

– Most mondtad, hogy ne erőlködjek. A kiképzés is kemény munka, és szükségem van a segítségedre.

Elorie döbbenten nézett, arra gondolt, bárcsak belé szorult volna

ennyi kurázsi, a nagyi pedig a teáscsészéje mögé rejtette a mosolyát.

Marcus kurtán biccentett, és megkopogtatta az asztalon fekvő könyvet.

– Tégy ugyanúgy, mintha olvasnál. Olyan koncentrált az agyad, de készen áll, hogy valami újat tudjon meg.

Kevin egy pillanatig gondolkodott, azután becsukódott a szeme, majd néhány másodperc múlva fölpattant.

– Narancssárga!

Elorie leplezni próbálta a csalódottságát. Marcus soha nem járt másban, csak feketében. Kizártnak tűnt, hogy olyan élénk és vidám szín legyen a kedvence, mint a narancssárga.

– Nem rossz. Egyszer talán egész tűrhető boszorkány válik belőled.

Marcus bácsinak a *narancssárga* a kedvenc színe?

Marcus belemarkolt az áfonyába.

– Na és még mit hallottál?

Kevin elpirult, lesütötte a szemét.

– Nem akartam.

– Az én elmém nem rendetlen – horkant föl Marcus. – Ez próba, te boszorkányivadék. Egy valamirevaló gondolatboszorkány többet tud fölcsipegetni holmi színnél.

Kevin kihúzta magát.

– Viszket a tarkód. Szeretnéd, ha Elorie mazsolát tenne a sütibe. – Egy pillanatra elhallgatott, majd sajnálkozó hangon folytatta. – És hiányzik a testvéred.

Síri csönd. Elorie látta, hogy a nagyi elsápad, mert a család történetének egy igen komor mozzanatát rángatták felszínre.

Marcus hangja egészen fátyolosan szólt, és valószínűleg nem olyan mogorván, amilyennek ő maga hitte.

– Úgy, úgy. Hiányzik. És mogyoró kéne a süteménybe, nem mazsola. Ezt még gyakorolnod kell.

Kevin fölállt, és átkarolta Marcus nyakát.

– Nem is vagy olyan undok, mint mondták.

Elorie nem tudta, nem valami idegen bolygóra keveredett-e, ahol Marcus bácsi eltűri, hogy gyerekek ölelgessék. Azután a fejében megszólalt a férfi dörmögő hangja. *Nem vagyok olyan rigolyás vénember, mint hinnéd, kedvesem. És folyton kifelejted a lisztet a tallérból, amit gondolatban sütsz.*

Marcus félszegen megérintette Kevin hátát.

– Elég. Eredj, keress valaki mást, akit nyúzhatsz. – Moirára nézett, ahogy a gyerek kiviharzott a kertbe. – Kiképzésre szorul, és világos, hogy itt senki más nem eléggé hozzáértő, hogy elláthassa ezt a feladatot. Most pedig meséljetek erről az újfajta letapogatásról, amivel rátaláltatok a képességére.

Marcus bácsi segít a kiképzésben? Elorie körülnézett, nem káprázik-e a szeme.

Moira szipogott, és az arcát törölgette.

– Nell művelt valamit a kacifántos bűbájkódolásával. Nem állítom, hogy egy kukkot is értek belőle. A gyerekek sorban megfogták a számítógépem egerét, és Nell programja megmérte a varázserejüket. Zömmel olyasmit észlelt, amit már tudtunk, de azt is jelezte, hogy Kevin talán gondolatolvasó.

– Ahhoz nem kell számítógép, anélkül is látszik.

– Nem is kellett volna, ha a legjobb gondolatboszorkányunk nem remetéskedne. – Ajjaj, a nagyiban forrt a méreg. – Mikor bajlódtál vele utoljára, hogy elfáradj ide, és megvizsgáld a kicsik tehetségét?

Marcus arca mintha kővé dermedt volna.

– Tudod, hol találsz, és azt is tudod, hogyan kell egy alapszintű elmepásztázást elvégezni.

Most Elorie-ra került a fortyogás sora.

– Sohasem egy bizonyos boszorkány feladata az összes gyerek figyelemmel kísérése.

A következő gondolatát szinte odavágta – mintha az elméje mindenki másénál szivárgósabb lett volna, Marcus bácsi nagyon is jól hallhatta. *Én nem értek hozzá, Moira néni pedig öregszik.*

Úgy vélte, a férfi legalább egy kicsit bánatos arcot vág.

– Jó, hogy így vagy úgy, de kiderült Kevin tehetsége. Most pedig Elorie-t is pásztáznunk kell, nem?

A nagyi elszörnyedt. Elorie-nak összeszorult a gyomra.

– Ezt hogy érted?

Marcus fölvonta fél szemöldökét.

– Kevin jobb gondolatolvasó, mint bármelyikőtök is érzékeli. – Moirára nézett. – Mi a franc folyik itt?

– Ne haragudj, gyermekem! – fogta meg Elorie kezét a nagyi. – Próbáltalak megkímélni a fájdalomtól, és jól összekutyultam ezt az egészet. Tudod, hogy Nell bevonó bűbája a minap a Boszorkánycsevejre vitt téged.

– Persze – bólintott Elorie –, de nem valami hiba csúszott Nell programkódjába?

– Azt kétlem – horkant föl Marcus. – Nell nagyon tehetséges boszorkány.

– Honnan tudod? – fakadt ki ismét Elorie. – Az elmúlt öt évben kétszer láttad.

És ha a szokott formádat hoztad, sikítva menekülhetett tőled. Már nem törődött vele, hogy a bácsi hallja-e.

Nem vagyok süket. A hisztirohamaid pedig jobban illenének egy boszorkánypalántához. Marcus arca újra szobrot mímelt.

– Nell és Jamie lenyűgöző bűbájmunkát végeznek a Varázsvilág boszorkányoknak fenntartott szintjein.

Elorie már megint azon az idegen bolygón érezte magát.

– Te tudsz a videojátékukról?

– Harmadik helyezett vagyok a Varázsvilág boszorkányranglistáján.

Marcus bácsi számítógépes játékkal szórakozik? Ráadásul ügyes benne?

– Igen, valóban egész ügyes. – Marcus fölvonta a fél szemöldökét. – De talán térjünk vissza ahhoz, amit Nell kis pásztázóprogramja állapított meg rólad, jó?

– Amit Kevin elméjéből bányásztatok ki, az teljesen precíz – szólalt meg szelíd hangon a nagyi. – Elorie-t még nem pásztáztuk, de Nell szeretné. Azért konstruálták a lányokkal a letapogatót, hogy pontosabb észleletekhez jussanak, mint a bevonó bűbájjal. – Moira egy pillanatra lehajtotta a fejét, azután Elorie szemébe nézett. – Bár nem tudod, kislány, jómagam meglehetős rendszerességgel szoktalak pásztázni. Mindig is azt reméltem, hogy olyan varázserőhöz jutsz, amilyen a boszorkányszívedhez illik.

Elorie enyhíteni igyekezett a szomorúságot és a lelkiismeret-furdalást.

– Tudok róla… mindig bánatos tőle a tekinteted, amikor vizsgálsz. – Mély lélegzetet vett, próbálta lecsillapítani háborgó gyomrát. – Nem vagyok boszorkány. Fogalmam sincs, mi nem stimmel Nell bűbájaival, de nem hiszem, hogy olyasmit látnak, amit te nem.

– Elbizonytalanodtam, gyermekem. Nem érzékeltem Kevin gondolatolvasó képességét. Talán nálad is átsiklottam valami fölött.

Elorie-t már-már rosszullét környékezte.

– Mit mondasz?!

– Hadd vizsgáljon meg Nell, kicsikém! – fogta meg a két kezét a nagyi.

Ha bárki más kéri ezt, Elorie dührohamot kapott volna. Igazság szerint így is viaskodott, hogy féken tartsa a tizenhárom éves kislány elkeseredett haragját, a kislányét, aki mindhiába könyörgött, rimánkodott az univerzumnak egy szikrányi varázserőért.

Marcus elvett egy szem süteményt.

– Magam is szívesen vállalnám a feladatot.

Csak a holttestemen át! – gondolta Elorie. Kinőtt már a gyerekcipőből. Ha már megvizsgálják, legalább hadd választhassa meg a módját. Próbálta csillapítani fölkavart indulatait, és a nagyi szemébe nézett.

– Szervezd meg a tesztelést. És ha sikertelen a próba, szeretném, hogy ez legyen az utolsó. Nincs több pásztázás, nincs több bánatos tekintet. Vagyok, ami vagyok, be kell érnem ennyivel.

*

Nell odébb csúsztatta a székét, hogy Ginia elférjen mellette.

– Ne feledd, cicám, hogy ez valószínűleg nehéz lesz Elorie-nak.

– Mert Moira néni nem hiszi, hogy ő boszorkány?

Zavaros vizekre tévedt.

– Erre a kérdésre pillanatnyilag egyikünk sem tud felelni. A kiderítésére alkalmas kétféle módszer más-más választ ad, és ez kissé komplikált.

– A programkódunk jó, mama.

Nellnek éppen az okozott gondot, hogy egyetértett a középső ikercsemetéjével.

– Egyszerre egy lépést tegyünk! Meglátjuk, mit mutat a letapogatás, azután több adattal dolgozhatunk. Rajta, bűbájolj be minket videochatbe!

Nell igénybe vette Jamie-t, és egész nap a három lánnyal dolgozott, finomította-próbálgatta a letapogatókódot. A program a gondolatolvasási és elementáris készségek mellett most már a gyógyító és bűbájvető tehetséget is észlelte. Meg tudtak különböztetni ténylegesen működő, kiképzett varázserőt és kiképzetten, rejtett képességet, sőt tűrhetően föl tudták becsülni a varázserő mértékét is.

Csinos darab volt a program, és letesztelték Kalifornia gyakorlatilag minden olyan boszorkányán, aki rendelkezett egérrel.

Mia és Shay jelenleg Jamie-nél azon fáradoztak, hogy beillesszék a

pásztázást a Varázsvilágba. Giniát, aki leginkább kötődött Moirához, megkérték, hogy maradjon Elorie vizsgálatára.

Nell remélte, hogy ez nem fog nagyon rossz ötletnek bizonyulni.

– Szia, Moira néni! – ugrándozott Ginia az övé mellé betolt széken.

– Szervusz, aranyom! És téged is üdvözöllek, Nell.

Nell meglátta Elorie arcát, bánatos, riadt tekintetét.

Empátiás boszorkánycsemetéje is látta ezt.

– Ne félj, Elorie! A letapogatás teljesen egyszerű, és egész nap azon dolgoztunk, hogy még tovább javítsuk.

Ismerős arc jelent meg a képernyőn, bár Nell nevet nem tudott hozzárendelni.

– Ő itt Marcus, az unokaöcsém – mutatta be a férfit Moira. – Azt hiszem, egyszer-kétszer találkoztatok, Nell, de annak már jó ideje.

– Valószínűleg jobban ismer engem Gandalf néven – közölte Marcus kissé dölyfösen morgó hangon.

– Naháááát! – hökkent meg Ginia, és toppantott a lábával. – Te zártál be tegnap egy magas toronyba, és adtad oda a kulcsot a gonosz varázslóinasnak!

– Te vagy a Harcoslány? – vonta föl fél szemöldökét a férfi.

Nell úgy vélte, Marcus ennél jobban is elámulhatott volna. Ginia most utasította maga mögé Sophie-t, ezzel szorosan Gandalf sarkában a negyedik helyet foglalta el a Varázsvilág csak boszorkányok számára hozzáférhető szintjeinek ranglistáján. A kislánya elképesztő jártasságot szerzett a játékban.

– Semmi pánik, mama! – suttogta Ginia, kezével eltakarva a száját. – Kinyírom, csak még nem tud róla. Engem *senki sem* zárhat büntetlenül egy toronyba.

– Rendben, Harcoslány – emelte föl az egerét Marcus –, végezzétek el rajtam a pásztázásotokat. Szeretném látni, hogyan működik.

Nell előrehajolt, és leütött néhány billentyűt.

– Küldtünk nektek képernyőmegosztást, hogy láthassátok a kapott

adatokat.

Biccentett Giniának, hogy elindíthatja a vizsgálatot.

Új-Skóciában három szempár pislogott a képernyőre.

– Gondolatolvasás a mérsékelttől az erősig terjedő tartományban – olvasta föl az eredményt Marcus. – Ez stimmel.

Elorie a képernyőre mutatott.

– Elementáris képességek: erős levegős, gyönge vizes és földes.

Marcus fölhorkant.

– Valakinek ellenőriznie kell a programkódját. A levegős és a vizes rendben, de földes varázserőm nincsen.

– De még mennyire, hogy van, Gandalf – meresztette rá a szemét Ginia.

– Ez a való élet, leánykám – bökte oldalba boszorkánycsemetéjét Nell –, nem a játék. Ne beszélj sületlenségeket, mutass némi jó modort!

– Ezt talán te is szem előtt tarthatnád, Marcus – kuncogott Moira.

A még mindig dacos Ginia a képernyőn át fürkészte ádáz ellenfelét.

– Akkor vizsgáltasd meg magad Moira nénivel. Lefogadom, hogy igenis rendelkezel földes varázserővel.

Hanghordozása újabb oldalba bökést eredményezett, de Nell sem kifogásolhatta az ötletet.

-Az nem szükséges – vonta föl ismét a szemöldökét Marcus. – Képzett boszorkány lévén meríteni tudok minden erőforrásból amihez hozzáférek.

– Hát akkor használd a földes varázserődet! – tette karba a kezét Ginia.

A férfi pökhendi vállrándítással reagált, a képernyőn kívülre nyúlt, és egy összezárt virágbimbót mutatott föl. Nell elmosolyodott. Moira mindig tartott a közelében virágot. Marcus egy pillanatra behunyta a szemét, azután a bimbóra koncentrált.

Egyedül Ginia nem lepődött meg a legkevésbé sem, amikor a virág

lassan, egészen lassan kinyílt. Moira jóízűen nevetett.

– Lám, egy öreg boszorkánynak is taníthatnak új kunsztokat.

Marcus elgondolkodva tanulmányozta a virágot.

– Egész ügyes programot írtál, Nell.

– Nem én – mosolygott Nell. – Majdnem az egész Harcoslány munkája, meg a két segédjéé.

– Hárman vagytok? – ráncolta a homlokát Marcus.

– Aha – bólogatott Ginia. – De ha mindhármunkkal meg akarsz küzdeni, el kell hagynod a boszorkányos szinteket. Harcolj velünk kód kód ellen. Az ikernővéreim nem boszorkányok.

A férfi kis híján elmosolyodott.

– Azt hiszem, maradok azon a terepen, ahol a varázstudományt is bevethetem, kicsi harcos. Semmi kétségem afelől, hogy hármasban kódolással fél kézzel is elbántok velem.

Nellt annyira magával ragadta ez a csipkelődés, hogy csak másodpercek múltán tűnt föl neki Elorie falfehér arca.

Hű, a fenébe! Fontosabb dolguk is van, mint egy varázsvilágos leszámolás megbeszélése. Ideje véget vetni a gyötrelmes várakozásnak.

– Rendben, Elorie, most te jössz. Markold meg az egeret, és lássuk, miből élünk!

Elorie dermedten ült. Marcus olyan gőgös türelmetlenséggel lökte a kezébe az egeret, hogy Nell a fogát csikorgatta.

Ginia lefuttatta a tesztet, és mindkét képernyőn fölbukkantak a számadatok.

Moira szólalt meg elsőként.

– Ezt nem értem.

– Én sem – rázta a fejét Nell. – Eszerint Elorie-ban ismeretlen forrásból eredő, számottevő varázsképesség lappang.

– Valaki fordítsa le emberi nyelvre! – morogta Marcus.

– Ez azt jelenti, hogy Elorie boszorkány – használta ki a pillanatnyi

csöndet Ginia –, méghozzá valószínűleg erős, de nem tudjuk, milyen jellegű. Egyik olyan típusba sem tartozik, amit a program le tud olvasni.

– De hát mit nem tud leolvasni a primitív programotok?

Nell fölmordult. Senki sem sértegethette az ő picikéit.

– Nyugi, mama! Ez a zsémbes vénember csak szeretné, ha fele olyan jól tudna programozni, mint én. A program fölismeri az elementáris, a gondolatátvivő és a gyógyító boszorkányokat – számlálta a varázsfajtákat az ujjain Ginia. – Tehát az előlátás és az állatmágia marad.

Moira a fejét rázta.

– Azok a tehetségek mindig egészen fiatal korban és nagyon erőteljesen fejlődnek ki. Aligha kerülte volna el a figyelmünket, ha Elorie szellemekkel érintkezik, vagy sirályokkal röpköd.

Marcus karba tette a kezét.

– Az ilyen erőforrások alkalmazása nyomokat hagy hátra, amiket észlelnünk kéne. Magam pásztáztam Elorie-t. Nincsenek nyomok.

– A program még egyszer sem tévedett – jelentette ki határozottan Ginia. – És most azt mutatja, hogy Elorie boszorkány.

Moira tehetetlenül tárta szét a kezét, s ezzel tökéletesen tükrözte Nell érzéseit. Miként bizonyítható olyan varázserő létezése, amit csak a számítógép lát?

– Azt állítod, hogy én tévedtem a vizsgálatnál, kislány? – kérdezte Marcus még mindig a fölfuvalkodott üzemmódjában, mintha király szólt volna a paraszthoz.

Ginia ízig-vérig Harcoslányként tenyerelt két kézzel az asztalra.

– Elorie talán olyan különleges fajtájú boszorkány, amilyet még nem láttunk.

– A kilencéves fantáziád talán agyonnyomta a józan eszedet.

– A te fantáziád meg talán vízbe fúlt, és fölfalták a krokodilok.

Nell kislányának fejéből bármelyik pillanatban kicsaphatott a gőz,

és az asszony egyáltalán nem igyekezett leállítani őt. A fenébe, hiszen egy hajszál választotta el attól, hogy fölpattanjon, és nekimenjen Marcus bácsinak. Nagyképűsködő vén boszorkány!

– Elég! – szólalt meg Elorie elgyötört tekintettel. Azután elsötétült a képernyő. Ginia bevetette magát az asztal alá, hogy elhárítsa a műszaki hibát. Miután nem bukkant felszínre egyhamar, Nell is lehajolt segíteni. Tjz perc múlva Moira vonalas telefonját hívta.

Elképzelni sem tudták, mi történhetett, de Moira számítógépe megsült.

4. FEJEZET

Elorie fáradt kezét dörzsölgetve ült le a konyhaasztalhoz. Az egész napos ékszerkészítés után jólesett a pihenő, miként a tűzhely felől terjengő felséges illategyveleg is – a bazsalikom összetéveszthetetlen aromája, az olvadt vaj párája, és még valami, amit nem tudott azonosítani.

– Hihetetlen ez az illat, édesem!

A férje hátrafordult, és elvigyorodott, „Megfőzlek a főztömmel" feliratú kötényét kideríthetetlen eredetű zöld foltok pettyezték. Aaron bámulatos szakács volt, de nem a légkifogástalanabb külsejű.

– Rizottó pesztós húsgombóccal. Csak még pár perc.

Á, pesztó! Ez megmagyarázta a kötényre fröccsent zöld kulimászt.

– Bármilyen célból próbálsz megpuhítani, sikerrel fogsz járni.

– Csupán szerencsés véletlennek köszönhető. Holnap reggelire pesztós omlettet tervezek, úgyhogy ma délután frissen kevertem egy adagot. Aztán arra gondoltam, lecsippenthetek belőle egy kicsit, hogy földobjam a vacsoránkat.

– A nagyi halál féltékeny a bazsalikomágyásodra. Az összes varázsereje sem képes versenyre kelni vele.

– Hiába, néha egy nem boszorkány is jó a háznál – vigyorgott Aaron.

Ő maga szüntelen emlékeztetőül szolgált erre a tényre. Elorie fölkelt az asztaltól, és férje hátára hajtotta a fejét.

– San Franciscóban hiányozni fog a főztöd. Bárcsak velem jöhetnél!

Aaron ismét hátrafordult, és a felesége szájába dobott egy húsgombócot.

– Boldogan mennék, de a vendégek zokon veszik, ha senki sincs itt, aki enni adna nekik.

Noha elvileg kettesben birtokolták a Tengerimádó Panziót, Elorie tudta, hogy nyugodtan leléphet egy hétre, ettől még szinte zökkenőmentesen üzemel a szálláshely.

Aaron viszont sajnos jóformán nélkülözhetetlenné vált, főleg mivel leggyakorlottabb alkalmazottjuk jelenleg szülési szabadságát töltötte. Tegnap este sikerült ellógniuk, hogy megünnepelhessék a házassági évfordulójukat, de egy egész hét szóba sem jöhetett.

Aaron két tányért vitt az asztalhoz, és Elorie nyálcsorgatva követte. Ahogy leültek, a férfi megfogta a kezét, és gyöngéden masszírozni kezdte.

– Teljesen fölkészültél a vásárra?

Elorie bólogatva lapátolta befelé a rizottót. Több mint két hónapja lázasan állítgatta össze a San Franciscó-i művészeti vásárra vinni szánt árukészletet, attól fogva, hogy teljesen váratlanul kiválasztották, mint bemutatkozó új tehetséget. A tanácsadója egyre azt hajtogatta, hogy legalább tízezer dollárnyi eladnivalóra lesz szüksége, sőt, ha az üvegkavicsai kelendők, akkor kétszer annyira.

Észbontó elképzelésnek tűnt, hogy egyetlen hétvégén ennyit értékesíthet, de Elorie hitt a művészetében. Majdnem négyszáz darabot készített elő, hogy Kaliforniába vigye, és kimerült keze tanúsíthatta, milyen szorgalmasan dolgozott.

– Ma este még vissza kell mennem a műterembe, hogy becsomagoljak a repülőútra, de minden indulásra kész.

Aaron elmosolyodott, és átváltott az asszony másik kezének dörzsölgetésére.

– Kimegyek veled, segítek. A standod felszerelésének holnap kell Kaliforniába érnie, téged pedig Nell kocsival vár a reptéren.

Elorie utolsó erejével tiltakozni próbált.

– Arra semmi szükség. Fogadhatok taxit.

– És mikor engedtük utoljára, hogy egy vendég taxit fogadjon?

Be kellett látnia, hogy ez jogos érv.

– Jó lesz, hogy mindenkit viszontláthatok. Üvegkavics medálokat csináltam a lányoknak, miután a márciusi látogatásomkor teljesen beleszerettek az enyémbe.

– Az ilyesmi elvarázsolja a kislányokat. Itt is tapasztaltam. Lizzie legszívesebben a hét minden napján másik nyakláncot hordana.

Aaron odanyújtotta neki az utolsó húsgombócát. Az övé ugyanis – csodák csodája! – mind eltűnt. Talán a szupertitkos, rejtett varázsképessége kizárólag a húsgombócokra hatott.

A férje gyöngéden meghúzkodta Elorie haját, mintha olvasott volna kusza gondolataiban.

– Ne haragudj, nem akartam eszedbe juttatni ezt az egészet.

Az asszony a tegnapi közös estéjük jó részét az egerek itatásával töltötte.

– A húsgombóc az oka, nem te.

Aaron, aki rég hozzászokott a felesége csapongó társalgási stílusához, türelmesen várta, hogy Elorie valami logikát vigyen a mondandójába. Az asszony ahelyett, hogy a húsgombócot magyarázgatta volna, egyszerűen közölte vele, amit Aaron valójában tudni akart.

– Így is túl sokat fecséreltem már az életemből arra, hogy a boszorkánnyá válásomban reménykedtem. Rettentő sokáig kapaszkodtam ebbe az álomba, így aztán ami a számítógépes letapogatással történt, óhatatlanul befolyásolt egy kicsit. De így is jó az életem, ráadásul most egy valóban fontos lehetőség kecsegtet, és nem óhajtom elpuskázni azzal, hogy lappangó varázserők miatt izgulok.

A férfi csak mosolygott. Aaron mindig is jó alanynak mutatkozott arra, hogy visszarángassa őt a valóság talajára, és ez nem hátrány, ha az ember környezete boszorkányoktól meg bűbájtól hemzseg.

Jót tett, hogy elmentek megünnepelni a házassági évfordulójukat. Elorie felnőtt életében mindig is két fontos gravitációs erő érvényesült.

Egyfelől a boszorkányközösségért és a közösségben végzett tevékenysége, másfelől az élete Aaronnal meg az üvegkavicsokkal. Egy kis kikapcsolódás segített, hogy újra egyensúlyt találjon, biztos lábbal álljon a teljességgel varázstalan talajon.

Megfogta a férje két kezét.

– Miután visszajövök, esetleg rámozdulhatnánk a Shaw család létszámgyarapítására.

Aaron fölnyalábolta. Panziótulajdonoshoz képest igazán gyorsan mozgott.

– Miért nem most rögtön?

A vacsora ezzel nagyjából véget is ért.

*

Jamie homlokráncolva nézte az asztalon heverő olvadt számítógép-maradványokat. Marcus reggelre szép csöndben átszállította hozzá Moira megsült számítógépének lelkét, de nemigen maradt más látnivaló, mint egy halom felismerhetetlenné torzult ócskavas.

Ámbár a szintén az asztal fölé hajoló három göndör fejtől egyébként sem láthatott valami tisztán.

– Mit gondolsz? – kérdezte Ginia.

– Nincs sok támpontunk, lányok. Reménykedtem, hogy Elorie csak rövidzárlatot idézett elő, és kinyerhetjük az adatok egy részét, de…

– Nem hiszem, hogy bármennyi adat is maradt itt – kuncogott Mia. – Elorie szénné égetett mindent.

– Neked mi a véleményed? – bökte meg Jamie a három lány közül általában a legtöprengőbbet, Shay-t.

– Biztos, hogy ezt Elorie okozta? – döntötte hátra a fejét a kislány.

Csöndes, de vág az esze, gondolta Jamie. Programhibák elhárításában Shay messze a legjobbnak bizonyult, mert soha egyetlen lépést sem hagyott ki, még akkor sem, ha a válasz kézenfekvőnek tűnt.

Mia vállat vont.

– Ki más tehette? Jamie bácsi, láttál valaha ilyet?

– Nem – rázta a fejét a férfi –, de Shay remek kérdést fogalmazott meg. Gyanítom, hogy Elorie a bűnös, a jó programozók azonban a fura lehetőségeket is logikai alapon igyekeznek kizárni. Elorie nem egyedül tartózkodott a helyiségben, amikor a dolog történt.

Mia az olvadékkupacot szemlélgette.

– Fogadok, hogy Aervyn képes megolvasztani egy merevlemezt, ha akar, talán még egyazon helyiségben sem kell tartózkodnia.

Három szempár nézett föl hirtelen támadt érdeklődéssel. Ajjaj! Ilyenkor kellett elvileg Jamie-nek vállalnia a felnőtt szerepét. Belső vívódása nem sokáig tartott. Úgy döntött, hogy ő még nem apa, és varázslattal merevlemezeket sütögetni jó mókának tűnik.

– Megyek Aervynért – pattant föl vigyorogva Mia.

Shay a férfira nézett.

– Tuti, hogy te is képes vagy rá, vagy nem?

Ezt hamarosan kideríthették. Jamie dobozokban turkált, régi merevlemezeket keresett.

Aervyn kaján vigyorral szökdécselt be a szobába.

– Tényleg számítógépet olvaszthatok, Jamie bácsi? Szétégethetem?

– Lassan a testtel, buzgómócsing! – ugrott vadonatúj laptopja elé Jamie. – Ezt ne! És Küklopsz helyett inkább Supermanben gondolkodj: a koncentrált varázslatban. Anyukád kiveri a huppot, ha megint fölgyújtjuk az alagsort.

Kezébe vett egy régi merevlemezt, és Moira olvadéka mellé helyezte az asztalon.

– Mindenekelőtt hadd magyarázzam el, mire készülünk. Úgy gondoljuk, hogy valamelyik új-skóciai boszorkánynak sikerült egy efféle számítógép-alkatrészt ilyenné változtatnia.

Aervyn ámulva figyelte a megsült merevlemezt.

– Fémcuccot nagyon nehéz megolvasztani. Azok csudajó

boszorkányok lehetnek.

– Részben ez a probléma. Nem tudjuk, ki művelte, és azt sem tudjuk, hogyan. Úgy vélem, kísérletezhetnénk egy kicsit, hogy kiderítsük, képesek vagyunk-e utánozni, amit tettek.

Jamie elhallgatott, hagyta, hogy az unokaöccse átgondolja az ügyet. Megvoltak a maga elképzelései a próbálkozásról, de tudta, hogy Aervyn különlegesen találékony boszorkány. Ha hagyják, hogy saját megoldást eszeljen ki, könnyen állhat elő olyasmivel, ami másnak meg sem fordul a fejében.

Aervyn olyan vigyorral nézett föl, ami kellő figyelmeztetést adott Jamie-nek, hogy sebtében oktatókört létesítsen. Nell igazán elnéző volt, de a lakástűznél megvonta a határt. Néhány másodperc múlva a merevlemez szélei megolvadtak, de az eredmény meg sem közelítette Moira merevlemezének gyászos állapotát.

– Irtó nehéz – ráncolta a homlokát a kisfiú. – A fém nem akar megolvadni. Egy kör segítségével meg tudnám csinálni – csillant föl a szeme.

Jamie a fejét rázta.

– Ne olyan hevesen, buzgómócsing! Most valami fontosat tudtunk meg. Tüzes varázserőt alkalmaztál, igaz? Ha egymagad ezen a módon nem bírod megolvasztani, akkor valószínűleg nem is így történt. Más megoldást kell kitalálnunk.

– Ha azt hisszük, hogy Elorie csinálta, akkor ilyennel – tartott föl egy egeret Ginia.

– És élő internetes kapcsolatban volt – szólalt meg Shay.

Jamie csatlakoztatta az egeret a merevlemezhez.

– Mit gondolsz, Aervyn, képes vagy ezen át varázserőt küldeni?

– Talán – hökkent meg ez egyszer a tanonca.

További próbálkozások következtek, az egyiknél Jamie és Aervyn összefogtak, de közösen is csak annyira jutottak, hogy a merevlemez szélei megolvadtak, és egy boszorkánypalánta átvedlett kimerült, éhes

kisfiúvá.

Jamie fölküldte sütiért, és az asztalra, a meghiúsult kísérletek eredményére meredt. Amikor fölnézett, látta, hogy Ginia elgondolkodva szemez az ő laptopjával.

– Eszedbe ne jusson, unokahugicám!

– Mi ne jusson eszembe? – kérdezte végtelenül ártatlan hangon a kislány.

– Az, amit a számítógépemmel terveztél.

– Tulajdonképpen nem a te számítógépeddel. Fogadni mernék, hogy tudom, hogyan csinálhatnánk, de ahhoz teljes számítógép kéne, a merevlemez egymagában nem elég.

Jamie egy másodpercig koncentrált, és otthoni irodájából odateleportált egy kiszuperált gépet. Remélte, hogy jó ügyet szolgál.

– Ezt használhatod, de az internetre a tűzfallal védett kimeneten át csatlakozz! Nem hiányzik, hogy véletlenül bármi mást is megolvasszunk.

– Ezt nem fogom megolvasztani, csak a képernyő illesztőfelülete kell. – Ginia a fejével intett a nővéreinek. – Segítsetek rákötni a régi merevlemezt az USB-aljzatra.

A férfi leült, figyelt, és a régi merevlemez hamarosan az özönvíz előtti gép USB-portján csüngött. El kellett ismernie, hogy ügyesek a kislányok, és még mindig egy kukkot sem értett az egészből.

– Mire készültök?

Ginia úgy hajlítgatta az ujjait, ahogy a programozás nagymesterei szerte a világon szokták.

– Bűbájkóddal olvasztom meg. Menj csak el, majd szólok, ha megvan.

Jamie mérgelődött egy sort. Hogy neki ez miért nem jutott eszébe?

Fölment, hogy megdézsmálja Aervyn sütijét. Mire visszatért, három eszelősen vigyorgó arc fogadta. Mia körbekörbeugrándozott.

– Működni fog, Jamie bácsi! Figyelj!

Ginia koncentrált, kettőt kattintott az egérrel, és a számítógépe oldalán csüngő régi merevlemez alaktalanná puffadt. Olvadt fém szúrós szaga húzta alá a kislány fáradozásának eredményességét.

Jamie megölelgette izgatott unokahúgait, és rendezni próbálta a gondolatait. Teljesen lenyűgözték a látottak. Csupán az volt a bökkenő, hogy Új-Skóciában annyit értettek a bűbájprogramozáshoz, mint tyúk az ábécéhez. Na jó, Marcus értett, de nem ő ült Moira számítógépénél, amikor az megsült.

Így most sajnos olybá tűnt, hogy voltaképpen az égvilágon semmit sem tudtak meg, kivéve, hogy Ginia eszméletlenül csúcsszuper bűbájprogramozó. Elorie továbbra is tökéletes rejtély maradt.

*

Ginia épp be akart jelentkezni a Varázsvilágba. Egy teljes óra állt a rendelkezésére, hogy bevesse új stratégiáját és három új bűbáját. Gandalfnak annyi. Úgy kell neki, miért becsmérelte az ő programját? Ha az imént sikerült olvadásra bűbájkódolnia egy számítógépet, simán elbánik egy vén szivarral, aki a múlt században tanulta a programozást.

Tulajdonképpen egész jó programozó az öreg, de a bűbájkódjába néhány hiba csúszott. Ginia megpróbálta párbajban legyőzni, és akkor Gandalf toronyba zárta. A barátai kiszabadították, de belátta, hogy a szemtől szembeni harchoz nem elég erős. Ravaszul kell eljárnia.

Bejelentkezett, és a csapszékbe indult, mert biztosra vette, hogy ott találja az öreget a sarokban, a szokásos székén. Ez nem fért a fejébe – a Varázsvilág társaságban sokkal jobb mókának bizonyult, Gandalf mégis mindig magányosan játszott. Sokan próbálkoztak nála; hiszen a játékos ranglista harmadik legjobbja komoly szövetségest jelentett volna, de ő kitartott mogorva magányánál, és végül mind eltakarodtak.

Ma szerzetescsuhát öltött. Általában minél egyszerűbb álruhát választott, annál veszedelmesebb volt. Ginia előkészített pár elhárító bűbájt, biztos, ami biztos.

*

Harcoslány: Szép jó estét, Gandalf!
Gandalf: Minő kellemes találkozás, Harcoslány! Látom, barátaid segédkezet nyújtottak a szökésedben. Meghívhatlak egy italra?
Harcoslány: Egyeseknek akad barátjuk. Almabort kérek.
Gandalf: Poharat a lánynak! De kicsit, mert ma harapós a kedve.
Harcoslány: Azért jöttem, hogy ajánlatot tegyek.
Gandalf: Nagy szó az egy kicsi lánytól.
Harcoslány: Elég nagy vagyok.
Gandalf: Csakugyan. És miféle nagy dolgokat művelsz mostanában?
Harcoslány: Ma reggel megolvasztottam egy számítógépet.
Gandalf: Szántszándékkal?
Harcoslány: Jól képzett boszorkány lévén, nem varázsolok véletlenül.
Gandalf: Vagy úgy. Meg akartad ismételni a balesetet, ami Moira néni komputerével történt, igaz?
Harcoslány: Ühüm.
Gandalf: Megtudtál valamit?
Harcoslány: Nem egyszerűen túlfeszültség érte a gépet. Még Aervyn sem tudott úgy megolvasztani egy merevlemezt, pedig mindent megpróbált. Jamie bácsi úgy gondolja, egy kör adta spiritusszal ő is boldogulna, de…
Gandalf: Ha a nyugati partvidék legbelevalóbb boszorkánypalántája nem bírta egyedül véghezvinni, akkor nem valószínű, hogy ez történt.
Harcoslány: Pontosan.

Gandalf: Szóval ha Aervyn nem tudta megcsinálni, te hogyan értél célt?

Harcoslány: Nemcsak varázsoltam, hanem programoztam is.

Gandalf: Bűbájkódolással olvasztottál meg egy számítógépet? Ajánlom, hogy tartsd távol magad az elektronikus eszközeimtől!

Harcoslány: Működött. De Moira néni háza táján te vagy az egyetlen bűbájprogramozó.

Gandalf: Nem én olvasztottam meg a számítógépét, kicsi harcos.

Harcoslány: Képes lettél volna rá?

Gandalf: Jó kérdés. Véletlenül azonban épp nincs a kezem ügyében fölösleges gép, amin kipróbálhatnám.

Harcoslány: Jamie bácsi nem hiszi, hogy Elorie képes lett volna bűbájkódolásra.

Gandalf: No hiszen! Az a lány egy e-mailt is alig bír elküldeni.

Harcoslány: De hátha véletlenül tette? Nem pontosan bűbájprogramozással, de valami effélével.

Gandalf: Hmm. Más eljárás, de ugyanolyan eredmény?

Harcoslány: Hogy?

Gandalf: Nem érdekes. Most gondolkodóba ejtettél, és ha jól sejtem, ez volt a szándékod.

Harcoslány: Ühüm.

Gandalf: Na el veled, pimasz! Ha zsémbes kis boszorka vagy is, de az agyad penge.

*

Ginia kuncogva jelentkezett ki a Varázsvilágból. Küldetés teljesítve. Azaz valójában két küldetés. Alighanem *tényleg* jó ötlet volt Elorie varázsképességén elgondolkodtatni Gandalfot. Talán még ki is okoskodik valamit.

Ennél fontosabb azonban, hogy a beszélgetés elég hosszú időre

elvonta a figyelmét, így Ginia elhelyezhette kanyarító bűbájait. Tudta, hogy holnap ilyenkorra Gandalf két leghatásosabb bűbája nem ismeri föl az öregben a gazdáját. A bűbájok Gandalf két másik legkomolyabb vetélytársához fognak tartozni. Ginia remélte, hogy az illetők megértik a jelzést, és összefognak Gandalf ellen. Ő pedig közben lecsap a bűbájával.

A Harcoslány fogja uralni a Varázsvilágot. Ez csak idő kérdése.

*

– Azért, hogy ne felejts el bennünket, amíg távol vagy – magyarázta Lizzie.

A nemjóját! – gondolta Elorie. Az ember azt hinné, nem is egy hétre, hanem évekre utazik el. Három tanítványa szeretetcsomaggal állított be, amelyből házi sütésű fahéjas korong és frissen szedett áfonya került elő, meg egy fáradságos munkával rajzolt és megírt lap – egyértelműen Lizzie műve.

– Ma délután szedtük az áfonyát – újságolta Kevin. – Több is volt, de nem bírtuk megállni, hogy belekóstoljunk.

Elorie a vödörnyi mennyiségre nézett, és próbált nem kuncogni. Valószínűtlennek tűnt, hogy mindezt fölviheti a gépre. Aaron napokig áfonyás palacsintával traktálja majd a vendégeiket. A sütemény pedig egyébként sem jutna el a reptérig – a fahéj illata máris csiklandozta Elorie orrát.

Megölelte Lizzie-t.

– Csak néhány napra megyek el, úgyhogy nem felejtelek el titeket, megéhezni pedig végképp nem fogok. Aztán ne keressétek a bajt, amíg oda vagyok, rendben?

Az utóbbi megjegyzést már Seanhoz intézte.

A fiú a szemét forgatta.

– Nem szoktuk keresni a bajt. Valahogy az talál meg bennünket.

– Hát akkor jobban bújjatok el előle. – Elorie puszit nyomott a feje búbjára, ami bizonyára fölbosszantotta a gyereket. – Nem szeretném, ha a nagyinak sokat kellene a távollétemben bűbájmunkával vesződnie. Tudjátok, hogy könnyebben elfárad, mint hiszi.

– Nem kell fáradnia – felelte Kevin. – Marcus bácsi itt fog lakni, amíg vissza nem jössz. Azt mondja, felügyeletre szorulunk.

Marcus bácsi? Nocsak. Az öreg évente pár alkalommal szokott kibújni a barlangjából, és mindig csak egy-két napra.

– Jobban kedveli az embereket, mint gondolod – mondta Kevin, majd elpirult. – Jaj, bocsi! A gondolatolvasói illemtan egyelőre nem az erősségem. Marcus bácsi szerint szorgalmasabban kell gyakorolnom, de a te fejed tényleg ereszt.

Hát ez gyönyörű. Pont ez hiányzik, amikor olyan boszorkánygócba készül, ahol úgyszólván egymást érik a gondolatboszorkányok.

– Addig is gyakorolhatsz, amíg távol leszek. És ha esetleg olyasmit hallasz, amit nem kéne, legalább segíthetsz Seannak, hogy ne keveredjen bajba.

– Á, nem – rázta a fejét Kevin. – Az ő feje egyáltalán nem ereszt.

– És az enyém ereszt? – kérdezte áfonyával teli szájjal Lizzie.

Sean vigyorgott.

– Mindjárt áfonyalét fog ereszteni, ha nem hagyod abba a nasizást. És kakilni is lilát fogsz.

– Fuuuuuuuj, nem is! – tiltakozott Lizzie. Elorie-ra nézett. – Tényleg be tud lilulni a kaki?

– Mennyi áfonyát ettél?

Lizzie méregette a műanyag dobozt.

– Talán egy egész vödörrel. Moira nagyi azt mondta, annyit ehetek, amennyit akarok, mert az áfonya jót tesz a boszorkánypalántáknak.

Elorie megölelte a kislányt.

– Neked nagyon jót tesz, és ennyi áfonya biztosan lilára festi a végterméket. A nagyi magának nem akart áfonyát?

– Hagytunk neki egy vödörrel – felelte Kevin.

– Akkor talán ő is lilát fog kakilni. – Lizzie szemlátomást úgy vélte, hogy ez klassz lehetőség. – És az áfonyától abbahagyja a sírást.

– A nagyi sírt? – komolyodott el azonnal Elorie, akit az iménti lila téma nevetésre ingerelt.

– Csak egy kicsit – állította Sean. – Nem árulta el, miért. Azt mondta, az öreg boszorkányok olykor hullatnak néhány könnyet.

– A jóstálával ült – tette hozzá Lizzie. – Azt hiszem, azért búsult, mert a tál nem akart válaszolni a kérdésére.

Kevin különös pillantást vetett a húgára, azt a fajtát, amelyik azonnal fölkeltette Elorie gyanúját.

– Mi az, Kev?

A kisfiú a fejét rázta.

– Marcus bácsi azt mondta, nem szabad olyasmiről beszélnem, amit véletlenül szedek föl mások agyából.

Ingoványos talaj.

– Általában nem szabad, de néha fontos, hogy megoszd azt, amit a szeretteidről tudsz. Igaza van Lizzie-nek a nagyi szomorúságával kapcsolatban?

– Igen – bólintott Kevin –, de hogy hallhatta meg? A nagyi azt csak a fejében mondta.

Lizzie bekapott még egy marék áfonyát.

– Lehet, hogy én is gondolatboszorkány vagyok. Vagy talán csak ügyesen találgatok.

Úgy látszott, egyáltalán nem kavarja föl egy esetleges újfajta varázserő.

Már csak ez hiányzott, gondolta Elorie. Egy egész falka gondolatboszorkány, akinek a modora kívánnivalót hagy maga után. Eltartott egy pillanatig, hogy fölismerje magában a hirtelen támadt,

zsigeri féltékenységet. Ő miért nem így cseperedett föl, hogy egyre gyarapodtak benne a rendes, normális varázstehetségek?

Az efféle bolond gondolatok csalhatatlanul jelezték, mennyire nevetségessé vált valami számítógépes letapogatás eredményétől. Eljött az ideje, hogy a rendes, normális és varázstalan Elorie Shaw ágyba bújjon.

5. FEJEZET

Nell leült a számítógépéhez, és nekigyürkőzött egy alapos élelmiszer-rendelésnek. Nemcsak hogy neki magának kellett egész tömeget etetnie, de szegény Nat a reggeli rosszullétei miatt már a képernyőn megjelenő ennivaló látványát sem bírta, így Nellre két-két éléskamra és hűtőszekrény feltöltése hárult.

Aervyn azt állította, Nat pocakjában csak egy baba rejtőzik, de Nat élt a gyanúperrel, hogy talán mégis több. Őt annak idején a hármas ikrekkel még sokkal jobban megkínozták a rosszullétek.

Még csak a virtuális sajtpultig jutott, amikor fölugrott a képernyőjén a Boszorkánycsevej figyelmeztető jelzése.

Nell: Jó reggelt, Moira!

Moira: Valójában nem, itt Marcus. Várj egy kicsit, mindjárt megváltoztatom a felhasználónevemet.

Marcus: Na, így mindjárt jobb.

Nell: Átkapcsolhatunk videochatre, ha akarod.

Marcus: Nem kell, pillanatnyilag jobban szeretném diszkréten folytatni ezt a társalgást.

Nell: Mit tehetek érted? Hogy van Elorie?

Marcus: Azt előbb fogod megtudni, mint én. Már feléd tart a repülőgépe.

Nell: Igaz, néhány óra múlva megyünk ki elé kocsival. Nem hiszem, hogy teljesen ki tudjuk kerülni a minap történtek említését, de igyekszünk eltávolítani a témát a művészeti vásár útjából.

Marcus: Boszorkánynak lenni nem fontosabb bármiféle hobbinál?

Nell: Ez nagyon régi vágású boszorkányszöveg. Elorie igen tehetséges alkotóművész, és ha igaz, amit hallok, a művészeti

vásár négy napja alatt több pénzt fog keresni, mint amennyit Új-Skócia lakóinak zöme fél év alatt szokott.

Marcus: Belátom, hogy tévedtem. Az üvegkavicsai valóban tetszetősek, de csak partra vetett, szemet gyönyörködtető kacatok.

Nell: Ezt az mondja, aki a Varázsvilág legnagyobb jelmezgyűjteményével rendelkezik?

Marcus: Az a játékstratégiámhoz szükséges.

Nell: Juj, a francba, legközelebb szólj, mielőtt humorizálsz! Leköptem kávéval az egész monitoromat.

Marcus: Próbálkozz meg egy sima konyhai bűbájjal, kedvesem.

Nell: Nem vagyok konyhai boszorkány, és csak Moira néni szokott kedvesemnek hívni. Ha nem bírsz magaddal, Gandalf, besegítek a lányomnak, hogy helyre tegyen.

Marcus: Nem szorul a segítségedre.

Nell: Mit nem mondasz.

Marcus: Én vagyok a legkomolyabb ellenfél, akit még nem győzött le, és már nem sokat kell fáradoznia, hogy két vállra fektessen. Ma ügyesen rugaszkodott neki a kis bestia. Alattomban begurított egy küldeményt, hogy megpróbáljon ráakaszkodni az egyik bűbájomra. Nem teljesen vagyok meggyőződve róla, hogy csak egyet. Igazán agyafúrt kis boszorkánypalánta.

Nell: Gondolom, azért még nem vesztetted el a fejedet.

Marcus: Nem vesztethetem, mert Új-Skóciában én vagyok az egyetlen boszorkány, aki hisz a számítógépes letapogatásodban. Ez pedig azt jelenti, hogy akár tetszik, akár nem, a helyzetemnél fogva segíthetek neked.

Nell: Nem tudom, tehetünk-e egyáltalán valamit, amíg ki nem okoskodjuk, miféle erőforrásból merít Elorie. A lányok a programkódról tanácskoznak Jamie-vel, próbálják kideríteni.

Marcus: A Harcoslány elgondolkodtatott ma délelőtt, és támadt

egy ötletem ezzel kapcsolatban.

Nell: Csupa fül vagyok!

Marcus: Elorie varázsereje valami módon összefügghet az internettel. Ez olyasféle erő, amivel még sosem találkoztunk.

Nell: Kissé nehezen hihetőnek tűnik, hogy Elorie valami teljesen egyedülálló varázstehetséggel rendelkezzen.

Marcus: Ez az. Talán nem egyedülálló.

Nell: Most lemaradtam.

Marcus: Akkor figyelj jobban!

Nell: Csak vigyázz, különben szólok Moirának, hogy fényesíttesse ki veled az üstjét.

Marcus: Kitűnő fényesítő bűbáj van a birtokomban. Megpróbálom egyszerűbben elmagyarázni. Nem Elorie az első boszorkány, aki ötvözi a műszaki haladást a mágiával.

Nell: Jó, létezik bűbájprogramozás, de az más.

Marcus: Mennyiben?

Nell: Varázserő források vegyítése online programkóddal. De az erőforrások teljesen hagyományosak.

Marcus: Úgy van. Minden boszorkány ért a bűbájprogramozáshoz?

Nell: Egy nyavalyát!

Marcus: Tehát nem. Miért nem?

Nell: Mi ez, vizsgáztatsz? Például azért nem, mert a legtöbbjük pocsék programozó.

Marcus: Egyetértek. De gondolj a Varázs világra. Ott a boszorkányos szinteken rengeteg az olyan játékos, aki csapnivaló bűbájprogramozó, és ez sok esetben sem az illető programozói tehetségével, sem a varázsképességével nincs arányban.

Nell: Igaz… Várjunk csak, most arra célzol, hogy a bűbáj-programozás külön tehetség?

Marcus: Valami olyasmire.

Nell: Folytasd!

Marcus: Azt hiszem, ha a bűbájprogramozás egyszerűen azt jelentené, hogy egy jó program tisztességes varázserővel párosul, akkor a Varázsvilág rangsora egészen másként festene. Nézd meg a lányodat! Leleményes kis boszorkány palánta, és eszes programozó, de a varázserőmet egyelőre meg sem közelíti. Mennyi ideje is boszorkány, néhány hónapja?

Nell: Aha. Az utóbbi időben egész ügyes boszorkányokat utasított maga mögé. Csak nem gondolod, hogy ez egyszerűen a programozói tehetségén múlik?

Marcus: Daniel, a férjed jogosan tiszteli a programozói képességeimet. Az ő szintjéig nem érek ugyan föl, de nem is sokkal maradok el tőle. A lányod tisztán kód kód elleni harcban nehezebben győzne le.

Nell: Nem ilyen benyomást tettél rá.

Marcus: A közhiedelemmel ellentétben nem eszem kislányokat reggelire.

Nell: Erről vitatkozhatnánk. Szóval úgy véled, Elorie sajátos bűbájprogramozó tehetséggel bír.

Marcus: Fölmerült bennem, hogy esetleg létezik egy varázsképesség, amit még sosem azonosítottunk és különítettünk el igazán, mert jobbára más varázserőkkel együtt szokott jelentkezni.

Nell: Aha. És úgy gondolod, hogy Elorie talán rendelkezik ezzel a tehetséggel.

Marcus: Igen. És csak ezzel a tehetséggel.

Nell: De minden ismert tehetség varázserőnyomokat hagy maga után. Ez miért nem hagy?

Marcus: Hagy, csak másutt.

Nell: Hol?

Marcus: Az interneten, Nell. Moira meg én ezért nem észleljük, de

a te pásztázód igen.

Nell: Virtuális varázserőnyomokat hagy?

Marcus: Ugye milyen izgalmas gondolat? Tessék, járj utána! A keleti parton igen kevés a számítógéphez értő boszorkány, te viszont két olyan csoporttal is kapcsolatban állsz, amely jártas a programozásban, és bővelkedik varázserőben. Ez elég jó tesztállománynak tűnik.

Nell: Igaz, a Varázsvilág boszorkányos szintjeinek játékosai tülekednének, hogy segítsenek. És mi a másik csoport?

Marcus: A családod, kedvesem. Ha ez a tehetség nemzedékről nemzedékre száll, akkor alighanem téged is érint.

Nell a váratlanul elsötétült monitorra meredt. A fenébe, az öreg már megint lekedvesemezte! Ez az ember egyáltalán nem tud viselkedni, és súlyosan elavult elképzeléseket alkot a nőkről, de hamarabb összehozott egy valószínűnek hangzó teóriát, mint az ő háznépének bármelyik bűbájprogramozó lángelméje.

Röstelkedve nézett le a kezére. A bűbájprogramozás olyan természetesen jött nála, hogy voltaképpen még sosem próbálta megfejteni, miként is működik. Egy megcsontosodott vén remeteboszorkány kellett, hogy föltegye a nyilvánvaló kérdést.

Ideje összetrombitálni a haderőt. Rászabadítja a többieket a Marcus által bedobott témára, mielőtt a repülőtérre indul Elorie-ért.

*

Nellnek furcsa déjá vu érzése támadt, miközben Elorie-ra várt az örökké nyüzsgő San Franciscó-i repülőtéren. Mi az oka, hogy a bevonó bűbája folyton olyan nőkre lel, akik nem örülnek boszorkányi mivoltuknak? Talán legközelebb keríthetnének valami kedves egyéniséget, aki köszönettel fogadja a dolgot, és alkalomadtán

megjelenik a napfordulós ünnepségeken.

Lauren első napjai boszorkányként nem teltek kimondottan zökkenőmentesen, Elorie pedig semmivel sem tűnt egyszerűbb esetnek – a csudába, hiszen még a tekintetben sem alakult ki közmegegyezés, hogy *tényleg* boszorkány.

– Kérsz nasit, mama? – kérdezte Aervyn. – Nyűgösnek érezlek.

Nell elmosolyodott. Alighanem igaza van a gyereknek. Persze nyilván neki is kedve szottyant sütizni. Az asszony elővette a táskájából a süteményesdobozt, és örökké éhes kisfia kezébe nyomta.

Aervyn kinyitotta a bádogdobozt, és egy másodpercig szemlélgette a tartalmát, majd átadott Nellnek az ott található három szem sütiből kettőt.

– Tessék! Azt hiszem, neked több süti kell, mint nekem. Én csak icipicit vagyok nyűgös.

Miket beszél ez a boszorkánypalánta! Nell megdörzsölgette a gyerek buksiját, és elvette a két sütit. Utasok tódultak ki az érkezési kapun, és Nell a tekintetével kereste Elorie-t.

– Látom, mama!

Elorie integetett, és a világ legnagyobb hátizsákját cipelte oda hozzájuk.

– Atyám, mekkora batyu – hüledezett Nell. – Hogyhogy fölengedték a gépre?

– Nem is tudom – sóhajtotta Elorie –, de ebben van a vásárra készített munkáim zöme, és nem szerettem volna szem elől téveszteni. A vám kicsit zűrös volt, de szerencsésen túljutottam rajta.

– Tessék – nyújtotta át a sütije felét Aervyn –, egyél a sütimből! Jót tesz nyűgösség ellen.

Elorie elmosolyodott, egyértelműen hozzá volt szokva a nem teljesen szalonképesen viselkedő boszorkánycsemetékhez.

– Igazából nem is nyűgös vagyok, csak fáradt, de köszönöm! Az az érzésem, mintha három nappal ezelőtt reggeliztem volna.

– Három napja nem ettél? – meresztett nagy szemeket Aervyn. Egy picit megrebbentette az ujjait, és átnyújtott egy sokkal nagyobb süteményes bádogdobozt, amit nyilvánvalóan most teleportált az otthoni konyhából. – Tessék, egyél sok sütit! Ha ez mind elfogy, a mama süt még.

– Üdv a boszorkánydzsumbujban, ahol az élet kissé mindig lökött – nevetett fejcsóválva Nell. – Aervyn, légy szíves, küldd vissza haza a sütit! Elorie-nak anélkül is éppen elég a cipekednivalója.

A nutellás süti illata egyébként is tömegjelenethez vezethetett volna a repülőtéren.

Aervyn egy pillanatig méregette Elorie-t, azután ismét megrebbentette az ujjait. Nellnek nem sokáig kellett tanakodnia, hogy mire készül a csemetéje.

– A hátizsákom! – sikoltott föl Elorie, és hátraperdült.

– Semmi baj – igyekezett megnyugtatni a tekintetével Nell. – Aervyn most szállította a házunkba a zsákodat. – A fiának szúrósabb tekintet jutott. – Az a zsák Elorie számára nagyon fontos holmikat tartalmaz. Megijesztetted azzal, hogy kérdezés nélkül eltüntetted.

Látta, hogy a gyerek egy másodpercig töri a fejét a dolgon.

– Ne haragudj, Elorie, nem akartalak megijeszteni. Visszahozzam a zsákodat?

– Tulajdonképpen ne – tárta szét a kezét Elorie. – Köszi, így sokkal könnyebb. – A bádogdoboz felé nyúlt, amelyet Aervyn még mindig felé kínált. – Egyébként is, így mindkét kezem fölszabadult a sütizéshez – villantotta ki a fogsorát.

Ezt megúsztuk, gondolta Nell. Hál' istennek, némelyik látogató képes elviselni a boszorkányivadékok hóbortjait. Így jóval egyszerűbbnek ígérkeztek a következő napok. Walkerék háza táján rendes körülmények között igen erőteljesen a kaotikus szélső értékek felé tendált az élet.

Aervyn megfogta Elorie kezét, hogy kivezesse a reptérről.

– Szóval hogyhogy nem akarsz boszorkány lenni?

Nem megmondtam, hogy várj az ilyen kérdésekkel, amíg egy kicsit megszokik itt nálunk? – szuggerálta a fiának Nell.

De hát vártam, mama. Adtam neki sütit, és elküldtem a hátizsákját, meg minden. Egyébként meg te is tudni akarod. Ahogy mindenki.

A gyerek talán rászorul némi emlékeztetőre a gondolatátviteli etikettet illetően, de amúgy igaza volt. Tényleg Nellt is érdekelte a dolog.

Elorie egy pillanatig Nell szemébe nézett, azután le Aervynre.

– Amikor olyan kicsi voltam, mint most te, a világon a legjobban boszorkány szerettem volna lenni. De aztán felnőttem, és kiderült, hogy nem vagyok boszorkány. Ez akkor egy kicsit elszomorított, de most már tudom, hogy ez volt megírva nekem.

– Cöcö! – söpörte félre Aervyn a választ az igazukban rendíthetetlenül biztos négyévesek meggyőződésével. – Megolvasztottál egy számítógépet, mi meg Jamie bácsival nem tudtunk leutánozni. Tutira boszorkány vagy, akárcsak Superman.

Banyek. Nell egyértelműen leolvasta Elorie zavarodott arcáról, hogy még senki sem említette neki a megolvadt komputert. Az asszony belekarolt a látogatóba, és bedobta a legjobb figyelemelterelőt, ami eszébe jutott.

– Mit gondolsz, a lányaim már megtalálták az ékszerekkel teli hátizsákodat?

Elorie kissé elsápadt. Nell a dobozba nyúlt, és adott neki egy szem sütit.

*

Jamie bájos felesége kezét fogva ballagott Nell házának bejáratához, és kelletlenül konstatálta, hogy újabb vitában fog alulmaradni.

– Egyszerűen úgy gondolom, hogy egy kicsit jobban kellene vigyáznunk a pocaklakó kislányunkra.

– A kisbabáknak meg sem kottyan egy kis zötykölődés – horkant

föl Nat. – Elvégre vízpárna veszi körül őket.

A férfi korántsem érezte elegendőnek ezt a védelmet.

– Más kismamák mégsem szoktak kézen állni.

Azelőtt jócskán fölpezsdítette a hormonjait, ha jógázni látta Natet. Mostanában a szívbaj kerülgette tőle. Állandóan azt várta, hogy az asszony hasra esik.

– A kicsi még fejjel lefelé is védettebb odabent, mint amilyen egész hátralévő életében lesz. Nyugi, apuka! – cirógatta meg az arcát Nat. – Aggodalomra semmi ok.

Jamie épp elő akarta vezetni cáfolatát, amikor Nell ajtót nyitott. Talán a testvére majd az ő oldalára áll.

– Szia, nővérkém! Mutattál be kézenállást, amikor gyermeket vártál?

– Komolyan azt képzeled, nincs annyi magamhoz való eszem, hogy ne válaszoljak erre a kérdésre? Na, bújjatok be!

– Bátran elmondhatod neki az igazságot – ölelte meg a sógornőjét Nat.

– Mivel egyáltalán nem tudok kézen állni, akkor sem tettem. De javában dolgoztunk a Varázsvilág új verziójának kiadásán, amikor négy hónapos terhes voltam a lányokkal. Napi tizenhat órát programoztam, és tortillachipsen meg mogyoróvajon éltem. És egész jól sikerültek.

Jamie fölidézte magában azt az időt. Miután végignézte, hogy Nell marékszámra tunkolja a kukoricalisztes rágcsát egyenesen a mogyoróvajas üvegbe, ő maga soha többé nem bírt tortillachipset enni.

– Figyelj, nincs itthon tortillachipsed? – derült föl Nat arca. – Irtó fincsi lehet.

– Sajnos nincs – nevetett Nell. – Azóta rá sem bírok nézni.

A férfi elámult, hogy a felesége megkívánta a tortillachipset. Az az asszony, aki zöldséget meg tofut etetett vele vacsorára. Jamie

elhatározta, hogy összegugliz mindent, amit csak talál a terhesség alatt előre látható fejleményekről. Ha pedig vége ennek az egésznek, létrehoz egy új weboldalt várandós apukáknak, és ott majd elmondja az igazságot. Máskülönben senki sem figyelmezteti a kispapákat tortillachipsre meg kézenállásra.

A két asszony elégedetlenül tekintett rá. Nyilvánvalóan lemaradt valamiről.

– Mi az?

– Hát a tortillachips, öcsikém – csóválta a fejét rosszallóan Nell. – Az a dolgod, hogy beszerezd, amit a gyermeked anyja éppen enni óhajt, bármilyen különös napszakban szottyan is rá kedve.

Jamie az emlékezetébe véste az új weboldal tervét. A tortillachips szerencsére nem okozott nehézséget. Egy pillanatra behunyta a szemét, és gondolatban átkutatta az alagsori kamraszekrényét. Lehet, hogy Nell már rá sem bírt nézni egykori kedvenc csemegéjére, de a lányok mindhárman a tortillachips barátaivá váltak, ezért bőséges készletet tartott belőle.

Nat úgy vetette rá magát a teleportált zacskóra, mint egy kamasz fiú.

– Köszi, édesem!

A tortillachips illata további érdeklődőket vonzott. Lábdobogás hallatszott a lépcső felől.

– Jamie bácsi, Nat néni!

A hármas ikreknél kissé lassabban reagáló Elorie elmosolyodott, és szívélyesen integetett.

A francba! Már megint. Miközben Jamie úgy érezte, mintha valami örvényben alámerülne, maradt annyi lélekjelenléte, hogy ne az állapotos feleségébe kapaszkodjon. Inkább a nővérét kapta el, és rárontottak a jövő látomásai.

Amikor visszazökkent a jelenbe, a falnál ülve találta magát, Nat előtte guggolt, és kínosan sok tekintet szegeződött rá.

Nat meggyőződött róla, hogy minden rendben, elmosolyodott, és egészen halkan megszólalt:

– Mindig előlátási epizódjaid lesznek, valahányszor megpillantasz egy csinos lányt?

Úristen, Jamie nagyon-nagyon remélte, hogy[f] nem. A Nattel való megismerkedés minden idők legdurvább előlátását váltotta ki, de ez a mostani is elég hevesnek bizonyult. És nem igazán kívánt tárgyalni róla a földön ülve, érdeklődő elmékkel körülvéve.

Talpra vergődött, és szembenézett Nell új szállóvendégével.

– Szia, Elorie! Üdv a tébolydában, és elnézést, hogy kis híján rád ájultam.

Már azt fontolgatta, vajon eltussolhatja-e ezt az egész előlátási epizódos kérdést, amikor Aervyn azt sipította:

– Na látod, Elorie, tudtam, hogy boszorkány vagy.

Aervyn! Jamie-nek épp csak annyi ereje maradt, hogy leállítsa az unokaöccsét, mielőtt az bármi mást kitálal.

Szerencsére a káosz irányításában igen járatos Nell érzékelte, hogy az öccse mindjárt szétrobban.

– Aervyn, légy szíves, hozz a nővéreiddel mindenkinek inni és rágcsálnivalót a konyhából, jó?

Az asszony beterelte a felnőtteket a nappaliba, és fél szemöldökét fölvonva pillantott az öccsére. *Mi a nyavalya folyik itt?*

Jamie válaszul egy pillanatképet küldött előlátásából – Elorie óriási hassal állt Ginia jobb vállánál, egy ereje csúcsán működő teljes kör varázsfényében.

Mi a szösz ez veled meg az előlátással meg a terhes nőkkel?

A férfi tehetetlenül tárta szét a kezét. *Most mi a fityfenét csináljunk?* Senki sem tudott kapásból hatékonyabban gondolkozni, mint a nővére.

Nell egy pillanatra rámeredt. *Egyelőre hagyjuk ennyiben. Az előlátás semmit sem garantál, úgyhogy valójában semmivel sem tudunk többet, mint*

eddig. Haladjunk sorjában, öcsikém! Lássuk, mit deríthetünk ki feltételezett boszorkányunkról valami kissé tudományosabb módszerrel.

A francba, szörnyen utálta az előlátást.

*

Moira: Szervusz, Nell, megérkezett a mi Elorie-nk?

Nell: Meg. Most pakol le a szobájában, ami valójában azt jelenti, hogy a három lányom az utolsó darabig előszedeti vele az összes ékszert.

Moira: Igazán gyönyörű holmikat gyárt. Kaptam tőle egy új medált valami elragadó kék üveggel.

Nell: Remélem, elegendő árut hozott magával. Szerintem Kalifornia boszorkánynépességének fele azt tervezi, hogy fölkeresi őt a művészeti vásáron.

Moira: Ennek nagyon örülök, Nell. Kicsit idegeskedett amiatt, hogy ilyen előkelő kiállításon jelenik meg a kreációival. Ez mégis más, mint néhány kisboltban eladni, ahogy itthon szokta.

Nell: Tudod, hogy támogatjuk a mieinket. És akár boszorkány, akár nem, Elorie közénk tartozik.

Sophie: Ha kimész a kiállításra, tégy nekem egy szívességet, Nell, és nyúlj le pár cuccot. Talán valami zöldet.

Moira: Neked is jó estét, Sophie! Észre sem vettem, hogy beléptél.

Nell: Milyen lopakodó boszorkány a mi Sophie-nk.

Sophie: Haha. Bocs, hogy kicsit késtem, pár bájitalt kavargattam a tűzhelyen.

Nell: Nem kapcsolhatunk át videochatre? Ma rengeteget programoztam, elfáradtak az ujjaim.

Moira: Ezen az új számítógépemen nem egészen tudom, hogyan kell. Ennek nincs a tetején olyan pinduri kamera.

Nell: Ha új, akkor valószínűleg beépített kamerával működik.

Próbálj meg rákattintani a videochat gombjára, és meglátjuk, mi történik.

Olyan, mint a varázslat, gondolta Moira, ahogy Nell és Sophie megjelentek a képernyőjén.

– Hát ez aranyos!

– Irigy vagyok az új komputeredre – vallotta be Sophie. – Az enyém vén csotrogánynak tűnik, pedig még csak kétéves.

– A boszorkánypalántáim az alagsorban laptopos merevlemezek olvasztgatásával szórakoznak – kuncogott Nell. – Csak szólj, ha fölajánlod erre a nemes célra a sajátodat.

Merevlemez. Moira erőltette rozsdásodó agyát. Marcus többek között ezt a szót használta, amikor megpróbálta elmagyarázni, mi történt a régi számítógépével.

– És minek olvasztgattok számítógépeket?

Nell hihetetlenül bűntudatos képet vágott.

– Nell Aria Walker kisasszony, maga meg miben sántikál?

– Jaj, Moira néni! – tört ki kacagásban Sophie. – Nagyon jól adod, de Nell felnőtt nő. Gyanítom, hogy ez a szöveg nála nem annyira hatékony, mint a boszorkánytanoncoknál.

Nell a szemét forgatta.

– Talán mégis. Egész ügyesen csináltad. Idén nyáron, ha elviszem hozzád a pereputtyomat, esetleg leckéket veszek tőled.

Öreg boszorkányt is zavarba lehet hozni.

– Elnézést, Nell, ne haragudj, az utóbbi időben egy cseppet kizökkentem. Elorie-val függhet össze, nem? Marcusnak meggyőződése, hogy Elorie miatt vált működésképtelenné a számítógépem.

– Ennél többről van szó – hangoztatta komoly arccal Nell. – Valaki teljesen megolvasztotta a laptopod belsejét. Ez még boszorkányos varázserővel sem egyszerű mutatvány. Aervyn nem tudta előadni,

hiába segédkezett neki Jamie.

Megnyugtatóan hatott a hír, hogy egyelőre még akad olyasmi, ami meghaladja Aervyn erejét. A kisfiúknak nem árt némi korlát. Nell mondókájának többi része azonban teljes értelmetlenségnek tűnt.

– Akkor miért hiszed, hogy Elorie-nak köze van hozzá? Úgy látom, manapság nem valami masszív holmikat gyártanak, tehát az én kis masinám talán csak tönkrement.

Nell a fejét rázta.

– Jóformán mindenféle módot tapasztaltam már, ahogy egy számítógép elromolhat, de ehhez foghatót egyetlenegyszer sem. Mivel az eset bekövetkeztekor három boszorkány tartózkodott a helyiségben, nem nagyon merész feltételezés, hogy varázserő is közrejátszott.

Moira ritkán jött ki a sodrából, most azonban erőlködött, hogy megőrizze a nyugalmát.

– Hacsak nem bújt el egy kisgyerek az asztal alatt, csupán két boszorkány volt jelen. Sajnálom, Nell, de egyszerűen nem bírom elfogadni a pásztázóprogramod állítását mindazzal szemben, amit igaznak tudok. Marcus is pásztázta Elorie-t. Sőt én még – akadt el egy pillanatra, röstellette befejezni a mondatot. Persze boszorkányok között nem ildomos titkot tartani. – A jóstálamat is megkértem, hogy nézzen a jövőbe – folytatta halkan. – Nem akart válaszolni. Végül még a dédnagyi kristálygömbjével is megpróbálkoztam. Ha Elorie boszorkány lenne, mutatkozott volna valami előjel.

– Nagyon szereted őt, Moira néni – mosolygott szomorkásan Sophie. – Az a kristálygömb pedig még sosem működött, ezt te is tudod.

Moira derekasan küzdött a kibuggyanással fenyegető könnyek ellen.

– Tudom. De meg kellett próbálnom. Én ujjonganék a legeslegboldogabban, ha az én drága lánykámról kiderülne, hogy

boszorkány, és tudom, hogy rögtön csatlakoznátok hozzám. De ez nem helyes, abba kell hagynunk, mert belerokkan szegény. Nyilvánvaló, hogy a letapogatásod egyszerűen téves, Nell.

– Már nem csak letapogatásról beszélhetünk – tárta szét a kezét tehetetlenül Nell. – Voltaképpen nem az én tisztem, hogy elmondjam, de amikor Jamie ma találkozott Elorieval, fölvillant neki egy előlátás.

Moira úgy érezte, elszorul a szíve.

– És mit látott az én lánykám jövőjében?

– Ne feledd, hogy az előlátás nem bizonyosság – felelte esengő tekintettel Nell.

– Tisztában vagyok vele – nyúlt Moira gyöngéden a képernyő felé. – Mondd el, Nell! Jobb, ha tudok róla.

– Nem értem rá diskurálni Jamie-vel, de átküldte legalább egy részét annak, amit látott. Giniát és Elorie-t egy működő teljes kör varázsfényében.

Na, most aztán csak úgy potyogtak a könnyek.

– Az én Elorie-m varázsolt?

– Ez csak eshetőség – suttogta Sophie, arcán egymással viaskodó érzelmek tükröződtek.

Moira az eszével tudta, hogy igaz, amit Sophie mond. Ír szívébe azonban belesajdult a remény.

Az előlátás a boszorkányok ismeretszerzésének ősrégi módja – időnként kiszámíthatatlan, máskor szeszélyesen ingadozó, miként a mágia oly sokszor –, de Moira bízott a vér szavában, ahogy Nell kütyüiben és masináiban soha. Ha Jamie *látta* varázsolni azt a lányt, akkor muszáj kinyomozni a dolgot.

– Hát jó – mondta alig-alig remegő hangon. – Most már ki kell derítenünk, nem? A kiképzetten boszorkány veszélyes boszorkány.

6. FEJEZET

Elorie az egérre tette a kezét, és zavartan, lehangoltan figyelte, hogy a kijelző, amit varázserőmérőnek keresztelt el, ismét vígan felszökik. A képernyő előtt ülve a poklok poklát élte át.

Már csaknem egy órája dolgozott Jamie-vel és Giniával, akik egyre igazítgatták a pásztázóprogramot, hogy még precízebb adatokhoz jussanak. Az ő legendás türelme is vészesen fogyott.

Arra nevelték, hogy minden tőle telhető módon a boszorkányközösséget szolgálja, így amikor Jamie egy órát kért az idejéből, rábólintott.

Most azonban már véget kellett vetnie ennek az esztelenségnek. Elorie Shaw halálosan unta már, hogy bizonygatnia kell a varázstalanságát.

– Ez még mindig azt állítja, hogy boszorkány vagyok. Nem érzem, hogy sokkal előrébb jutottunk volna.

Nell lépett a helyiségbe, tálcán tejet, süteményt meg egy nagy tál földi epret hozott. Elorie szíve egy pillanatra megfájdult, ahogy eszébe ötlött az áfonya, amit a boszorkánycsemeték egy egész vödörrel szedtek neki útravalóul. Jamie röpke együtt érző pillantása emlékeztette, hogy az agya nyilvánvalóan még mindig nagyon ereszt, ami a gondolatolvasó boszorkányokat illeti.

A férfi megütögette Ginia vállát, mire a kislány fölnézett a programozásból.

– Na jó, tartsunk kupaktanácsot. Nell, ötletrohamozol velünk néhány percet?

Elorie fölállt, távozni akart, de Jamie intett neki, hogy telepedjen vissza az asztalhoz.

– Én nem értek a programozáshoz, Jamie. Nem hiszem, hogy

bármit is hozzá tudnék tenni a társalgáshoz.

És szerintem jobb, ha nélkülem dolgoztok ezen.

Jamie egy pillanatra a szemébe nézett.

– A gondolkodáshoz viszont értesz, és tanulmányoztad a boszorkánytörténelmet. Az ötletroham akkor a legeredményesebb, ha sok különféle elgondolás merül föl az asztalnál.

Elorie megpróbált ellenszegülni az egész életében beléoltott jó modornak, de kudarcot vallott. Leült.

Nell a kezébe nyomott egy szem sütit, a boszorkányok csodagyógyszerét.

– Avass be gyorsan, kislányom. Mivel próbálkoztál eddig?

Ginia kihúzta magát a széken.

– Tudjuk, hogy a számítógép Elorie-nál varázserőnyomokat észlel, amiket Jamie bácsi az egyidejűleg végzett szabályszerű pásztázással nem tud érzékelni.

– Rendben – kapta el Nell a sütit, amit Jamie megpróbált magához ragadni. – És másokat is vizsgáltunk már erre az erőforrásra?

– Ühüm – bólintott Jamie. – Miután közzétettem Marcus ötletét, beléptünk a Varázsvilágba, és a boszorkányos szinteken letapogattunk mindenkit, akit csak találtunk. Ezért próbáljuk finomítani a pásztázási, kideríteni, találunk-e közös elemet az ottani észleletek és Elorie adatai között.

Elorie a homlokát ráncolta. Eddig jóval kevesebb információt osztottak meg vele.

– Marcus bácsi ötletét? Miféle ötletét?

– Úgy véli – felelte Ginia –, hogy ez az újfajta varázserő talán nem egyedül rád jellemző.

Mióta hagyott föl Marcus bácsi a remeteélettel, és kezdett vad elméleteket gyártani holmi újfajta varázslásról?

– Ez egyelőre csak teória – érintette meg Elorie kezét Nell –, de Marcus szerint olyan varázserőhöz férsz hozzá, ami csak a világhálón

jelenik meg. Emellett úgy gondolja, hogy talán nem csak te rendelkezel hozzáféréssel.

Három kimerítő nap kezdte benyújtani a számlát Elorienál.

– Tisztázzunk valamit. Marcus bácsi azt hiszi, egy csomó boszorkány szaladgál az interneten valamiféle láthatatlan mágiával?

Nell vállat vont.

– Jó, ha így fogalmazol, tényleg kissé hókuszpókusznak tűnik. De jó ötlet. Marcus szerint azok, akik jók a bűbájprogramozásban, ahogy például Ginia is, talán osztoznak a te titokzatos tehetségedben.

De hát ő nem boszorkány. Miért esik olyan baromi nehezére mindenkinek, hogy fölfogja? Elorie bedobta az utolsó szem sütit. Ezek üldögélhetnek félhomályos alagsorokban, és gyárthatnak elméleteket, amíg csak akarnak. Ő befejezte.

Ginia épp az utolsó korty tejét itta, amikor Elorie fölállt.

– Engem is megpróbáltunk letapogatni, de semmi sem mutatkozott.

Nell egy pillanatig hallgatott.

– Mit csináltál a pásztázásod közben?

– Fogtam az egeret, ahogy Elorie is… – akadt el Ginia, és tágra nyílt a szeme.

– Nell, te lángész! – csettintett az ujjával Jamie. – Csak még két percet kérek, Elorie. Légy szíves, várj!

Elorie állva figyelte a hirtelen fölbolydult alagsort, és végképp összezavarodott. Pillanatok alatt egy új számítógépet helyeztek üzembe az asztalon, és Ginia vadul zongorázott a billentyűkön. Elorie látta, hogy a kislány képernyőjén megjelenik a Varázsvilág grafikája.

– Csak egyszerűen! – mondta Jamie. – A vizsgálathoz elegendő egy alapszintű bűbáj.

– Egy könnyű, háromlépéses bűbájt programozok – bólogatott Ginia. – Így háromszor nyílik lehetőséged a mérésre.

Jamie bólintott, a kislány háta mögül lesett.

– Jó gondolat, szépségem.

Elorie most Nellhez hajolt. Ha már itt kell ácsorognia, legalább megmagyarázhatnák neki, hogy miért.

– Semmit sem értek. Mi ez az egész?

– Megpróbáljuk kideríteni, igaza van-e Marcusnak, és a bűbájprogramozásra képes boszorkányok osztoznak-e a tehetségedben. Nálad passzív helyzetben is észlelhető, de a többféle varázserővel rendelkező boszorkányoknál bonyolultabb a dolog. Úgy gondoljuk, hogy amennyiben Giniában is megtalálható az, ami benned, akkor talán könnyebb úgy mérni, ha éppen programoz.

Ez logikusnak tűnt. A működőben lévő mágia sokkal inkább látható – olykor még ő is érzékelte a varázserő kiáradását, ha valamelyik boszorkánytanonca komplikált bűbájon fáradozott.

Ginia fölnézett, olyan komolysággal, amilyen egy kilencévestől csak telik.

– Kész.

– Ez is – nézte merőn a saját képernyőjét Jamie.

Elorie figyelt. Az égvilágon semmi sem történt.

Váratlanul egy ismerős hang szólalt meg Ginia számítógépéből:

– Hívtál, Harcoslány?

– Szia, Gandalf! – kuncogott Ginia. – Kísérletet végzünk, hogy kiderítsük, rendelkezem-e ugyanazzal a varázserővel, mint Elorie. Bűbájt kellett programoznom, hogy lehetővé tegyem az észlelést. Remélem, tetszik az új szerelésed.

Nell lehajolt, a képernyőre nézett, és a szájához kapott, kitört belőle a nevetés. Intett Elorie-nak, hogy figyeljen oda.

– Ennek fele sem tréfa, Nell – recsegte Marcus mérgesen. – Az egész Varázsvilág rajtam fog nevetni.

Elorie közelebb húzódott, és elgyönyörködhetett Marcusban, aki most Xena jelmezében pompázott.

– Á, dehogy – vigyorgott Ginia. – Az holnap lesz. Ezt most

kutyafuttában írtam, úgyhogy valószínűleg hamar sikerül hatástalanítanod.

Marcus hunyorított.

– Mi lesz holnap?

– Elnézést, hogy közbeszólok, de esetleg érdekel valakit Ginia bűbájkódolás közbeni mérési eredménye?

Minden jelenlévő fölkapta a fejét, még Marcus is a képernyőn. Jamie körülnézett, és elmosolyodott.

– Bármi is a varázstehetséged, Elorie, Giniában megtalálható ugyanaz. A bűbáj második lépésénél ugyanolyan ismeretlen varázserő jóvoltából nagyon szép kiugrás látható.

Ginia izgett-mozgott a székén.

– Ez a legnehezebb lépés, úgyhogy ennél a legkönnyebb az észlelés.

Az anyjával együtt fölugrott, hogy megtekintse Jamie képernyőjén az adatokat. Elorie furcsán érezte magát, szinte meztelenre vetkőztetve, és lebegett valaminek a határán, amit nem is próbált megérteni.

Jamie fölnézett Elorie-ra, szemében együttérzés izzott.

– Boszorkány vagy, nővérkém. Üdv a klubban!

Elorie úgy érezte, egyszerűen elillan belőle a szusz. Ginia elkapta az egyik kezét, Nell a másikat. Elorie lenézett élete legelső boszorkánykörére, és szabad folyást engedett a könnyeinek.

*

Moira: Szervusz, Nell! Ott van az én aranyos Elorie-m? Reménykedtem, hogy beszélhetek vele.

Nell: Sajnos pont lemaradtál róla. Az Időeltolódás miatt a következő pár napban nem könnyen érintkezhettek. Jamie, Nat és a lányok levitték a művészeti vásárra, hogy fölállítsák a standját. Ez alighanem több segítő kéz, mint amennyit igényel, de pillanatnyilag egy kicsit mindenki izgatott.

Sophie: Most hallottam a hírt, összefutottam Marcusszal a Varázsvilágban.
Nell: Igen, Marcus boszorkányjátékosokat toboroz, hogy szélesebb körben tesztelhessünk.
Moira: Bocsássatok meg egy öregasszonynak. Szóval igaz? Az én Elorie-m boszorkány?
Nell: Igen, csak eddig nagyon jól rejtőzködött.
Sophie: Bizony, boszorkány, Moira néni. Új nővérkénk van.
Moira: Egyelőre kicsit nehéz fölfogni. Sosem gondoltam volna, hogy így fog kiderülni, amikor gyakorlatilag a világ másik végén tartózkodik.
Sophie: Légy szíves, öleld meg a nevemben, Nell, és áldásom rá. Az utóbbi években nem annyira voltunk közel egymáshoz, de gyermekkori emlékeimben ő a nővérem.
Moira: Nagyon nehezen viselte, ahogy kibontakozott a varázserőd, aranyom.
Sophie: Tudom.
Moira: Azzal is tisztában vagyok, hogy részben emiatt költöztél olyan messzire.
Sophie: Ez csak az egyik oka, de valóban. Őt odaköti a szíve, és gyakrabban fájna, ha a közelében élnék.
Moira: Nem titok, hogy az enyém meg azért fáj, mert így döntöttél. Nem igazság, hogy erre kényszerültél. A szívem mélyén mindig is úgy éreztem, hogy itt a helyed.
Sophie: Én is szeretlek. :-) A varázserő nem mindig igazságos, és nem mindig könnyű. Elorie-nak sem lesz könnyű, de azt hiszem, így van rendjén. Kimondhatatlanul örülök ennek a fejleménynek.
Moira: Repes a szívem, de teljesen összezavarodtam. Nell, légy szíves, szánj meg, és magyarázd el, hogy pontosan mit fedeztetek föl. Marcus valami bűbájról meg programozásról meg effélékről beszélt, és bevallom, hogy egy szót sem értettem belőle. Összesen

annyit tudok, hogy az unokám boszorkány.
Nell: A lényeg az, hogy úgy gondoljuk, létezik egy varázserőforrás, amit eddig nem ismertünk föl, és Elorie nem az egyetlen, aki képes meríteni belőle.
Sophie: Internetes varázserő. Király!
Nell: Te igazán ügyes bűbájprogramozó vagy, Sophie. Gondoskodj róla, hogy Jamie a következő napokban téged is leteszteljen. Csak előbb Marcusszal igazítanak egy kicsit a pásztázón, nehogy a távolsági letapogatás közben újabb számítógépek olvadjanak meg.
Moira: Nem lehetne úgy, hogy az idősebbek is értsék?
Nell: Bocs, Moira! Még mi is csak próbáljuk megérteni ezt az új varázserőforrást. Emlékszel arra, amikor gyermekkoromban még éppen csak pedzegették, hogyan működik az alakváltás és más efféle?
Moira: Igen. A legeszesebbjeink kellettek, hogy tisztázzák, mi a forrása ezeknek a varázslatoknak. Ez most még nehezebb, mert viszonylag ritka tehetségről van szó.
Nell: Igen, egy újabb varázserőforrás, amiről még nem sokat tudunk. Az örömhír az, hogy talán nem is olyan ritka. Ginia teszteli, és úgy véljük, hogy mindazok, akik értenek a bűbájprogramozáshoz, alighanem rendelkeznek valamicskével ebből a tehetségből. Maraus például igen, ahogy Jamie és jómagam is. Egyelőre azonban Ginia a legerősebb, akit találtunk.
Sophie: Mondom, hogy király.
Nell: Szólj Jamie-nek, hogy téged is teszteljen, kislány!
Moira: És úgy gondoljátok, hogy Elorie-ban is van ilyen internetes varázserő. Akkor ő is bűbájkodoló lesz?
Nell: Ezen a ponton kezd megint összekuszálódni a dolog. A legtöbbünknél csak akkor észlelhető a varázserő, amikor éppen bűbájprogramozással foglalkozunk. Elorie elég, ha megérint egy egeret, és máris nagyobb értéket mérünk, mint bárki másnál.

Sophie: Ez pontosan mit jelent?
Nell: Mindannyian csak találgatunk. Moira, te talán segíthetsz nekünk végiggondolni. Egyes boszorkánypalánták szokatlan vonzódást mutatnak bizonyos varázserőforrásokhoz, igaz? Még akkor is, ha nem ténylegesen varázsolnak.
Moira: Valóban. A te Aervyned is közéjük tartozott, már akkor is erővonalakkal játszadozott, amikor még a hasadban kucorgott.
Nell: Pontosan. Jamie-ék kisbabája pedig a tűzzel játszik, bár ezt egyelőre csak Aervyn látja.
Moira: Ez rendes körülmények között a nagyon erős és korán kibontakozó képesség jele.
Nell: Igen. Ha tehát Elorie természetes fogékonyságot mutat az internetes varázserő iránt, még ha ténylegesen nem is varázsol…
Moira: Azt akarod mondani, hogy talán különlegesen erős benne ez a tehetség.
Sophie: Szeretnék vele társulni a Varázsvilágban.
Nell: Tépj sorszámot! Azt azonban nem tudjuk, hogy ennek a tehetségnek a bűbájprogramozás-e az egyetlen megnyilvánulási módja. Pillanatnyilag a legtöbben így használják, de valójában ez csak egy varázserőforrás.
Sophie: Értem. Szóval, ahogy én a földes mágiámat gyógyításra vagy virágfakasztásra használom, Elorie talán többféleképpen is hasznosítja a varázserejét.
Nell: Lehetséges. A varázslatok a legtöbb esetben az erőforrásukhoz hasonulnak, elvégre igazán nehezen alkalmazhatnánk földes mágiát szélvihar támasztására, vagyis gyanítjuk, hogy Elorie nem időjárás-boszorkány, de nem tudjuk, hogy pontosan mire lehet képes.
Moira: Akkor kezdjük az elején.
Nell: Vagyis?
Moira: Meg kell tanulnia, hogy megbízhatóan hívja elő a

varázserejét, és kisebb bűbájokra használja. Amint ezt kézben tudja tartani, kitalálhatjátok, mi másra képes.

Nell: Bölcs szavak, Moira. Köszönjük!

Sophie: Ez azt jelenti, hogy Elorie bűbájprogramozó leckéket vesz?

Nell: Gondolom, azt.

Moira: Szegény kislány!

Sophie: Beviszem a Varázsvilágba. Giniának elkél némi támogatás, hogy legyűrje Marcust.

Nell: Csak óvatosan! Az eddigi pásztázások közül Ginia mellett Marcus mutatja a legnagyobb internetes varázserőt.

Sophie: Nem lep meg.

Moira: Nekem olyan ez a játékotok, mint valami idegen bolygó.

Nell: Látogass meg bennünket! Marcus a nap folyamán fönt lesz, megtanítja neked a bűbájprogramozás alapjait.

Moira: Nekem? Az ég szerelmére, minek?

Nell: Mert a legtöbb boszorkánytehetség örökletes. Ha az unokaöcséd és az unokád mindketten netboszorkányok, nagy valószínűséggel te is az vagy.

Nell széles mosollyal tolta hátra a székét a számítógépétől. Tényleg át kellett volna kapcsolnia videochatre – már csak Moira minden bizonnyal eszméletlen grimasza miatt is. Nem irigyelte Marcust a feladatáért. Előfordulhatott, hogy Moira békává változtatja, vagy valami még rosszabbá.

Na de hát neki meg az a feladat jutott ma délutánra, hogy Aervynt vezesse be a bűbájprogramozás alapjaiba, és ez sem tűnt kevésbé kockázatos vállalkozásnak. Mia és Shay ezekben a percekben kapcsolták le a házban található összes értékes elektronikus eszközt az internetről, nehogy Aervyn egy-két kóbor programsorral megsüssön valamit. Daniel megerősítette a hálózati tűzfalukat, hogy a csodagyerkőc a környékbeliek számítógépeit se veszélyeztesse. A

boszorkánydzsumbujban sosem unalmas az élet

Jamie, Ginia és Marcus arra készültek, hogy leteszteljék a Varázsvilág játékosait, így estére a netboszorkányok egész jó listájára számíthattak.

Azután már csak azt kellett kiokoskodniuk, mihez kezdjenek velük.

*

Jamie nem értette, hogy keveredhetett öt vihogó csajjal egy ékszeres standhoz. Megállapította, hogy Nat meg Elorie fikarcnyival sem különbek a hármas ikreknél, kismillió különféle nyakláncot próbáltak föl, és megtárgyalták, melyek a kedvenceik. Amennyire a férfi meg tudta ítélni, a kedvencek kupaca jóval a félretoltaké fölé magasodott.

– Mit szólsz? – somfordált oda mellé Nat, nyakában valami vörösréz és tengeri üveg kreáció tündökölt.

– Nem kell holnapig várnotok a vásárlással? – kerülte ki a választ a női dolgokban már némi bölcsességet szerzett férj.

Nat megjátszott csalódottsággal csóválta a fejét.

– Hat hónap múlva a világ legfontosabb férfiújává válsz a pici lányunk szemében. Föl kell nőnöd az ilyen kérdések kezeléséhez.

– Nincs még pár évem a fejlődésre, amíg meg nem tanul beszélni? – reménykedett Jamie.

A felesége rávillantotta legszebb mosolyát.

– Lassan tanulsz, úgyhogy nem árt, ha máris hozzákezdesz – intett Jamie fölékszerezett unokahúgaira, akik szintén kérdő, azaz elismerést váró tekintettel néztek rá.

Jamie el is döntötte, hogy délután baseballmeccsre viszi Aervynt. Ez férfilétszükséglet.

Elorie beletúrt feneketlen hátizsákjába.

– Lányok, nektek valami különlegeset hoztam.

Három egészen hasonló láncot vett elő, mindegyiken egy ezüsthuzalba foglalt, pompás üvegkavicsot fogott közre két kisebb. A

nyakláncok ugyanabból a három színből tevődtek össze, de közepükre más-más színű üveg került.

Még az ugyancsak hármas iker Jamie is látta, hogy Elorie megragadta az egypetéjű, mégis egyedi személyiségeket összefogó ikertestvériség lényegét. Az unokahúgai nem találtak szavakat.

Érezte, milyen örömöt szerez Elorie-nak az ajándékozás. Az asszony hihetetlenül nyitott elméje nem mindig jelentett előnyt, pillanatnyilag azonban Jamie értékelte ezt a járulékos lelkesedést. Kellemes előrelépésnek tartotta az érzelmi ingadozáshoz képest, amin Elorie tegnap óta keresztülment.

Az asszony elmosolyodott, és ismét a zsákjába nyúlt, ezúttal egy vörösréz láncot emelt ki, amelyen kék gömböcske függött. Jamie utolsó leheletéig tagadta volna, de megkívánta azt az égszínkéket. Úgy érezte, szól hozzá az anyag.

– Játék üveggolyó – mondta Elorie, a kezébe nyomva az ékszert –, évekig, talán évszázadokig hányódott a tengerben. A méretéből ítélve kézi munka, és valószínűleg nagyon régi.

Jamie az ujjai között forgatta az egyenetlen felszínű gömböt, érezte, hogy Elorie nehezen mond le róla, a kedvenc kincsei közé tartozik. De ha nem fogadja el, azzal csorbította volna az asszony örömét, ezt pedig nem vette volna a lelkére. Még sosem szédítették meg a boszorkányság efféle kellékei, ám ahogy a nyakába akasztotta a medált, határozottan érezte, hogy az ott is fog maradni.

Elorie két hasonló, de kisebb medált adott át Natnek. Egy gyönyörű rózsaszínt, amelyik úgy festett, mintha a már a nyakában díszlő kristály hasonmásául készült volna. A másik tűzpiros volt.

Jamie nem értette a dolgot, de nyilvánvalóan csakis ő nem, mert négy szempár lábadt könnybe.

– Nahát! – rebegte Ginie. – Ez a picié!

Tűzpiros Jamie kis tűzboszorkájának.

A férfi érezte, hogy az ő szeme sem marad szárazon. Bakker.

Ahogy Nat összefonta vele az ujjait, egy igen hivatalos külsejű férfi jelent meg, és elhívta Elorie-t, hogy írjon alá valami papírokat. Az asszony még egy aggódó pillantást vetett a standjára, majd elment az úriemberrel.

– Egészen különleges egyéniség – nézett utána Nat. – De vívódik.

Mint már oly sokszor, Jamie-t borzongó tisztelettel töltötte el feleségének az a képessége, amellyel észlelte mások érzelmi hátterét.

– Azt hiszem, megrázta a felismerés, hogy valójában boszorkány.

– De miért szomorkodik emiatt? – kérdezte Ginia.

Nat segített a kislánynak bekapcsolni a nyakláncát.

– Szerintem leginkább csak összezavarodott, édesem.

– De hát mindig is boszorkány szeretett volna lenni. Nekem azt mondta, erről álmodik. Ráadásul tisztára király újfajta boszorkány.

Pontosan ez a probléma gyökere, gondolta Jamie.

– Nem mindenki szeretne valami új és más lenni, gyönyörűségem. Te izgalmasnak találod, de ahová Elorie való, ott meglehetősen hagyománykedvelők a boszorkányok. Amikor arról ábrándozott, hogy majd boszorkány válik belőle, szerintem nem egészen így képzelte a dolgot.

Figyelte, ahogy Ginia, akinek vérében volt az alkalmazkodás, kínlódva próbált megérteni egy változásra kevésbé nyitott embert.

– Talán csak hozzá kell szoknia egy kicsit. Megtaníthatom a bűbájprogramozásra.

– Ezzel kifejezetten érdemes foglalkozni – bólogatott Jamie –, de előbb birtokba kell vennie a saját varázserejét. Egyelőre nem nagyon tudjuk, hogyan érheti el ezt, szóval ki kell okoskodnunk, mielőtt hozzákezdhetünk Elorie kiképzéséhez.

– Igyekeztem egészen lassan csinálni, hogy láthasd – ráncolta a homlokát Ginia.

– Tudom. Tovább próbálkozunk.

– Pontosan mivel próbálkoztok? – kapta föl a fejét Nat.

– Jamie bácsi megpróbál a fejembe látni, miközben bűbájkódot írok, de nemigen látja, mit csinálok.

A férfi müzliszeleteket osztott ki a válltáskájából. Nat éhesnek tűnt, a kilencéves kislányok pedig mindig készek egy kis nassolásra.

– A gondolatboszorkányság egyik előnye, hogy megfigyelhetem, miként használják a többiek a varázserejüket. Azután gondolatátvitellel megmutathatom valaki másnak a lépéseket.

Nat bólintott.

– Szóval most azt szeretnéd látni, amit Ginia csinál, hogy azután Elorie tanítására használhasd.

– Úgy van. Csakhogy ez most mindenféle szempontból homályos, és nehezen tudok a lépésekre koncentrálni.

– Mert gyengus gondolatboszi vagy – jegyezte meg müzliszeletet csámcsogva Ginia.

– Te meg nagyszájú – vágott vissza Jamie, és eltűnődött, vajon Ginia túlkoros-e már ahhoz, hogy fejjel lefelé nyilvánosan lelógassák.

– Szóval – emelte föl a kezét Nat, hogy elejét vegye bármiféle unokahúg-tortúrának –, ha erősebb lennél gondolatolvasásban, akkor könnyebben látnád, mit csinál Ginia?

Hát ez remek, most meg a felesége tartja gyöngének.

– Hagyd ezt a férfias felfogást, és kérj segítséget! – nyomott puszit Jamie arcára Nat. – Ma délután átjön Lauren, és biztosra veszem, hogy szívesen játszik.

– Az jó – bólogatott Ginia. – Lauren csúcsszuper gondolatolvasó. Gyakorlatilag bármit meglát.

Köszi, lányok! Pont ez hiányzott. Tehát ő gyönge és lassú. Még szerencse, hogy a felesége ilyen okos.

*

Sophie: Mizújs, Marcus? Épp be akartam dobni egy gusztusos kis bűbájt a Harcoslánynál, amikor félbeszakítottál.

Marcus: Megköszönhetnéd. A múlt héten ugyanezzel a húzással próbálkoztam, de készenlétben tart egy sunyi ellenbűbájt.

Nell: És legalább kisegíthettél volna a boszorkányködből, amikor hívtál.

Marcus: A ködért a lányodat szidhatod. Szerteszét az egész Varázsvilágban ilyen szemfényvesztő bűbájokat hagy. Szerintem valami nagyszabásúra készül.

Sophie: Észbontóan ügyes bűbájprogramozó. Lefogadom, hogy ha sikerül végre kiigazodnunk ezen, az egyik legerősebb netboszorkányunknak fog bizonyulni.

Marcus: Talán tudok egy másik bajnokjelöltet. Ma délután igen kellemetlen perceket töltöttem azzal, hogy bűbájprogramozásra tanítottam Moira nénit.

Sophie: Moira néni bűbájprogramozásra adja a fejét?

Marcus: Aligha. Megfenyegetett, hogy átkot bocsát a számítógépemre, azt a fajta régi ír boszorkányátkot, amitől képtelenség megszabadulni, és szerintem komolyan gondolta.

Nell: Hajrá, Moira!

Marcus: Csak várd ki, amíg a te laptopodat fenyegeti!

Sophie: Szóval hogy ment neki?

Marcus: A programozás javát én végeztem ugyan, de jó érzéket mutatott a bűbájvetés meg a programozás ötvözéséhez.

Nell: Moira mint netboszorkány, ezt nevezem a sors furcsa fintorának!

Sophie: Rettentő nehéz elképzelni.

Marcus: Szó se róla. Mondd csak, Nell, sikerült letesztelni a csodafiúcskátokat?

Nell: Á, nem. Próbálkoztunk, de csak négyéves. Egyszerűen nincsenek még meg a kellő logikai áramkörei a programhoz. Ámbár az eszembe sem jutott, hogy a programírási részt is megpróbáljam nála.

Marcus: Pedig jogos a feltételezés, hogy nem a bűbáj megírása, hanem az aktiválása a fontos mozzanat.
Nell: Pár kínos órától kímélhettél volna meg, ha ezt egy kicsit hamarabb említed.
Marcus: A saját agyad is kifogástalanul működik.
Nell: Csak öt percig próbáld meg mellőzni ezt a tenyérbemászóan önelégült stílust, azután visszaengedünk a Varázsvilágba, hogy a kilencéves kislányom tunikán billenthessen.
Sophie: Ha így folytatod, még én is segítek neki.
Marcus: Úgy rémlik, mondtam már, hogy nem szorul segítségre. Elorie-val tudtál még dolgozni?
Nell: Nem igazán. Meglehetősen fölkavarták a történtek, és a művészeti vásár is nagyon lefoglalja, úgyhogy egyelőre nélküle folytatjuk a munkát. Ginia erőteljesen észlelhető, és mialatt bűbájprogramoz, Jamie gondolati összeköttetést létesít veie, hogy kiderítse, tulajdonképpen hogyan működik a varázslat.
Marcus: Agyafúrt ember.
Nell: Agyafúrt kislány, ugyanis Ginia ötlete volt. Holnap Lauren is jön segíteni. Azt hiszem, őt még nem ismered. Ő a legújabb gondolatboszorkány a körünkben.
Marcus: Még ebben a világtól elzárt új-skóciai vadonban is hallok ám ezt-azt.
Nell: Morgós vénember.
Marcus: Ezt senki sem vitatja.
Sophie: Ideje eltennem magam holnapra. Áldott éjt nektek!
Nell: Úgy látom, nekem is ágyba kell zavarnom a Harcoslányt.
Marcus: Tedd azt. Talán, amíg ő alszik, mi, többiek kicsit összeszedhetjük magunkat.

7. FEJEZET

Jamie fél liter fagylalttal a kezében ejtőzött új háza kertjében. Ahogy arcán érezte a nap melegét és a lágy szellő cirógatását, belátta, hogy Lauren talán jogosan vétózta meg az alagsori programozóbarlangban előirányzott munkavégzést. Ezt persze nem okvetlenül kellett az orrára kötni.

– Na, most már kijöttünk a friss levegőre, sütkérezünk; és csokoládéfagylalttal töltekezünk. Hozzákezdhetnénk végre az érdemi munkához?

Lauren a szemét forgatva nézett Giniára.

– A lányok csokialapon jobban üzemelnek. Pontosan mit is kell keresnem? Csak azt ne mondd, hogy meg kell tanulnom hozzá programozni.

Jamie remélte, hogy nem kell. Már csak az hiányzott volna.

– Elvileg az internetes energia is olyan, mint bármely más varázslatforrás. Hozzáférkőzünk, azután alkalmazzuk. A bűbájprogramozás egy alkalmazás, de létezhetnek mások is. Mindenekelőtt azt kell kiderítenünk, hogy Ginia miként merít az internetes erőforrásból.

– Igen, ez logikus – bólintott Lauren. – Jennie valami hasonlót művelt, amikor rájött, hogyan biztosítottam Aervynnek energiát a Macskanőhöz.

Arra az első varázsmutatványra utalt, amelynek révén valami fogalmat alkothattak Lauren tehetségének mértékéről. Mint az akkori szemfényvesztő bűbáj szenvedő alanya, Jamie most ellenállt a kísértésnek, hogy fölnyúljon, és kitapogassa, nem növesztett-e ismét szőrös fület

– Próbálok gondolati csatlakozást létrehozni Giniával, és

megfigyelni őt, de semmi különöset nem észlelek. Mindössze fényfelvillanást látok, ezzel nem sokra megyek. Azt okoskodtuk ki, hogy nálad jobb eredményekhez jutunk.

– Nat néni okoskodta ki – kuncogott Ginia. – Mi Jamie bácsival csak bambultunk, eszünkbe sem jutott ilyesmi.

– Valószínűleg azért nem, mert nem vagyok olyan atomkirály programozó, mint te, nagyokos – bökte meg Lauren a kanalával Giniát. – Mutasd meg, mit tudsz, majd megpróbálok figyelni.

Ginia a kezébe vette a laptopját, amelyen már több egyszerű bűbájkódoló programsort készített elő. Lauren behunyta a szemét, és gyorsan gondolatkapocsba huppant. Jamie kíváncsi volt, vajon tudja-e magáról, milyen ügyes gondolatolvasóvá kezd válni.

Hármat találhatsz – felelte a fejében Lauren derűs hangja. *Szeretnéd nézni? Azt hiszem, neked is tudok nyitni egy csatornát.*

Gondolatmágiájának könnyed ereje abban a pillanatban nyilvánvalóvá vált, ahogy becsatlakoztatta Jamie-t. A férfi korábban a maga kezdeményezte gondolatkapoccsal zavaros és eltorzított képet nyert Ginia agyáról, most viszont kristálytisztán látott.

Figyelte, amint Ginia földes varázserőt gyűjtött a kiindulási bűbáj megszövéséhez. Azután a kislány a számítógépe billentyűzetéhez nyúlt, és mindenfelé apró tűzijátékpetárdák robbantak.

Jamie érezte Lauren megdöbbenését: *Ez meg mi a nyavalya?*

Gondolom, Ginia netvarázsereje működés közben – küldött higgadt választ Jamie. – *Most először láttam ennyire tisztán. Van valami fogalmad, mit csinált?*

Nem nagyon. A varázserő-használat a legtöbb esetben egyetlen gócpontból indul ki, úgyhogy semmi effélére nem számítottam. Nincs semmilyen fókusz – olyan, mintha az egész agya részt venne benne.

Légy szíves, próbáld meg újra, Ginia! – szuggerálta Lauren. – *Amilyen lassan csak tudod.*

Még ötször-hatszor végigkövették Giniát a bűbáj-programozási

műveletsoron, majd Lauren mindkettejüket kiejtette a gondolatkapcsolatból. Jamie-nek a puszta nézéstől zsongott az agya.

– Szóval – vette a kezébe a fagylaltját Ginia – kifilóztátok, hogyan csinálom?

– Talán – nézett a férfira Lauren. – Tulajdonképpen egy kicsit hasonlít a gondolatvarázsláshoz. Inkább úgy viselkedik, akár valami belső energiaforrás, nem pedig külső, mint a földes vagy tűzmágiánál.

Nem mintha Jamie ellenkezni akart volna, de ebben semmi logikát sem talált.

– Nyilvánvalóan nem belső forrás, hiszen számítógépre kell csatlakozni a használatához.

Lauren vállat vont, és lenyúlta Ginia fagylaltját.

– Jó, de ha felülemelkedünk ezen az apró gyakorlati mozzanaton, úgy néz ki, mint egy belső varázserőforrás. Márpedig ha megjelenésre olyan, mint a gondolatvarázslás, akkor talán úgy is működik.

– Ezt nem értem – ráncolta a homlokát a kislány.

Jamie sem értette. Kinyúlt a kanalával, minthogy a saját félliteres doboza rejtélyes módon kiürült.

– Amikor gondolat-varázserőt használok, az valahogy egyszerűen jelen van, de be kell kapcsolnom – magyarázta Lauren. – Belülről, nem úgy, mint az elementáris varázserőket, amelyekért külsőleg kell nyúlni.

A férfi bólintott. Tudta, hogy saját gondolat-varázsereje gyöngécske, de egyértelműen elüt a többi tehetségétől.

– Mintha fölkattintanánk egy elmekapcsolót.

– Olyasmi. Elorie-nál akkor is észlelünk valamit, ha nem használ varázserőt, igaz? Hátha a netvarázserő egyszerűen jelen van, legalábbis akkor, ha az ember fölcsatlakozik a világhálóra, de be kell kapcsolni?

Elorie kapcsolója pedig félúton beragadt. Ebben már érződött valami furcsa logika.

– Rendben – bólintott Ginia, az örökké alkalmazkodó boszorkánypalánta. – Hogyan kattintsam föl a kapcsolómat?

– Mindjárt kikísérletezzük – mosolyodott el Lauren. – Úgy teszek, mintha rendelkeznél gondolat-varázserővel, és végigvezetlek a bekapcsolásán. Tartsd a kezed az egéren!

Jamie gondolatban felhördült. A varázserők nem cserélhetők fel egymással ilyesformán. Hogy bárki is fölkattinthassa azt a bizonyos kapcsolót, előbb ki kell okoskodniuk a netvarázserő működési módját.

Nem semmi pasas vagy – forgatta a szemét Lauren.

– Neked sincs vizes varázserőd, mégis oktatsz boszorkánytanoncokat az alkalmazására. Azt hogy csinálod? – kérdezte.

A férfi érezte, hogy most sarokba szorul.

– Nem nagyon számít, mifajta elementáris varázserőről van szó, többé-kevésbé mindből ugyanúgy merítünk. De ez csak az elementáris varázserők körén belül érvényes. Az internet-varázserő nem gondolat-varázserő.

Lauren széttárta a kezét.

– Halvány fogalmunk sincs, micsoda az internet-varázserő, de olyannak látszik, mint a gondolat-varázserő.

Újra gondolatkapcsolatba vonta kettejüket.

Jamie kétkedő némasággal figyelte, amint Lauren végigkalauzolta Giniát a gondolat-varázserő megragadásának legalapvetőbb lépésem. Semmi. Nulla eredmény.

A te boszorkánytanoncaid talán mindig első próbálkozásra sikerrel járnak? – bökte gondolatban oldalba Lauren.

Juj! Ez a nő tudott zajt csapni, ha akart.

Lauren nagyon türelmesen még néhányszor megismételte Giniával a gyakorlatot. Jamie ásítozott, azután döbbenten ült föl, ahogy kigyúltak a gondolatbeli fények. Azt a betyár mindenit!

Félig kiesett a gondolatkapcsolatból, és fölkapta a laptopját.

Csináltasd meg vele még egyszer! – szuggerálta Laurennek. *Szeretném észlelni* Figyelte a képernyőt, miközben Ginia egymás után három csúcsot produkált, utolsónak akkorát, amekkorát bűbájprogramozás közben még sosem láttak tőle.

Jamie épp idejében nézett föl, hogy lássa, amint az unokahúga a levegőbe szökken.

– Sikerült, Jamie bácsi!

– Bizony, szépségem, és tudod, hogy ezzel híressé válsz?

– Hogyhogy?

– Mint a legelső, aki valaha is szántszándékkal beindította az internet-varázserőt. Bekerülsz a boszorkánytörténelem krónikáiba.

– Király!

A felnőttek azt is hallották, amit Ginia magában tett hozzá: *Akárcsak Aervyn.*

A fenébe! Logikusnak tűnt, hogy következőnek az öccsét oktassák ki, de Ginia megérdemelte, hogy kiélvezhesse a pillanatnyi dicsőséget, mielőtt háttérbe szorul. Különösen, ha ez most azon ritka napok egyike, amikor a világ leghatalmasabb boszorkánypalántája nővérének lenni kissé kényes ügy.

Hagyjunk neki egy kis időt! – szuggerálta Lauren. *És ne bocsátkozzunk feltételezésekbe. Talán nem is a csodagyerkőc a legnagyobb internetboszorkány messze földön.*

Jamie mostanában olyan sokszor maradt alul, hogy nem óhajtott újabb fogadást kötni a környezetében lévő nőkkel, de a legutóbbi kijelentés igazságáról nem volt meggyőződve. Elvégre úgy látszott, nagyon-nagyon kevés olyasmi létezik, amiben nem Aervyn a legerősebb.

*

A művészeti vásár területét zsúfolásig megtöltötték az igényes kivitelezésű kézműves remekek szerelmesei. A kiállítók ezreinek lármájába időnként gyermeksírás vagy a hangosbeszélő bömbölése

vegyült.

Elorie zárkózottsága az első tíz percben föloldódott, és most már istenien érezte magát, miközben a standjára özönlő rengeteg érdeklődőnek kínálta az alkotásait.

Kicsit kezdett is aggódni, hogy a meghökkentő kereslet miatt netán a kelleténél hamarabb kifogy az eladnivalóból. Elsősorban művész volt, de másodsorban üzletasszony, és látta, hogy ha ilyen ütemben lelnek vásárlókra az üvegdarabkái, négy nap leforgása alatt több mint húszezer dollárnyi árut fog értékesíteni.

Figyelmét most egy kislány vonta magára, aki a tolongás közepette is tudott pörögni-forogni. Elorie egyik kedvenc darabját dédelgette, egy négy kis üvegcseppecskével díszített, egyszerű láncot.

Elorie a kislányt kísérő asszonyra mosolygott, és leguggolt.

– Ez nagyon különleges nyaklánc. Sellőkönnyeknek neveztem el.

A kislány szeme elkerekedett.

– A néni sellő?

– Kicsit már nyomja a lábamat ez a cipő, de nem, én közönséges leányzó vagyok. Hát te? Te sellő vagy?

A kislány egy pillanatig nagyon komolyan nézegette a cipőjét.

– Ma nem. Halfarokkal nehéz járkálni, úgyhogy most lábat öltöttem.

Elorie elfojtott egy mosolyt.

– Ennek örülök, mert így eljöhettél, és most fölpróbálhatsz egy csinos nyakláncot.

Fölemelte a kislány selymes haját, nyakába akasztotta a láncot, és egy kis tükörhöz vezette.

– Hogy csinálod.ezt a sok szép színt? Ez varázsnyaklánc?

– Talán – felelte Elorie. Szerette azt hinni, hogy varázslat lakozik az óceán vizeiben, és esetleg egy-két hableány is. – A színeket üvegdarabok adják, amik sokáig rejtőztek az óceánban. Én csak járkálok a parton, és összeszedem őket. Olykor arra gondolok, hogy

talán sellők küldik nekem őket, hogy szebbnél szebb holmikat készíthessek belőlük.

A gyermek kétkedő arcot vágott.

– Én még sosem láttam könnyeket a partjaimon.

Elorie most mellőzte az óceáni áramlatokról szóló szokásos magyarázatát.

– Lehet, hogy a te partjaid közelében nem úszkálnak sellők. Ma délután muszáj lesz járnom egyet az itteni parton, és megnéznem, mit találok.

– Szoktak jönni játszani – mondta a kislány –, de nem sírnak, mert sokat énekelek nekik. Azt szeretik.

Megbirizgálta a mellére simuló üvegdarabokat, és Elorie tudta, hogy ez az az eset, amikor valamelyik kreációja egyszerűen valakihez tartozik.

– Akkor bizonyára ezért küldték nekem ezeket a könnyeket.

– Miért? – csodálkozott a gyermek.

– A sellőknek biztosan nagyon tetszik az éneked, és szeretnék megköszönni. Úgy gondolom, hogy mindegyik nyakláncomnak van egy igazi gazdája, és ez itt biztosan a tiéd. – A kislány sugárzó arccal hallgatta, és ahogy az asszony elővette az erszényét, Elorie a fejét rázta. – Ez a sellők ajándéka. Ilyesmiért nem fogadok el pénzt.

Milyen könnyű boldoggá tenni egy kisgyermeket.

Elorie csak most kapott észbe, hogy közben a stand összes többi látogatóját elhanyagolta. Miközben elfordult, hogy kiszolgálja őket, csilingelő, itt-ott kissé hamis hangocska ütötte meg a fülét: egy kislány éneke.

Nem tudta, hogy az ő kincsét viselő, imádni való kislány éneke hajtotta-e a vásárlók tömegét a standjára, de egy óra alatt az összes sellőkönnyes nyakláncát eladta.

*

Lauren nevetett Jamie utálkozó arcán.

– Nem fér a fejembe – morgolódott a férfi. – Értem az instrukcióidat, de nálam ez egyszerűen nem indul be úgy, mint a gondolatvarázslat.

Mostanáig azon fáradoztak, hogy leutánozzák Ginia sikerét az internet-varázserő aktiválásával. A gondolatboszorkány, egyszersmind tehetséges bűbájprogramozó Jamie jó jelöltnek tűnt, mindeddig mégsem jutottak semmire.

– Talán valaki mással kellene megpróbálnunk – vetette föl Ginia. – A mama irtó klassz bűbájprogramozó, vagy pedig idehívhatnánk Aervynt. Ő jó gondolatolvasó, úgyhogy talán ezt is ki tudja okoskodni.

Igaza van – csitította Lauren a fölfortyanó Jamie-t.

– Jó ötlet! Idehozhatnátok őket.

– Már itt is vagyunk – lépett ki a kertbe Nell egy pizzásdobozzal, Aervyn pedig a sarkában ugrabugrált. – Azért jöttem, hogy ennivalóval váltsam ki Giniát, de jut bőven mindenkinek. Egyébként mi kéne, ha volna?

Mindannyian letelepedtek a fűbe, átadták magukat a csodás sajtos pizza élvezetének, és Lauren elmagyarázta, min dolgoznak.

– Szóval teljesen olyan, mint a gondolatvarázslás, csak meg kell fognunk az egeret, amikor beindítjuk? – kérdezte teli szájjal Aervyn.

Jamie az égnek emelte a tekintetét, és elvett még egy szeletet.

– Remélem, hogy nálad ez ilyen egyszerűen megy, tökmag.

– Előbb hadd próbálja meg az anyukátok – javasolta Lauren. Nellre nézett. – Feltételezzük, hogy ez könnyebb azoknak, akik értenek a bűbájprogramozáshoz. Gondolatkapcsolatba vonlak, hogy megfigyelhesd Giniát, azután lassabban végigvezetlek a folyamaton.

Nell bólintott, és könnyedén lépett gondolati összeköttetésbe. Miután többször megnézte, amint Ginia megragadta az internet-

varázserőt, kihátrált a kapocsból.

– Értem. Olyasféle, mint a bűbájprogramozás előtti energia-összpontosítás.

– Aha – helyeselt Jamie –, de sokkal nehezebb, mint amilyennek tűnik.

– Csak figyelj és okulj, öcsikém! – fölényeskedett Nell.

Lauren megállapította magában, hogy a nagy boszorkányok olykor semmivel sem érettebbek, mint a boszorkánypalánták. Miután Ginia fölkészült a pásztázási értékek nyomon követésére, Nell behunyta a szemét, Lauren pedig megfigyelő álláspontra helyezkedett.

Néhány próbálkozás után két dolog derült ki. Egy: Nell tényleg jobb teljesítményt nyújtott, mint az öccse. És kettő: ez nem sokat mondott. Az asszony pár pici fényfellobbanást produkált, de nagyjából ennyi. Az energiaszintek mindössze egy villanást jelentettek Ginia képernyőjén.

Lauren reménykedett, hogy Aervyn nem fogja letörni az egyre fokozódó büszkeséget, amit most Giniában érzett.

Rajta! – szuggerálta Jamie. *Hadd mutassa meg Aervyn nekünk, rozoga, vén boszorkányoknak, hogy kell ezt csinálni!*

Vele nem lesz baj – biccentett alig észrevehetően a kisfiú felé Lauren. – *Azt hiszem. És ha mégis, majd a gondjainkba vesszük*.

– Aervyn – törölgette le a paradicsomszószt a szuperboszorkány csodagyerkőc ábrázatáról Lauren –, lépj velem gondolatkapcsolatba, és megfigyeljük, mit csinál Ginia. Azután lassan végigvezetlek az eljáráson.

– Rendben – fejezte be a szósztörölgetést a felsője ujjával a kisfiú, mire Nell a szemét forgatta.

Lauren gyorsan a már jól ismert gondolatkapcsolatba merült, és együtt figyelték az internet-varázserőt megragadó Ginia elmebeli tűzijátékát.

Ez nekem is megy – jelezte Aervyn.

Ajjaj. *Vegyük át még néhányszor, cimbi. Tudom, hogy elég gyors.*

Á, dehogy, ez nekem is megy – esett ki a gondolatkapocsból Aervyn annyi időre, hogy elvehesse a nővérétől az egeret. Lauren néhány másodperc múlva derűs ámulattal figyelte, amint a kisfiú saját elmetűzijátékot rendezett.

Nell fejcsóválva nézett vigyorgó fiára.

– Ha jól sejtem, neki is megy.

– Igen – bólintott Lauren. – Elnézést, arra sem jutott időm, hogy becsatlakoztassalak a megfigyelésbe.

Ginia a számítógép észleléseit nézegette, és intett Jamie-nek, hogy vegye át a komputert.

– Figyelj, Aervyn, meg tudnád csinálni még egyszer? De most teljes erőbedobással, jó?

Aervyn ismét megpróbálta. Majd harmadszor is. Gyors és egyenletes eredményeket hozott, Ginia pedig nagyon jó útmutatónak bizonyult. Percek alatt mindannyian arra a meggyőződésre jutottak, hogy a kisfiú elérte a képességei határát. Lauren azonban a Jamie-hez kapcsolódó gondolati csatornán át leolvashatta a férfi meglepődését Aervyn csúcsértékei meg sem közelítették a Giniánál tapasztalt szintet.

Mi a fene? – küldte egészen keskeny sávon a gondolatot Jamie. *Aervyn nem rossz, de Ginia sokkal erősebb.*

Nell egyetértőleg bólintott, miközben a két boszorkánycsemete együttműködését figyelte. *Helyes.*

Elorie szimatolva lépett a kertbe.

– Nyugtassatok meg, hogy ez ennivaló! Mindjárt éhen pusztulok.

Nell megcsóválta a fejét, és elnevette magát.

– A boszorkányok örökké éhesek. Örülök, hogy megkaptad az SMS-emet, és idejöttél. Aervyn, édesem, két doboz pizzát még a pulton hagytam. Légy szíves, tálald ide!

– Több is van, és eddig dugdostad? – duzzogott fölháborodottan Jamie.

Két doboz puffant a gyepre Elorie lábánál, az asszony ijedtében nagyot ugrott.

– Bocsi – vihogott Aervyn –, nem akartam a lábujjadra ejteni.

Elorie a fejét dörzsölgette.

– Elfelejtettem, hogy tudsz teleportálni, nyuszikám. Új-Skóciában nincsenek ilyesmire képes boszorkánytanoncok. De ha ennyire megéhezik az ember, elég praktikus megoldás, köszi!

Jamie hangja szólalt meg Nell fejében: *Most rögtön lerohanjuk vele?*

Nem sok választásunk maradt. Holnapután elutazik.

Elorie körülnézett a pázsiton szétszórt rengeteg számítógépes felszerelésen, és kijózanodott.

– Még mindig azt az újfajta erőt méricskélitek?

– Mondhatni – felelte Jamie. – Próbáljuk kiokoskodni, hogyan kell oktatni a használatát.

Lauren vegyes érzelmek kiáradását észlelte az új jövevényből. Igazat kellett adnia Jamie-nek, hogy Elorie-nak jócskán ereszt az agya. Szorosabbra vonta saját belső korlátait.

– Rendben – szólalt meg Aervyn, aki nyilván éppolyan könnyen leolvasta az érzelmi vihart, mint Lauren. – Tényleg könnyű használni – fogta meg Elorie kezét. – Megmutatom neked.

Lauren közbe akart avatkozni, de meggondolta magát. Elorie esetleg jobban reagálhatott egy pöttöm oktatóra, elvégre úgy tűnt, igazán kedveli a gyerekeket. *Rajta, csodagyerkőc!* – biztatta Aervynt. *De csak szép LASSAN! Ne feledd, hogy vadonatúj boszorkánnyal van dolgunk.*

Jamie belső hangja igencsak vidáman csengett. *Ha olyan lassan fogja csinálni, ahogy annak idején nálad kezdte, halálra fogja rémíteni Elorie-t.*

Lauren nagyon is jól emlékezett a gyorstalpaló boszorkánytanfolyam első hetének teljesen lehengerlő élményeire. Rácsatlakozott Aervyn és Elorie gondolatkapcsolatára, és fölkészült,

hogy szükség esetén behúzza a féket. Jamie gondolatbeli kopogtatása hallatán a férfit is bevonta.

Aervyn rettentő komolyan vette a kiképzői felelősségét, segített Elorie-nak megfigyelni, ahogy Ginia megragadta az internet-varázserőt. Azután rendkívül szellemes megoldással lassítva ismét lejátszotta az asszonynak a történteket.

Hű, de tuti! – ámult el Lauren. *Hogy ez nekem miért nem jutott eszembe?*

Ezért ő a csodagyerkőc, mi meg vén rozogák – szuggerálta fanyar humorral Nell. *Ámbár még lassított felvételen nézve sem hiszem, hogy én jobban csináltam volna. Majd meglátjuk, mit produkál a legújabb boszorkányunk*.

Miután Elorie többször végignézte a visszajátszást, lehiggadtak az érzelmei. *Helyes,* gondolta Lauren, ahogy Ginia átadta az egeret. És nagyon érdekes. Mint mindenki más agya, az övé is mutat alacsony szintű internet-varázserős aktivitást, még akkor is, ha egyáltalán nem arra koncentrál.

Ezért észlelünk kitérést a pásztázóprogrammal – jegyezte meg Jamie. *Elorie kifejezetten fogékony az internet-varázserőre.*

Jó, és mit jelent ez?

Könnyebbet kérdezz!

Aervyn rendkívül türelmesen vezette végig Elorie-t az internet-varázserő megragadásának első kísérletein, és miként a boszorkányújoncok zöménél, a kezdeti erőfeszítések sehová sem vittek.

Időközben Lauren már Nellt és Giniát is becsatlakoztatta, és minden meghiúsult kísérletnél gondolatban egy emberként sóhajtottak föl.

Lauren látni vélte, mi okozza a gondot. A tényleges erő birtokbavételének kulcsfontosságú pillanatában Elorie hátrahőkölt.

Nem az első ezen a téren – emlékeztette Laurent Jamie. – *Rémlik egy*

bizonyos gondolatboszorkány, aki szintén nem valami buzgón ölelte magához a varázserejét.

Válaszul Lauren gondolatban nyelvet öltött a férfira. Azután fölfigyelt. Aervyn épp újabb kísérletre készítette elő tanítványát, és Laurennek határozottan olyan érzése támadt, hogy a kisfiú tartogat valamit a tarsolyában.

Amikor Elorie elérkezett a ponthoz, ahol el szokott akadni, Aervyn villámgyorsan lépett. Mindannyiuk fejében kuncogás hangzott föl, ahogy a kisfiú alattomos csiklandozótámadásba bocsátkozott.

Pillanatnyi döbbenet és nevetés – azután tűzijáték tört ki Elorie fejében.

Lauren az összes jelen lévő boszorkány fejében borzongó tiszteletet érzékelt, még Aervynnél is. *Basszus!* – ámult el Jamie. *Nem kispályás a néni.*

Aha – felelte Nell. *Leszámítva, hogy totál kezdő, az edzője pedig négyéves.*

Khm! – hallatta mentális hangját Ginia is.

Na jó, azt hiszem, te irányításban felülmúlod a négyévesek színvonalát. Hangyányival – ugratta Jamie a kislányt, aki erre még jobban dohogott.

Ki óhajtja közölni Elorie-val, hogy a nyugati partvidék legtotálbrutálabb internetboszorkánya? – kérdezte Lauren, és újfent azonnal tapasztalhatta, hogy ha komolyra fordul a dolog, Walkerék egységfrontba tömörülnek, Jamie pedig lelkesen csatlakozik. Remek.

*

Elorie lehúzta a cipőjét, és élvezte a lábujjai közé sikló homokszemcsék dörzsölését. Az új-skóciai tengerpartok zöme inkább kavicsos, mint homokos, így ez az érzés idegenszerűen, mégis kellemesen hatott.

A csípős esti levegő üdítő változást jelentett az állott pattogatott

kukorica és az enyhén odaégetett hot dog illata után, amit mindeddig a standján szívhatott be.

Most mintha az egész lelke föllélegzett volna, ahogy a holdfényes fövenysávon ténferegni kezdett. Jamie az imént tette ki a víznél, azután elment késő esti motorozásra, és azt ígérte, hogy egy óra múlva visszajön érte. Így hát hatvan áldásos percet fordíthatott önmagára.

A motoros száguldás is felüdítette, de a csöndre áhítozott igazán. Vagyis arra, ami az óceán partján csöndnek nevezhető, a hullámok morajára, amelybe időnként a magasból madárrikoltás hasított. Az esti szél permetet csapott az arcába, miközben Elorie az apadó víz szélébe mártotta a lábujjait.

Nem tartotta magát emberkerülőnek, de egymás után három nap az érdeklődőkkel zsúfolt művészeti vásáron bőségesen kielégítette a tömegigényét.

Sóhajtott. A nagyi erre mondaná, hogy zagyvaság. A művészeti vásár fantasztikus élmény, az a rengeteg ember, és mind imádja az ő kézműves üvegcsecsebecséit. Művészként az örömmámor hullámaiban lubickolt. Boszorkányként? Úgy érezte magát, mint a partra vetődött bálna.

Igaz, ami igaz, egyelőre nem nagyon tudott boszorkányként tekinteni önmagára. És még nehezebben tudta elképzelni, hogy ő valami különös, új varázserővel rendelkező boszorkány, főként akkor, ha ez az újfajta varázserő láthatólag nemigen jó semmire.

Jaj, tényleg szédületes zsibongás áradt szét a fejében, amikor első alkalommal aktiválta szántszándékkal a varázserejét. Kicsit röstelkedve vallotta be, de irtóra jólesett a látvány, hogy a boszorkányok ez egyszer őrá néztek mágikus tisztelettel.

A nagyi mellett töltött gyermekévei azonban határozott értékrendet plántáltak belé, mindenekelőtt azt, hogy a boszorkányok nem *birtokolják* a varázslatot, hanem *művelik,* egy magasabb cél érdekében, a boszorkányok közössége és az egész bolygó javára.

Így hát miután fény gyúlt a fejében, megfogalmazta a kérdést, ami a nagyi oldalán fölcseperedett bármely boszorkánynak eszébe jutott volna, azaz hogy mihez kezdhet ezzel.

Aervyn válasza egy tapodtat sem vitte előbbre:

– Nem tudom, de tök jól néz ki!

Ha valami mutatósra vágyott volna, akkor nyakláncot készít. A varázserő munkára való, arra, hogy tegyen valamit, nyújtson valamit. Ha az övé semmi effélére nem alkalmas, akkor ő igencsak haszontalan boszorkány.

Rádöbbent, hogy úgy trappol a tengerparton, mint egy hisztiző kétéves. Megtorpant, fázósan karba tette a kezét. Tudta, mit akar. Hazamenni.

Amikor eljött a művészeti vásárról, a mobilján fölhívta Aaront, de most igazából a nagyi bölcsessége hiányzott neki. A nagyi azt üzente, hogy szívesen fenn marad késő éjjelig videochatre, de Elorie mára kimerítette a számítógépes tűrőképességét. Csak haza akart menni.

Azon kapta magát, hogy tekintetével a fövenyt fürkészi. Bolond fejjel a világ téves felén keresett üvegkavicsot. Tudta, hogy itt nincs elemében. Ő se nem programozó, se nem modern boszorkány. Egyszerűen Elorie Shaw – alkotóművész, szervező, feleség.

Még egy napig Elorie Shaw, a művészeti vásár szenzációja, azután hazatér.

8. FEJEZET

Moira: Jó reggelt, Nell! Hogy van a lánykám?

Nell: Remekül érzi magát a művészeti vásáron. Ismerőseim áradoznak a standjáról. Állítólag a rendezvény egyik sztárja, és máris visszahívták a jövő évre.

Sophie: Nagyon örülök.

Lauren: Nincs benne semmi meglepő, elvégre isteniek a cuccai, és ez tőlem nagy szó, mert nem szokásom ékszerekről áradozni.

Nell: Készített egy medált a picinek. Még Jamie is áradozik.

Moira: Különleges tehetséggel rendelkezik, és boldogan figyelem, milyen jól használja föl. Na és mi a helyzet az új varázserejével?

Nell: Ez már egy kicsit rázósabb téma. Rengeteg élmény zúdul rá egyszerre.

Lauren: Pontosan emlékszem, milyen érzés az.

Moira: Reménykedtem, hogy videochatelhetek vele, de azt hiszem, talán kerül engem.

Lauren: Valószínűbb, hogy a számítógépeket kerüli, Moira. Pillanatnyilag nem a kedvencei.

Moira: Ezt meg tudom érteni, ördögi masinák azok.

Lauren: Azt a titokzatos dolgot foglalják magukban, ami fenekestül fölforgatta az életét. Súlyos teher nehezedett hirtelen a vállára. Alig várja, hogy viszontláthasson téged, ennyit magamtól is óhatatlanul érzékelek. Számára a te konyhaasztalod mellett található a biztonság, ott senki és semmi nem bánthatja.

Moira: Úgy tűnik, mintha sokat olvasgatnál a gondolataiban, kedvesem.

Lauren: Nem szándékosan. Még soha nem találkoztam az övénél kitárulkozóbb elmével. Teljes falat kell emelnem, hogy kizárjam a

gondolatait, azt pedig kiképzés és megfigyelés közben nem tehetem.

Moira: Ez furcsa. Marcus egy szóval sem említette, pedig erős gondolatboszorkány. A boszorkánypalántáink fölcsipegetik Elorie kósza gondolatait, de az ő képzettségük még hiányos.

Lauren: Ha jobban belegondolok, nem emlékszem, hogy tavasszal, amikor meglátogattatok, észrevettem volna ilyesmit, bár akkor sok minden járt a fejemben.

Sophie: Talán az új varázsereje nyitja meg az elmecsatornáit. Nem azt mondtad, hogy az internet-varázserő nagyon hasonló a gondolatvarázslathoz?

Lauren: Hú, biztos igazad van, Sophie. Ha az erő birtokbavétele kitágítja a csatornáit, ahogy nálam is történt…

Moira: Nem tudod kiképezni, hogy falat emeljen?

Lauren: Megpróbálom. De csak ma este nyílik rá mód, holnap már hazautazik.

Moira: Nézz utána, hogy legalább el tudod-e indítani a jó irányba. Tízéves fiúk nem jeleskednek a gondolatvarázslási illemben. Még mindig azt tervezed, hogy Nellel és a fészekaljával együtt eljössz hozzánk, Lauren? Talán besegíthetnél Seannál és Kevinnél. Marcus nem ideális választás a kiképzésükre, mert hajlamos kicsit gorombává válni.

Sophie: Már megint megríkatta a boszorkánypalántákat?

Moira: Eddig nem, de ésszerűnek tűnik, hogy lehetőleg a továbbiakban kivédjük ezt.

Lauren: Szívesen segítenék, és most is megteszek, amit tudok, mielőtt hazaküldjük Elorie-t.

Nell: Moira, tegnap este beszélgettem a férjemmel. Figyelembe véve Elorie helyzetét, meg azt a körülményt, hogy a jelek szerint az én két boszicsemetém is osztozik az ő varázserejében, úgy gondoltuk, inkább előbb, mint utóbb megyünk. Elviselsz néhány

napig mindannyiunkat?
Moira: De hát ez nagyszerű! Bármikor jöhettek, Nell. Az otthonom mindig nyitva áll.
Nell: Sophie, Lauren, ti is meg tudjátok oldani?
Lauren: Visszaemlékszem arra az időre, amikor a munkám uralta az életemet. :-) Ez most nem okozhat gondot. Manapság az ügyfélköröm felét boszorkányok adják, úgyhogy akár *Boszorkánytanodába mentem* táblát is kiakaszthatok az ajtómra.
Moira: A boszorkányoknak is kell új lakás, kedvesem. Örülök, hogy lekötik az idődet.
Lauren: Az nem kifejezés. Már-már azt hiszem, némelyikük csak azért költözködik, hogy ürügyet találjon a meglátogatásomra. Te is el tudsz szabadulni, Sophie? Reméltem, hogy a kiruccanás jóvoltából Moirával együtt téged is láthatlak.
Sophie: Nekem sosem kell különösebb ürügy, hogy fölkeressem a keleti partvidéket. Ott leszek.
Nell: Azt hiszem, Elorie azt képzeli, a mostani hazautazásával megússza ezt az egészet. Tudtára kell adnunk, hogy a nyomában maradunk.
Lauren: Micsoda, figyelmeztetnél egy zöldfülű boszorkányújoncot, és beleszólást hagynál neki a saját életébe? Mi a csudáért művelnél ilyet? :-)
Nell: Nem mindig basáskodunk. Csak általában.
Moira: Biztosra veszem, hogy Elorie tárt karokkal fogad majd benneteket. A szíve csupa vendégszeretet.
Nell: Én már előzetes jelleggel majdnem mindannyiunknak foglaltam szobát a panziójukban. Aarontól úgy hallottam, egy nagy csoportos szállásrendelést lemondtak, szóval amennyiben találunk járatot szerdán odarepülünk. Azt állítja, fölkészült arra, hogy lerohanják a boszorkányok.
Sophie: Nyami, Aaron reggelijei incsifincsik. Csoki csokival.

Lauren: Az bejövős. Úgy sejtem, Elorie a hazai pályán jobb teljesítményt nyújt, úgyhogy ha már muszáj rárontanunk, azt alighanem ott a leghelyesebb megtennünk.
Nell: A végén még átviszünk téged a sötét oldalra, Lauren…

Lauren felhördült, miközben becsukta a számítógépét. Igazán nem is olyan régen még jóval hangosabban tiltakozott volna Elorie nevében. De hát aligha engedhették, hogy eresztős aggyal és tisztára kiképzetlen varázstehetséggel szaladgáljon. Nahát, kezdett úgy beszélni, mint Moira.

Elképesztő, milyen gyorsan megváltozhat az ember nézőpontja. Fél évvel ezelőtt nem hitt a boszorkányok létezésében.

Most meg képes az év legforgalmasabb időszakában otthagyni az ingatlanközvetítő praxisát, hogy összejöjjön pár boszorkánnyal, mert már borzasztóan hiányoznak neki. Élvezettel segédkezik majd a boszorkánypalánták kiképzésében – de igazából arra vágyik, hogy viszontláthassa Moira megnyugtató arcát, és éjszakába nyúlóan röhogcsélhessen Sophie-val.

Huszonnyolcadik életévét a chicagói belvárosi elit legifjabb ingatlanügynökeként töltötte be. A jövő héten a huszonkilencediket úgy fogja, hogy varázsillemtanra okít kis gondolatboszorkányokat Új-Skóciában, valami isten háta mögötti falucskában.

És alig várja.

*

Ginia a számítógépe monitorára vigyorgott. Sátáni tervet szőtt, hogy az egész Varázsvilágot az uralma alá hajtsa, és épp el akarta kezdeni a gyakorlatozást a „csodafegyverével".

Gandalf azt sem fogja tudni, mi terítette le…

– Szóval ne felejtsd el, Moira néni, hogy ez hétpecsétes titok!

– Kötve hiszem, hogy bárki is gyanút fogna, hogy én vagyok az,

kedvesem – kacagott Moira a videochatben.

A kislány ebben reménykedett. Komoly meggyőzést igényelt, hogy újdonsült tanítványát rábeszélje erre. Elő kellett húznia az egész „a kiképzetten boszorkány veszélyes boszorkány” szöveget. Ami persze eszes megoldás volt, figyelembe véve, hogy éppen Moira a szóban forgó kitétel szülőanyja, vagy mi.

Ginia most osztott képernyője másik felére nézett, a jelmezre, amit a Varázsvilág legújabb játékosa számára fabrikált. Úgy gondolta, abszolút megfelelő a Harcoslány segédjének, aki szinte a Macskanő és Leia hercegnő keresztezése.

– Hogy tetszik az új karaktered?

– Elragadó, de talán egy kicsit jobban felöltözhetnék.

– Á, dehogy. A ruha csak útban van a harcnál.

Moira kissé lehangoltalak tűnt.

– A boszorkányok igyekeznek elkerülni a harcot, kedvesem.

– Ha olyan benyomást keltesz, mint aki győzni fog a harcban, akkor nem kell gyakran harcolnod – vigyorgott Ginia. – Ezért választottam magamnak a Harcoslány nevet. Harcosokkal senki sem kezd ki.

– Aha. Nagyon alamuszi boszorkány vagy, kicsi lány. Na és engem hogy fognak hívni?

– Az rajtad múlik. Olyan név kell – vágott gonoszul fenyegető grimaszt Ginia –, ami hatalmat sejtet, és talán kicsit ijesztő is.

Moira kuncogott, és egy picit törte a fejét.

– Á, tudom már. Mit szólnál Hekatéhoz?

Ez Ginia fülének nem hangzott ijesztően.

– Ki az a Hekate?

– Hekaté. Hiányosak a boszorkány történelmi ismereteid, gyermekem. Ezt majd orvosoljuk, amikor látogatóba jössz.

Giniának fogalma sem volt, hogyan keveredtek a Varázsvilág szereplőitől a boszorkánytörténelemhez, de határozottan úgy érezte,

nem jó irányban haladnak.

– Valami tényleg ijesztő kell, Moira néni. Gandalf nem ijed meg a saját árnyékától.

– Haha! – nevetett Moira. – Marcus tudja, kicsoda Hekaté. Megnyugtatlak, alaposan berezel tőle. Hekaté a varázslás és boszorkányság ógörög istennője, és ádáz harcos. Egy nagytestű kutya kísérgeti, esetleg kaphatok egy olyat, meg néhány nyilacskát?

Ginia vigyorgott. Persze, hogy kaphat. De még mennyire. Játék indul!

– Rendben, Moira néni. Most pedig megtanítalak, hogyan mozoghatsz a játékosoddal.

*

Elorie előbb Laurenre és Giniára, majd az őt váró jókora tányér levesre nézett, és szomorkásán mosolygott.

– Ez mi, lerohanás oktatással?

Nem nagyon lelkesedett az egészért, de eladta az összes ékszerét, és reggel hazaindulni készült, úgyhogy most semmi sem vehette el a jó kedvét.

– Saját termesztésű fokhagymámmal készítettem – nyújtott felé egy kosár fokhagymás kenyeret Lauren. – Nagyon finom. Az oktatás sem marad el, de először egyél!

Fogadjuk hálásan az apró ajándékokat! – gondolta derűsen Elorie. Beleharapott a fokhagymás kenyérbe, és a zöld fűszeres vaj a nyelvére csurrant. Kit érdekel az oktatás?! A fokhagymás kenyér vetekedett a nagyiéval.

Lauren széles mosollyal elhappolt egy szeletet, mielőtt visszaadta a kosarat Elorie-nak.

– Valószínűleg még nem jöttél rá, de pillanatnyilag tárva-nyitva az elméd. Segítünk némi korlátot emelned, hogy ne hatolhassanak a

privát szférádba.

Az asszony pislogott. Ezek olvasnak az agyában?

– Nem az egész társaság – rázta a fejét Lauren –, csak a gondolatboszorkányok, és valamennyien erősen igyekszünk kívül tartani magunkat.

A belső gondolatai szabad prédává váltak? A kutyafáját! Marcus bácsival ugyanígy járt, de akkor azt hitte, csak modortalan az öreg.

– Mindig ilyen voltam?

A puszta feltételezést sem bírta elviselni.

– Nem hiszem. A legutóbbi látogatásodból senki sem emlékszik effélére. Úgy véljük, talán a varázserőddel folytatott próbálkozások nyitották meg a csatornáidat. Velem is ez történt, amikor Jamie elkezdett segíteni a gondolatmágiámmal.

Némelyik új-skóciai tanítványukkal is előfordult ilyesmi, de ezúttal a saját feje eresztett, és az ugyebár egészen más. Marcus bácsi nagyon rosszul tűri a fegyelmezetlen elméket. Te jó ég! És az ikrek. Elorie ismét Laurenre nézett, igyekezett nem bepánikolni.

– Légy szíves, áruld el, hogyan hárítsam el ezt.

Lauren megszorította a kezét.

– Az alapszintű korlátemelés egészen egyszerű. A te esetedben csak a kimenő gondolatokat kell blokkolni, és ez még egyszerűbb. Ne aggódj! Nem küldünk vissza pucér elmével a gonosz Marcushoz.

Ginia kuncogott, és Elorie érezte, hogy lángra gyúl az arca. A levesre összpontosított, igyekezett feltöltődni energiával a most következő munkához. Nem óhajtotta elhagyni ezt a helyiséget, amíg nem képes megtartani a gondolatait magának.

Egy óra elteltével már-már felülbírálta ezt az elhatározását. Lauren alapos és türelmes oktatóként viselkedett, de egy árva milliméterrel sem jutottak előbbre. Az agya rostának is beillett volna, és egyetlen lyukat sem sikerült betömniük. Egyelőre úgy ítélte meg, hogy a boszorkánylét jó nagy szívás.

Hármasban hátradőltek a kanapén.

– Tartsunk egy kis szünetet – indítványozta Lauren –, azután újra nekiveselkedünk.

– Hátha végig rosszul csináltuk? – csavargatta egy rakoncátlan hajfürtjét Ginia.

Elorie nem bírta megállni, hogy fölmorduljon. Atyaisten, kezdett úgy nyűgösködni, mint a tanítványai, zúgolódott egy kis fárasztó munka miatt.

– Ezt hogy érted? – osztogatott Lauren sütit, amiből Nelléknél a jelek szerint kifogyhatatlan készletek álltak rendelkezésre.

– Úgy, hogy az internet-varázserő talán egy kicsit olyan, mint a gondolatmágia, de nem teljesen. Ugyanolyan módon aktiválódik, de egyéb tekintetben másképp működik.

– Oké… – fontolgatta a hallottakat Lauren, azután széttárta a kezét. – Szóval szerinted mivel próbálkozzunk?

Szinte hallatszott, ahogy Ginia agyában csikorogtak a fogaskerekek.

– Azt hiszem, a számítógéppel összekötve kéne megpróbálnunk.

Síri csönd támadt, ahogy a többiek a hirtelen ordítóan nyilvánvalóvá vált ötleten merengtek. Ginia fölállt, és a laptopjáért meg az egeréért ment.

Elorie sóhajtott. Kimondottan viszolyogni kezdett a számítógépes egértől. Miközben a kezébe vette, lélekben fölkészült az újabb hiábavaló fáradozásra.

– Na és most?

Lauren döbbentnek, de nagyon is elégedettnek látszott.

– Teljesen elnémult az agyad.

– Királyság! – ujjongott Ginia.

Elorie elszörnyedve ejtette ki a kezéből az egeret. Hát ez minden, csak nem királyság. Inkább gikszer a köbön.

Lauren megcsóválta a fejét.

– Amikor érintkezésbe kerülsz az internet-varázserővel, az védőpajzsot von az elméd elé – magyarázta szelíden. – Amint eleresztetted az egeret, újra hallottam a gondolataidat.

Elorie legyűrte a pánikot, és megmarkolta az egeret.

– Nem vihetek mindenhová ilyet.

– Talán mégis. Emlékszel a Jamie bácsi iPodos kütyűjére? Amivel korlátot emelt neked. Szerintem simán átigazíthatnánk, hogy Elorie is használhassa. Netpajzsszerűségnek.

– Ez óriási! – bólintott Lauren. – Gyorsan szaladj át Jamie-hez, és kérd meg, hogy segítsen. így engedhetjük haza Elorie-t a legegyszerűbben fölvértezve.

Ginia kinyargalt a helyiségből.

– Az iPodot zsebre vágod, és kész – ült le Elorie mellé Lauren. – Hidd el, tudom, milyen az, ha az ember úgy érzi, mintha a feje cserbenhagyná.

Elorie-nak inkább úgy tűnt, mintha viharos időben állna az óceán szélén, és várná, hogy a következő kóbor hullám újra leverje a lábáról.

– Bocs! Éppen elégszer láttam már, milyen az, amikor boszorkányok birtokba veszik a varázserejüket, több eszem is lehetett volna, mint hogy azt képzeljem, könnyen fog menni.

Lauren átkarolta a vállát.

– Nem valami zökkenőmentesen indultál el, de miután hazatérsz, szerintem már simábban fog menni. Úgy tekints Jamie kütyüjére, mint Dorothy a piros cipellőjére: haza visz téged, és tulajdonképpen semmi más nem számít.

Elorie agyában rémképek villantak föl arról, hogy egész hátralévő élete elektronikus eszközökhöz fog kötődni. Sokan azt hinnék, atomkirály az ilyesmi. Ő sajnos nem tartozott közéjük.

Nem ragadt le a középkorban. A laptopokat használati tárgyaknak tekintette, és a sajátját hozzáértően használta. De hogy állandóan magával hurcoljon valami effélét? Mintha a boszorkányrabság valami

új és borzasztó válfaját találták volna ki.

Elorie Shaw mint fogoly. Hát ez remek.

*

Nell a kanapéra rogyott.

– Tudnál szerezni nekem üdítőt meg egy banánt vagy valamit? – intett Jamie-nek. – Hosszúra nyúlt ez a nap.

Az öccse a szemét forgatta, de teljesítette a kívánságát. A banán hatos fürtben érkezett, az üdítő langymelegen, de Nell nem óhajtott nyafogni. A boszorkánydzsumbuj főszervezői és mindenesi munkaköre olykor igen kimerítőnek bizonyult, különösen akkor, ha az ember a küszöbön álló elutazáshoz igyekezett mindent előkészíteni.

Jamie kiszolgálta magát az egyik fölös banánnal.

– Mit is mondtál, mikor indultok?

– Két nap múlva. Elorie-t holnap reggel fuvarozom ki a reptérre, mi pedig szerdán reggeí megyünk.

– A lányok nehezen fogják bírni, hogy el kell válniuk egymástól.

Nell bólintott. Ezen a konkrét kérdésen már sokat törte a fejét.

– Mégis azt hiszem, jobb lesz így nekik. Ginie-nek elég sok elfoglaltságot ad majd az új-skóciai boszorkányosdi. Nem szeretném, ha Mia meg Shay úgy éreznék, kimaradtak valamiből, és nagyon izgatottan várják, hogy nálatok vendégeskedjenek, ráadásul a Varázsvilág nyári napfordulós meglepetésének programozásán dolgozzanak veled. Ezt csuda jól kitaláltad, öcsikém.

Jamie vállat vont.

– Ha ügyesen kezelem a dolgot, jóformán semmi munka sem hárul rám, viszont én aratom le az összes babért. Már előbb is kipróbálhattuk volna ezt a gyermekmunkát.

Nell hozzávágott egy képzeletbeli banánt. Ahhoz már nem maradt

ereje, hogy elgondolását tettre váltsa.

– Nat tényleg nem bánja az inváziót? Tudom, hogy kimerítik a reggeli rosszullétei.

– Tényleg azt hiszed, hogy megterheli két kislány, aki készségesen teljesíti minden kívánságát?

Igazat adott az öccsének. Az ikrek mindhárman úgy gondolták, Nat néninek egyfolytában a lábát kéne lógatnia, és cukorkát szopogatnia, amíg nem jön a baba. Nellnek fogalma sem volt, honnan szedték ezt a butaságot, de aranyosan hangzott, és Natet valószínűleg nem túlságosan riasztotta.

– Nyugi! – folytatta Jamie. – Nathan nyári táborban, a lányokat kiadtad robotolni, és megígérjük, hogy időnként Danielt is megetetjük. A két legvalószínűbb bajkeverő rád marad.

Nellnek ezt is el kellett ismernie.

– Remélhetőleg Moira nem kényezteti agyon őket, és nem is jut idejük bajt keverni.

A férfi fölhorkant.

– Ebbe ne éld bele magad! Úgy rémlik, a túlsó parton akad néhány helybeli boszorkányivadék, aki tárt karokkal fogadja a vérfrissítést.

Nellnek eszébe jutott némi előző nyári rosszcsontkodás, és kinyitotta a fél szemét.

– Talán most már érettebbek.

– A tízéves ikerfiúk? Aha, az erősen valószínű.

– Majd én lekötöm az energiájukat. Elvileg az a feladatom, hogy bűbájprogramozásra tanítsam őket. Amióta Marcus nem túl élvezetes délutánt töltött Moirával, nem hajlandó több programozási leckét adni.

– Marcus egy vén zsémbes alak. De Ginia jó nála.

Nell kivillantotta a fogsorát.

– Persze, mert le fogja mosni a pályáról a Varázsvilágban. Figyeled mostanában a fejleményeket?

– Naná. A minap az az álcázó bűbáj nagyon komoly volt. Most azonban valami másra készül, új segédkaraktert hozott létre.

Ez fölkeltette az asszony érdeklődését.

– Társult valakivel?

Kilencéves játékost csak úgy enged föl az ember a világhálóra, hogy szigorúan figyelemmel kíséri, kivel játszik a kisasszony. Igaz, hogy a Varázsvilág boszorkányoknak fenntartott szintjeit meglehetősen kis közösség népesítette be, de akkor sem árt az óvatosság.

Jamie szája fülig ért.

– De még mennyire! Tudod, nekem elmondta, ki az, de megkért, hogy az új játékos személyazonosításánál zárjam le a rendszergazdai hozzáférést. Ha nagyon akarod tudni, elárulom a kilétét, de hidd el, sokkal mulatságosabb, ha nem kérdezed.

Nellen majdnem erőt vett a kíváncsiság, de úgy gondolta, ha Jamie ellenőrizte az új játékost, akkor Giniát aligha fenyegeti veszély.

– Na és tarolnak?

– Még nem – vigyorgott Jamie. – De hagyj időt Giniának, és fognak.

Az asszony úgy vélte, biztosan egy másik boszorkánytanonc. Amíg Új-Skóciában tartózkodnak, fél szemmel figyelni fogja a világhálót.

– Egyébiránt rettentő sok embert teszteltünk ma – újságolta Jamie–, és az internet-varázserő aktiválásában senki sem szerepelt nálad jobban.

Nell a homlokát ráncolta. San Francisco tágabb körzetében meglehetősen nagy a bűbájprogramozó boszorkányok gyakorisága, és Jamie hívó szavára a zömük valószínűleg hanyatt-homlok rohant.

– Hányan néztek be hozzátok?

– Elegen, hogy elpusztítsanak három hatalmas tál spagettit.

Ez még boszorkányétvággyal számolva is legalább tucatnyi embert

jelentett.

– A legjobb bűbájprogramozók is eljöttek? Caro és Govin, vagy netán Mike?

– Mike megint Sophie-hoz ment látogatóba – vigyorgott Jamie. – A másik kettő befutott. Azt hittem, Caro talán produkál valamit, elvégre gondolatboszorkány, de semmi. Govin csiholt néhány szikrát, és rajta kívül nagyon kevesen. Nahát.

– Talán rosszul csinálunk valamit.

– Talán – vont vállat Jamie. – De a te két csemetéd meg Elorie úgy villognak, akár a karácsonyfa. Úgy fest a dolog, mintha azok, akik jók a bűbájprogramozásban, nem tudnának váltani, hogy az internet-varázserőt másképp használják, vagy valami. Ez idáig Ginia az egyedüli kivétel.

– Hmm – tűnődött el Nell. A közös programozási hibaelhárítás esztendei után szinte vérévé vált, hogy hangosan kimondja Jamie-nek, amit gondol. – Ginia ügyes, de nem nagyon hosszú ideje foglalkozik bűbájprogramozással. Programozással igen, de a mágia hozzáadása még meglehetősen új a számára.

– Ez az! – csapott az asztalra a férfi. – Eddig nem gondoltam erre, de tény, hogy mindazok, akik ma eljöttek, évek óta művelik a bűbájprogramozást. – Egy pillanatra elhallgatott. – Hogy a csudába találjunk olyan internet-varázserejű boszorkányokat, akik még nem tanulták meg a bűbájprogramozást?

Nell a jelek szerint beindult. Egy este két jó válasz.

– Éppen olyan helyre készülünk, ahol nem minden boszorkánypalánta tanulja meg a számítógép-használatot.

– Új-Skóciába! – nevetett Jamie. – Moira nem is sejti, hogy rövidesen elözönlik a technikaimádók. Fogadd együttérzésemet!

Nell összerezzent. Tudta, hogy a videochatig már eljutottak Moirával, de az öccsének igaza van. Az új-skóciai boszorkányok sokkal hagyományőrzőbben űzik a mesterségüket, és Moira a

nagyasszonyuk.

Újfajta varázserő, amelynek a tengelyében áll a technika? Hz nem kifejezetten hagyományőrző. Érdekesnek ígérkezett a kiruccanás.

9. FEJEZET

Elorie leszállt a gépről, és teleszívta a tüdejét. Imádta a halifaxi repülőtér régimódi hangulatát. Itt még a betonra léptek ki az érkező utasok. A levegő Kaliforniában is a tenger illatát hordozta, de az nem az ő tengere volt. Most hazajött.

A repülőtér épülete felé nézett, és látta, hogy három arc nyomódik az üveghez. Aaron közvetlenül mögöttük, félhomályban állt.

Az asszony gyorsan átvágott a betonon, és belépett az ajtón. A fürge Lizzie ért oda hozzá elsőként, átnyomakodott pár BELÉPNI TILOS! tábla között. Elorie úgy okoskodott, hogy akik még nem tudnak olvasni, azokra nem vonatkozik a kiírás.

– Visszajöttél! Ezer éve mentél el.

Ez ebben a pillanatban majdhogynem igaznak tűnt. Elorie leguggolt, hogy megölelje a kislányt, azután fölnézett Seanra és Kevinre, gyönyörködött ismerős pofijuk látványában. Ha nem lettek volna már tízévesek, őket is összevissza puszilgatta volna, mint Lizzie-t.

– Fuj! – utálkozott Sean. – Bébipuszit ne! Az durva.

– Nem szép dolog Elorie gondolataiban olvasni, Sean! – ráncolta a homlokát Kevin.

Ebben a pillanatban hasadék támadt az asszony hazatérésének idilljén. Elorie elhessegetett egy szomorúsághullámot, miközben beletúrt a táskájába Jamie kütyüjéért, és bekapcsolta saját személyes erőterét. Még nem is üdvözölte a férjét, és a fenének se hiányzott, hogy két tízéves fiú belehallgatózzon.

Aaron hátul maradt, egyedül őt bátortalanították el valamelyest a tiltó táblák. Elorie boldogan itta magába megnyugtató jelenlétét és a tekintetében tükröződő szerelmet.

Megtette az utolsó néhány lépést, és megcirógatta a férfi arcát:

– Szia!

A válaszmosoly eloszlatta a szomorúsága utolsó maradványait.

– Szia neked is! Üdv itthon!

Ez az öt szó elegendőnek bizonyult, hogy újra jól érezze magát. Tekintetével összeterelte boszorkánytanoncait, és a férje kezéért nyúlt.

– Kérek enni, éhen halok!

Aaron a kislányt is kézen fogta.

– A kocsiban uzsonnakosár vár. Úgy gondoltam, útközben megállhatnánk a tengernél, hadd játsszanak a gyerekek egy kicsit a parton.

A kicsik nyilván nem bánták a dolgot, de Elorie biztosra vette, hogy a megálló neki szól, lehetőséget kínál egy kis lélekápolásra az óceáni fuvallatban. A férje nagyon jól ismerte őt.

– Segíthetek üvegkavicsot keresni? – kérdezte Lizzie. – Szeretnék valami csini rózsaszín darabot találni.

– Olyat nagyon nehéz találni, bogárkám.

– Én majd találok. És akkor esetleg segíthetsz láncot csinálni belőle. Anyunak adom a szülinapjára. A furkáló bizgentyűt fogom használni hozzá.

Elorie fegyelmezte magát, nehogy eltorzuljon az arca a gondolatra, hogy imádott mini fúrógépét egy hatéves praclijába adja.

– Biztosan össze tudunk hozni valami látványosat. De várjuk ki, mit találunk a tengerparton. A jó művész mindig alkalmazkodik a körülményekhez.

Seanra és Kevinre nézett.

– Ti is be akartok segíteni az üvegkavics-vadászatba?

A két fiú elszörnyedt képet vágott.

– Még csak az kéne! – tiltakozott Sean. – Viszont gyakorolhatom a dobást. A baseballedzőm szerint köveket hajigálni az óceánba jó tréning.

Aaron tüstént komoly érdeklődést mutatott az utóbbi ötlet iránt. Elorie leplezte mosolyát. Tudta, hogy a férje nem kimondottan rajong a tengerparti üvegguberálásért, holott ő már éppen elégszer kényszerítette ilyesmire. Hát csak dobáljon köveket Seannal, és próbálja szárazon tartani a fiút. Elorie nem emlékezett olyan tengerparti kirándulásra, amelyikről akár egyetlenegy boszorkánypalánta nem vizesen tért volna haza.

Kevinnél bizonyára akadt könyv, hogy elfoglalja magát, ezt Elorie-nak kérdeznie sem kellett – de szolgálhatott valamivel, aminek a fiú még jobban örül.

Megállította Aaront, a válltáskájába nyúlt, és három becsomagolt ajándékot húzott elő. A férjének is tartogatott egyet, de annak egy meghittebb pillanatra kellett várnia.

Lizzie bontotta ki elsőként a sajátját, és boldogan lobogtatta meg szivárványszínű selyem tornászszalagját. Amikor Elorie meglátta a művészeti vásáron, rögtön elképzelte, hogy Lizzie a tengerparton rohan, és libeg-lobog mögötte a színes szalag. Tökéletes ajándék olyan gyermeknek, aki imádja a gyönyörű színeket, és szünet nélkül szaladgál.

Seannak baseball-labdát hozott. Ennél nem volt annyira biztos a dolgában, de Jamie megnyugtatta, hogy az előző évi világbajnok csapat által aláírt labda tuti nyerő. Sean arcát elnézve, Jamie tudta, miről beszél.

Kevin lassabban bontogatta kicsi, lapos csomagját. Amikor rájött, mit tartalmaz, teljesen elnémult, de sugárzó arcától Elorie-nak elállt a lélegzete. A fiú áhítatos ujjakkal érintette meg az e-könyv-olvasót. Elorie először megmutatta neki a bekapcsolás módját, azután a kaliforniai segítő kezek jóvoltából már betöltött könyvek listáját.

– Mi az? – nézett oda érdeklődve Sean.

– Könyvolvasó – felelte halkan Kevin. – A világ összes könyvéhez.

– Könyvéhez – forgatta undorodva a szemét Sean.

Kevin, aki már hozzászokott ikertestvére irodalom iránti megvetéséhez, szótlanul keblére ölelte az e-könyv-olvasót.

– Eddig nem rossz – vigyorgott Aaron, ahogy újra elindultak. – Hát nekem mit hoztál?

Elorie rákacsintott, de nem szólt semmit, mire a férje még szélesebb vigyorral reagált. Az asszony biztosra vette, hogy elsőre nem a táskájában lapuló, kézzel kötött babacipőre tippelne.

*

Jamie sajtos melegszendvicset tett a két tanonca elé.

– Gyerünk, srácok, vár a feladat!

Aervyn leeszegette a szendvicséről a szőlőből rábiggyesztett szempárt.

– Megint cuccokat fogunk olvasztani?

Szándékosan nem, gondolta Jamie, és igyekezett eszébe vésni, hogy az új laptopját minél távolabb tartsa az oktatókörtől.

– Nem, egy rejtélyt kell megoldanunk.

– Azt hittem, már megoldottuk – szólalt meg Ginia. – Kitaláltuk, hogyan kell bekapcsolni az internet-varázserőt.

– Kitaláltátok. Most azt kellene kiokoskodnunk, mihez kezdhetünk vele.

Ebédvendégei egyformán kérdő grimasszal néztek rá.

– Nem tudod? – kérdezte Aervyn.

– De nem ám – rázta a fejét Jamie. – Amikor a boszorkányok valami újat tanulnak, rendszerint megtanítja őket az ilyesmire valaki, aki már tudja.

– Ahogy te szoktál tanítani engem, kivéve, hogy időnként megleplek.

Ami tény, az tény.

– Pontosan, kisöreg. Olykor azonban újfajta varázslat vagy újfajta

bűbáj jelenik meg, nem nagyon gyakran, de amikor előfordul, a boszorkányoknak össze kell fogniuk, hogy együtt okoskodják ki, mi a teendő vele.

Ginia mélyen elgondolkodva emelte föl a fejét.

– Azt már tudjuk, hogy bűbájprogramozásra használhatjuk az internet-varázserőt.

– Igaz, de talán nem az az egyetlen haszna. Mindössze annyit tudunk biztosan, hogy ez varázserőforrás, és a legtöbb varázserőforrás rengeteg különböző fajta mágiára használható.

– Új dolgokat fogunk csinálni? – izgett-mozgott a helyén Aervyn.

Jamie remélte, hogy nem vágja túl nagy fába a fejszéjét. Nincs kockázatosabb kombináció, mint a világ leghatékonyabb boszorkánypalántája, egy új varázserőforrás és semmi szabály.

– Inkább olyan ez, mint a nyomozás. Kisebb próbákat teszünk, és kiderül, miféle varázslatokat tudunk végezni.

Aervyn arca mulatságosan elkámpicsorodott.

– És ha a kisebb varázslatok mennek, akkor megpróbálhatunk nagyokat is?

– Természetesen.

Jamie egy pillanatra behunyta a szemét, és oktatókellékekkel teli ládát teleportált oda az alagsorból. Már-már kivett egy gyertyát a ládából, azután meggondolta magát, mert először Giniának kívánt lehetőséget nyújtani. Kiemelt egy zárt rózsabimbót, és az unokahúga kezébe nyomta.

A kislány egy másodpercig értetlenül nézett, azután bólintott, nyilvánvalóan rájött, mit vár tőle.

Jamie könnyed megfigyelő kapcsolatot létesített, hogy nyomon kövesse a végzett munkát. Amint Ginia az egérhez nyúlt, szinte azonnal tűzijáték gyúlt benne. Ez imponált Jamie-nek – valaki láthatólag gyakorolt.

Ez gyors volt, Harcoslány. Most lássuk, kinyílik-e az a bimbó. Csak

internet-varázserőt alkalmazz, ne használd a földes varázserődet!

Több próbálkozást végignézett, és érzékelte a kislány problémáját. Ginia tudta, miként meríthet földes varázserőt ehhez a fajta mágiához, és nem bírta teljesen kikapcsolni azt.

Hmm. Próbáljunk olyasmit, amit elementáris varázserővel nem oldhatsz meg.

Jamie vizet öntött egy pohárba, és szívószálat állított bele. *Föl tudod nyomni a vizet a szívószálba?* Ginia komoly földes varázserővel rendelkezett, és némi tüzessel is, de vizes tehetséggel nem.

Néhány perc alatt nyilvánvalóvá vált, hogy internet-varázserővel sem fogja elvégezni a feladatot. Ginia kinyitotta a szemét.

– Ez így nem fog menni – jegyezte meg homlokráncolva.

– Most nem ment, de hadd próbálja meg Aervyn is, azután továbblépünk valami másra.

A lány a fejét rázta. Eltökélt nő kicsinyített kiadásban.

– Ennek így semmi értelme. Az internet-varázserő új, miért működtetne régi varázslatokat? Ha a vizes varázserő a vizet mozgatja, akkor az internet-varázserő talán… nem is tudom, az internetet mozgatja.

– Hogyhogy? – nyílt tágra Aervyn szeme.

– Talán olyan, mint valami láthatatlan szupervarázserő – nevette el magát Ginia. – Szóval láthatatlan dolgokkal működik a legjobban.

Láthatatlan dolgokkal… Jamie agyában fény gyúlt.

– Ginia, ha bűbájprogramozol, az internet-varázserő akkor észlelhető a leghatározottabban, amikor éppen a bűbájhoz csatolod a programkódot.

– Hát persze. Az a legcsalafintább lépés.

– Igaz. – Jamie megpróbálta körvonalazni egyelőre nagyon homályos elképzelését. – De arra gondolj, hogy tulajdonképpen mit csinálsz abban a pillanatban. Két dolgot kapcsolsz össze. Talán az internet-varázserő különféle mágiák összekapcsolására jó.

– Ahogy az internet – hökkent meg Ginia. – A világháló összeköti az embereket, az eszméket és… – akadt el a szava izgatottságában.

Valóban. A mágia mindig vonzódik valamihez. A vizes varázserő vízzel és más folyékony dolgokkal működik a legjobban. A tüzes varázserő hő és fény teremtésére a leghatékonyabb. Az internet-varázserő talán összeköttetések és kapcsolatok létrehozására való.

Jamie gondolatban képet alkotott arról, amit meg akart próbálni, és tanoncainak sugározta ezt a képet. A ládából egy szál gyertyát vett elő magának, és átnyújtotta a rózsabimbót Aervynnek. Ginia megfogta az egeret, és bólintott. Készen állt.

Jamie tüzes varázserővel meggyújtotta a gyertyát, mialatt Aervyn finoman földes mágiát csorgatott a virágba, hogy kinyíljon. A férfi látta Ginia arcán az elszánt összpontosítást, és a kislány elméjében egyre erősödő fényt.

Egy-két másodpercig semmi sem történt. Azután az Aervyn kezében kinyílt virágból lángok lobbantak föl. Sikerült: Ginia összekapcsolta a két bűbájt.

Jamie számára ritkán adódott annál kedvesebb pillanat, mint amikor azt figyelhette, hogy egy boszorkánypalánta először veszi birtokba a varázserejét. A kislány napsugaras öröme ragályosnak bizonyult, és a férfi érezte, hogy válaszul belőle is felszínre tör a varázserő.

Sajnos még valakit magával ragadott ez a lelkesedés, az illető személynek lángok lobogtak a kezében, és jóformán határtalan varázserő buzgott benne. Néhány igen eseménydús másodperc következett, majd Jamie fölnézett a mennyezeten sötétlő perzselésnyomokra, és sóhajtott. Az ember azt hinné, mostanára már megtanulta, hogy a tűzzel nem a négy fal között kell játszani.

– Bocs, Jamie bácsi, nem akartam – vágott kissé aggodalmas képet Aervyn is.

– Tudom, bütyök.

A férfi Giniára nézett, akinek örömét egyáltalán nem csappantotta meg a véletlen tűzeset. A kislány valósággal sugárzott.

Jamie-ben hirtelen heves vágy ébredt, és minden mást elhomályosított. Egyszer talán majd abban a szerencsében lehet része, hogy láthatja, amint az ő pici lánya veszi birtokba első ízben a varázserejét.

Azért a reményért szívesen lemeszelte volna a világ összes égésnyomát.

*

Moira a konyhaasztalnál ült, a teáscsésze jóleső melegségével a kezében, és igyekezett türelmet tanúsítani. Nehezen ment. Alig várta, hogy láthassa az unokáját.

A kontinens egyik felétől a másikig eleve jókora távolságot kell megtenni, de Elorie ráadásul a boszorkánnyá válás útján is elindult. Moira szíve sajgott, hogy nem lehetett jelen az első lépéseknél.

Mindegy. Nemsokára viszontlátja azt az aranyos kislányt, és kideríti, hogy állnak a dolgok. A boszorkánylét nem fenékig tejföl, és ha igaz, amit Marcus mondott, Elorie most nehéz időszakot él át.

Fölpattant, ahogy a kerti gyalogjárda felől lépteket hallott. Végre.

– Nagyi! – röppent az ajtótól Moira karjába Elorie.

– De jó, hogy hazajöttél, gyönyörű kisunokám! Hadd nézzelek meg! – Első pillantásra nyilvánvalónak tetszett, hogy Marcus tényleg nem tévedett, nincs minden rendben a lány körül. – Gyere, járjunk egyet a kertben! Nem ártana egy kis friss virág, és a te fiatal lábad megkímélné az enyémet a hajladozástól.

– Ügyes próbálkozás – mosolygott Elorie, ahogy a konyhai nagy ollóért nyúlt. – Ez a virág az asztalon ma reggel vágottnak látszik, és biztosra veszem, hogy a te öreg lábad még nagyon is megfelel a feladathoz.

Na tessék, ez már inkább az ő kisunokájára vallott. Moira leplezte az elégedettségét.

– Akkor hazaviszed a virágot. Aaron mindig el tud helyezni még egy-két vázával.

Moira bízott benne, hogy a kert kifejti megnyugtató és feltáró varázsát. Ez szinte mindig beválik. És ha mégsem, akkor segít a jó öreg kíváncsiskodás. Az írek mesterien ütik bele az orrukat abba, amibe kell.

Elorie vágott néhány szál virágot, és a gyűjtőkosárba tette. Azután fölnézett, és halkan megszólalt:

– Egyáltalán nem olyan, mint képzeltem, nagyi.

Moirának elszorult a szíve.

– Néha nem olyan, édesem. Hát mondd el, milyen.

– A varázserő megjelent, éreztem, ahogy föléledt bennem. De nincs semmi varázs. Mindig arról ábrándoztam, hogy egyszer majd a kertedben ülök, és figyelem, amint kinyílik a kezemben egy szál virág, vagy meggyújtok egy gyertyát.

– Tudom, kislányom – tette a kezét gyöngéden az unokája vállára Moira. Be kellett látnia, hogy nem Elorie az egyetlen, aki görcsösen ragaszkodik ehhez az álomhoz, és ideje elengednie. – De azzal kell élnünk, amit kaptunk. Egyszer majd itt ülünk a kertemben, és együtt varázsolunk, ennyit megígérhetek. Most pedig az a dolgod, hogy megismerd a képességeidet, és megtudd, mire jók.

Elorie elhúzódott.

– Annyi a tehetségem, hogy megfogok egy számítógépes eszközt, mire érdekes adatok jelennek meg egy képernyőn – felelte izgatottan. – Ennek mi haszna? Csodabogár vagyok – rúgott bele egy kőbe –, nem boszorkány.

Elorie mély lélegzetet vett.

– Sajnálom. Nem szeretnék úgy viselkedni, mint Lizzie, amikor nyalánkságot kunyerál. Ginia örül ennek az új varázserőnek, de ő tud

kezdeni vele valamit. Nekem viszont a legkevésbé sem hiányzik, hogy elsajátítsak valami internetes játékot.

– Hát akkor csak valami más rendeltetést kell találnunk a varázserődnek. Nem hagyhatunk hasznavehetetlenül egy boszorkányt a körünkben. Gyere – emelte föl a kosarat Moira –, teázzunk.

– Nem vagyok hasznavehetetlen! – torpant meg Elorie.

– Persze, hogy nem – nyelt vissza egy mosolyt Moira, és nagyon komolyan az unokája szemébe nézett. – Csak egy boszorkány, aki az útját, az igazi rendeltetését keresi. Ez nagyon nagy különbség, gyermekem, és sok segítőtársra számíthatsz.

– Van rendeltetésem.

– Igaz, és keményen megdolgoztál érte, kicsim. A közösségünk fontos tagjává váltál, és nagyszerű munkát végzel. Gazdagabbá tettél bennünket a lényeddel. Ezen a világ összes számítógépes eszköze sem változtathat.

Látta, amint a gondolat befészkeli magát az unokája szívébe, és őszintén reménykedett, hogy igaz is. A varázslat olykor a már meglévőben gyökerezik, és gyarapítja szépségét. Máskor meg fölforgatja az egész kertet, és mindent elölről kell kezdeni. Egyelőre próbálkozhattak a könnyebb megoldással. A boszorkányok ritkán folyamodnak a könnyebb úthoz, de náluk kínálkozott.

Moira szemét elfutotta a pára, ahogy Elorie a nyakába borult.

– Köszönöm, nagyikám! Jaj, de jó itthon!

*

Jamie leült a számítógépéhez, és bejelentkezett a Varázsvilág rendszergazdai kezelőlapjára. Az unokahúga és Marcus szintén fenn voltak a neten, úgyhogy néhány percig figyelte a tevékenységüket. A kislány valamiféle bűbájsorozat lerakásán fáradozott, de Jamie még mindenhez hozzáférő szemével sem tudta kiokoskodni, hogy

pontosan mit művel a ravasz kis boszorkány.

Néhány másodperc múlva fölnevetett, mert az egész Varázsvilág rózsaszín csillámlásba öltözött. Hát igen, egy kilencévesre bízvást számíthatunk, hogy ennyi játékpontot elfecsérel dekorációra. Jamie-ben némi együttérzés ébredt a mogorva vén Marcus iránt, és rendszergazdai azonnali üzenetet küldött neki.

Marcus: A Harcoslány vett rá erre?

Jamie: Mire?

Marcus: Hogy csevegésbe rángass, miközben körülöttem ólálkodik, és a következő alattomos cselvetésére készülődik.

Jamie: Jól megszorongat, igaz? Ez a csillámlás tényleg hátborzongató, nem csodálom, hogy inadba szállt a bátorságod.

Marcus: A többrétegű bűbájok mestere. Lefogadom a titkos fegyverkészletem felében, hogy amíg az egész Varázsvilág a rózsaszín felhőkre meg csillogó várakra mutogat, ő megmérgezi a kútjainkat, vagy valami hasonlót művel. Kínos. Elvégre kilencéves, könyörgöm!

Jamie: Igen. Örülj, hogy a két nővérének nincs varázsereje. Programozni ugyanolyan ügyesen programoznak, mint ő.

Marcus: Valakinek az egyenes úton kell tartania őket. Félelmetes komputerkalóz válna belőlük.

Jamie: Ez a feladat szerencsére Danielre hárul. De nem ezért kerestelek. Szeretnélek beavatni az internet-varázserős kísérleteink fejleményeibe.

Marcus: A Varázsvilágban olyasmit rebesgetnek, hogy nem találtok nagykorú internetboszorkányokat.

Jamie: Akadnak olyanok, akik képesek bűbájprogramozásra használni az internet-varázserőt, de ennél tovább egyelőre csak Giniával, Aervynnel és Elorie-val jutottam. Úgy fest, mintha mindazok agyában, akik már számottevő eredményt értek el

bűbájprogramozással, véglegesen rögzítették, fixen bekötötték volna a mágikus útvonalaikat, vagy ilyesmi.

Marcus: Érdekfeszítő teória.

Jamie: Nem rajongok érte, mivel úgy látszik, többek között az én agyam is öreg az alkalmazkodáshoz. Ha nem tévedek, a tiéd is.

Marcus: Azt majd meglátjuk. Bízom benne, hogy valamelyik munkatársad bevezet az alapismeretekbe, azután elválik, hogy sikerül-e rácáfolnom a papírformára.

Jamie: Aervyn biztos meg tudja mutatni neked a játékot. A gondolat-varázserőd alapján a többiek tesztelésének megfigyelésében is segíthetsz.

Marcus: Azt hiszed, hogy a keleti partvidék elektronikusan alulfejlett boszorkánytársadalmában kevesebb a mágikus útvonalak szempontjából fixen bekötött egyed.

Jamie: Fogalmazzunk úgy, hogy azt gyanítom, felétek több nyers tehetséggel találkozhatunk. És ha Elorie képességei jellemző példának számítanak, akkor a családfa ottani ágain átütőbb erejűek a gének.

Marcus: A sors iróniája.

Jamie: Nekem mondod? De talán jobban érdekel téged az, amit most hoztunk össze. Gyere, keressük meg a Harcoslányt!

*

Jamie kilépett a csevegésből, és újra megmozgatta rendszergazdai izmait, a Varázsvilág egy néptelen szintjére vitte Giniát és Marcust. Háromoldalú videochatet aktivált, Shay és Mia vadonatúj alkotását.

Marcus elismerő tekintettel nézett körül.

– Szép. Nem olyan rózsaszín.

– Szia, Jamie bácsi! – integetett Ginia. – Tetszett a dekorációm?

– Ugye tisztában vagy vele, hogy a nővéreidet kell odaküldenem

takarítani?

– Mondd meg nekik, hogy sok szerencsét kívánok – vonta föl fél szemöldökét a kislány. – Botlócsapdákat helyeztem el.

Micsoda zsivány egy boszorkánycsemete! Jól kiképezte.

– Nincs kedved megmutatni Marcusnak az új furfangunkat?

– De – bólintott a minden újra kész Ginia. – Melyiket?

– Azt, hogy az internet-varázserővel kötsz össze két bűbájt. Arra gondoltam, hogy a virtuális térben is kipróbálhatnánk.

Marcus hirtelen fölélénkült érdeklődéssel hajolt előre, de nem szólt semmit.

– Nahát – kerekedett el Ginia szeme. – Mert az is egyfajta virtuális varázserő, igaz? Szerinted a Varázsvilágban bűbájprogramozás nélkül művelhetünk mágiát?

Jamie elvigyorodott, és egy közeli virágoskert felé indította varázsvilágos figuráját.

– Szerintem talán *te* művelhetsz. Nekünk Marcussal valószínűleg nincs olyan szerencsénk. Kezdjük valami nagyon egyszerű mágiával. Marcus, akad a tarsolyodban tűzcsiholó bűbáj?

– Természetesen. Sőt villanykörte is, ha az jobban tetszik.

Talán jobban. Jamie nem óhajtotta fölperzselni a Varázsvilágot, ha nem feltétlenül szükséges. Miára és Shay-re már így is épp elég takarítanivaló várt. Nem minden programozói munka lélekemelő.

Jamie ráeszmélt, hogy virágfakasztó bűbájt kell kódolnia. Magára valamit is adó boszorkányharcos nem tart bespájzolva ilyen puhányságot. Illetve az egyik talán igen.

– Figyelj, Ginia, nincs esetleg készen virágnyitó bűbájod, amit kölcsönvehetnék?

Szinte azonnal csilingelt a bejövő üzenetek fiókja. *Harcoslány bűbájt adományozott Önnek*.

– Király! Köszi, szépségem!

Marcus fölvonta fél szemöldökét.

– Gondosan nézd át. Valószínűleg rejtőzik benne pár zsoldos.

– Szó sincs róla – kuncogott Ginia. – Ártalmatlan változatot küldtem Jamie bácsinak.

Tessék, ez az a lány, akitől reszket a Varázsvilág! Remélhetőleg ez legalább a még nagyobb bajtól megóvja Giniát.

– Nos, Marcus, meglehetősen egyszerű a teendőnk. Indítsd be a bűbájodat, és tartsd a varázserő-áramlást a lehető legegyenletesebb szinten. Én ugyanúgy járok el, és meglátjuk, hogy Ginia össze tudja-e kötni a két mágiát.

Marcus figurája a képernyőn a kertbe ballagott, és tűzgömböt gyújtott a tenyerén. Jamie találomra elkapott egy bimbót, azután elindította a virágfakasztó bűbájt. Ginia harcias tartásban állt közéjük, arcán bősz elszántság tükröződött.

Azután ő is kinyújtotta a kezét, és lassan alakot öltött egy virágzó fénygömb.

– Ejha! – adózott elismeréssel a látványnak Marcus. – Ez a kislány menten lemos bennünket a pályáról.

Jamie a Harcoslányra nézett, akinek kezében varázserő, arcán féktelen jókedv ragyogott.

– Azt ajánlom, keress internetboszorkányokat, haver. Szövetségesekre lesz szükséged, méghozzá minél előbb.

Marcus a billentyűzetre hajtotta a fejét, és felnyögött.

10. FEJEZET

Sophie: Moira néni, mivel éppen csomagolok, kérsz még kamillás kencét? Kristályt, egyebet? Vannak új virágteáim is, amik talán ízlenének neked.

Moira: A tea nagyon jó lenne, és még egy tégellyel a kencédből. Meg esetleg valami, amit ajándékba adhatnék az én Elorie-mnak. A jövő héten ünnepeli a születésnapját.

Nell: De jó, hogy mondod! Nincs valami ötleted, hogy minek örülne?

Moira: Bárcsak létezne valami, ami helyettesíthetné Jamie erőteres kütyüjét! Leleményes kis eszköz, de szegény kisunokám nem lelkes, hogy használni kénytelen.

Nell: Hosszú távon talán a gondolatboszorkány-palántáitok teljes kiképzése a megoldás. Biztosra veszem, hogy Lauren boldogan segít benne.

Moira: Marcus nyilván szívesen fogadja a közreműködését.

Nell: Majd figyelmeztetem a leányzót. :-)

Moira: Az unokaöcsém kissé rideg, de nyitott gondolkodású. Azt hiszem, a kislányod érdekes hatást gyakorol rá.

Sophie: Épp arra készül, hogy kibabráljon az öregfiúval a Varázsvilágban.

Moira: A férfiaknak néha nem árt, ha kicsit helyreteszik őket, hogy aztán figyelni tudjanak. Marcus kicsit régimódi, de jobb belátásra fog térni.

Nell: Hiszem, ha látom.

Sophie: Vannak kristályaim, amik talán valamicskét segíthetnek Elorie-nak, de úgy tűnik, korlátemelési kiképzésre is szorul.

Nell: Lauren már próbálkozott effélével, de a jelek szerint az

internet-varázserő fontos eltéréseket mutat a gondolatmágiától. Ismeretlen terepen járunk. Feltételezem, hogy végül kieszelünk majd valamit, de addig Jamie kütyüje még mindig jobb, mint ha Elorie összes gondolata kiáramlik Marcushoz, pár tízéveshez, meg bármely más gondolatboszorkányhoz, aki arra téved.

Sophie: Juj! Reméljük. Na, megyek, befejezem a készülődést. Alig várom, hogy holnap lássalak benneteket. Áldott napot!

Sophie letette a laptopját, körülnézett a szobájában uralkodó rumlin, és fölsóhajtott. A csomagolás a legkevésbé kedvelt foglalatosságai közé tartozott. Nem is értette, hogy tudtak utazni a régi idők gyógyítói egy hátizsáknyi gyógyfűvel meg bájitallal, és nem sok egyéb poggyásszal. Valószínűleg nem kellett öt pár cipőt magukkal vinniük.

Illatos halomban álltak a boltjából való balzsamok, teák és különféle más jóságok. További halmokat képezett a Moira néninek visszajuttatandó könyvtömeg, cipőgyűjteményének elenyésző hányada, valamint annyi ruhanemű, amivel átvészelhetett egyheti strandolást, boszorkánypalánta-terelgetést és bájital-főzőcskézést.

A fenébe. Ilyenkor elkélne egy komornyik, kisinas vagy bárki más, aki alkalmas arra, hogy becsomagolja az ember holmiját.

– Segítségre szorulsz? – kérdezte egy hang az ajtóból.

– Mike! – pördült hátra Sophie. – Te mit keresel itt?

A férfi vigyorogva tárta ki a karját.

– Ennél egy fokkal lelkesebb üdvözlésre számítottam.

Sophie előrelépett, és a döbbenet helyén öröm virágzott ki az arcán.

Mike fölkapta, és alaposan megcsókolta. Miként a legtöbb földes boszorkány, jól tudta, hogyan nyújtson minél hosszabbra egy pillanatot. Mire végzett, Sophie agya péppé zsibbadt.

Magához ölelte a lányt, azután átsandított a válla fölött, és

elnevette magát.

– Ha jól sejtem, valaki tényleg örül, hogy lát.

Sophie követte a férfi tekintetét. A hálószoba ablakpárkányán álló virágcserép bimbók és virágok féktelen kavalkádjává változott. Úgyszólván táncra perdült. Nahát! Sophie azóta nem veszítette el ennyire a mágiája fölötti ellenőrzést… igen, szóval azóta, hogy Mike legutóbb meglátogatta, de akkor egy csóknál több kellett ehhez.

Szegény szobanövényt az utóbbi időben eléggé megdolgoztatták.

Sophie pedig *valóban* örült, hogy látta Mike-ot. Fölmerült azonban egy aprócska szervezési kérdés.

– Most csomagolok, hogy Fisher's Cove-ba induljak. Borzasztóan sajnálom, ezek szerint elfelejtettem szólni neked. Úgyszólván az utolsó pillanatban vetődött föl az utazás ötlete.

– Jamie is ezt mondta – csókolta meg a feje búbját a férfi. – Jó ideje nem jártam boszorkányiskolában, úgyhogy arra gondoltam, esetleg veled tartok a kiruccanásra.

Mike tényleg Új-Skóciába jön?Ővele? Sophie nagyot nyelt. *Ez* komoly. Kérdő tekintettel emelte föl a fejét.

A válasz egyértelműen tükröződött a férfi szemében. Igen, ez nagy dolog, és ő is tudja.

*

Elorie az utolsó pillanatban kapta el a vázát, mielőtt az leborulhatott volna az asztalról.

– Sean James O'Reilly, mióta tartozik a portörölgetéshez a tárgyak földre lökése, fiatalúr?

– Nem gond – küzdötte le a legfelső két lépcsőfokot Lizzie. – Egész ügyes a javító bűbájban. Fogadok, hogy ha eltörne, simán megcsinálná, hogy szebb legyen, mint új korában.

– Az nem mentség – próbálta megőrizni komolyságát Elorie.

Egy párnával kupán vágta Seant, és összerezzent, mert most meg kis híján ő verte le a vázát. Nehéz példát mutatni a helyes takarítói viselkedésből, ha az az igazság, hogy az ember maga is szeretne bolondozni egy kicsit. Az első teljes napját élvezhette idehaza, és a porszívózás eredetileg nem szerepelt a tervei között.

Másnap azonban boszorkányözön fenyegetett, és Aaron ragaszkodott hozzá, hogy minden egyes szoba kifogástalan állapotban várja az érkezőket. Nem mintha ő nem értett volna egyet vele. Csak épp nem ujjongott, hogy neki kell irányítania a feladatra kivezényelt takarítószemélyzetet.

– Lizzie, végeztél a párnák felrázásával?

– Aha. Kevin pedig mindenkinek áthoz jó könyveket. Aaronnak nincs más, csak öregeknek való, úgyhogy kölcsönadunk párat a saját gyerekkönyveinkből.

Igaz – Ginia és Aervyn jövetelével a panzió megtelik apróséppel. Elorie vállat vont, és fölemelte a virágvázát. Akár hozzá is láthat boszorkánycsemete-biztossá tenni a környezetet.

Aaron tiszta ágyneművel jött föl a lépcsőn.

– Kicsit változik a felállás, emberek. Még egy szobát elő kell készítenünk, mert a jelek szerint Sophie vendéget hoz, szóval ők is nálunk fognak lakni.

Sophie rendszerint a nagyi pici vendégszobájában szállt meg, de most nem ez keltette föl Elorie figyelmét.

– Sophie hoz magával valakit?

– Valami Mike nevű pasast – kacsintott Aaron.

– Sophie pasit hoz? – Elorie nehezen tudta ezt elképzelni. Évek óta vég nélküli erőfeszítéseket tettek, hogy összeboronálják valakivel Sophie-t, de a lányt sokkal inkább érdekelték a növényei és a főzetei. – A nagyi tud róla?

A nagyi kissé ódivatú nézeteket vallott az illendőségről, és hőn szerette Sophie-t.

– Tud – vigyorgott Aaron. – Azt mondja, okvetlenül készítsünk be nekik egy palackkal a spéci almaborából.

Elorie-nak leesett az álla. A nagyi évente csupán néhány palackkal készített a bűbájos habzó almaborából, amelyből csak jeles alkalmakra bontottak föl egyet-egyet. Most pedig nemcsak tudott Sophie vendégéről, de nyilvánvalóan helyeselte is.

Izgalmas.

Elorie épp átvette férjétől az ágyneműt, amikor könyvekkel megrakodva befutott Kevin.

– Ezt mi intézzük. Az ágynemű nem törékeny. Figyelem, csemeték! – intett a boszorkánypalántáknak, hogy itt a varázsoktatás ideje. – Az a dolgotok, hogy áthúzzátok ezt az ágyat. – Várt egy pillanatot, ezalatt Sean összevonta a szemöldökét. – Kéz nélkül. Mutassátok meg, hogy boldogultok a közös munkával.

– Tök könnyű – vigyorgott Sean.

Az asszony kételkedett ebben, de a boszorkányoktatók egyik első szabálya, hogy határozzák meg a szabályokat, azután álljanak félre az útból.

– Bűbáj vetés sincs. Csapatmunkát várok. Hangosan mondjátok ki a varázsigéket, hogy tudjam, mit csináltok, de különben nincs beszéd.

Figyelte, amint varázserőért folyamodnak, és könnyedén összekapcsolódnak. Ennyit el is várt. A következő lépésnél számított arra, hogy a csapatmunka nehézséget okoz nekik.

Elhelyezkedésükből ítélve Kevin és Lizzie automatikusan átengedték a hatalmat Seannak. Ez önmagában bajba sodorhatta őket. Sean rázendített első ráolvasására:

„Szél, fuvallat, jöjjetek,
Huzatot emeljetek.
Fejem fölé jó magasra,
Bolhátlan ejtsétek az ágyra.

Szép simán, ráncmentesen,
Parancsomra úgy legyen!"

Elorie igyekezett nem kuncogni. Jó, hogy Aaron nem volt jelen, így nem hallhatta a „bolhátlan” kitételt. A verses varázsigék rögtönzése az ifjabbaknak gondot jelenthetett, de a nagyi ragaszkodott hozzá. Nem minden boszorkány igényel rímet, a legtöbbjüknek azonban számottevő varázserő-növekedést biztosít. A nagyi pedig hagyományőrzésből és az önfegyelem fejlesztése végett követelte meg.

Az asszony figyelte csapata munkáját, és felsóhajtott. Az első probléma abból fakadt, hogy Seant választották vezetőnek, a második szemlátomást abból, hogy a fiú eddig nem valami sokszor húzott át ágyat. A lepedő színoldalával lefelé és félrecsúszva simult az ágyra. Lizzie a szemét meregette Seanra, és másik varázsigével próbálta átfordítani a lepedőt.

Nőttön-nőtt a feszültség, ahogy Sean újabb varázsigékkel igyekezett visszahelyezni a lepedőt az ágyra, Lizzie meg egyre át akarta forgatni. Mindez igazán festőien összevissza gyűrődött ágyneműhuzatot és két bosszús boszorkánynövendéket eredményezett. Kevin közben csak a falnak támaszkodva nézte a jelenetet. Ez az alighanem ügyes magatartás nem sokat segített a helyzeten.

– Állj, senki ne mozduljon! – szólt közbe Elorie, mielőtt Lizzie-t szétvetette volna a méreg. Eddig is csak azért várt, mert a saját kárán tanulta meg, hogy lehetőleg ne avatkozzon működő kör munkájába. A három gyerek fölbontotta a kört, és ki-ki a saját sarkába húzódott. – Sorban mondjátok meg, hogy mi itt a legnagyobb baj. Csak egy problémát nevezzetek meg, és egymás pocskondiázása nélkül.

Lizzie reagált a leggyorsabban.

– Sean nem tudja, hogy kell ágyat húzni.

Kezdetnek nem rossz. Az asszony Seanra nézett, aki elvörösödött a

dühtől.

– Senki sem segített. Lizzie valami butaságot csinált, Kevin meg csak állt és bámult.

Ezt nem sok választotta el a többiek pocskondiázásától, de Sean így is lényegre törőbben fogalmazott a tőle megszokottnál, úgyhogy Elorie egyelőre szemet hunyt.

– Kevin?

– Rosszul választottunk vezetőt.

Ez az! Na, most gyerünk még egy lépéssel tovább.

– Jó indítás. Most azt mondjátok meg, ti magatok mit csináltatok, ami nem tett jót a csapatnak.

Sean értetlen képet vágott.

– Talán szólnom kellett volna Lizzie-nek, hogy hagyja abba?

Elorie sóhajtott. Miért olyan fafejű a világnak ezen a táján minden gondolatboszorkány?

– Lizzie, nincs valami ötleted?

A kislány karba tette a kezét, önkéntelenül is nagyszerűen utánozta a nagyit.

– Mondhattam volna, hogy nem dolgozom ilyen rumlis körben.

Ez fájt, de nem járt messze az igazságtól.

– Kevin?

A kisfiú lehorgasztotta a fejét.

– Szuggerálhattam volna tervet Seannak. Lizzie ért az ágyazáshoz, mi meg nem nagyon. Figyelmeztethettem volna Seant.

Na, így már juthattak valamire.

– És miért nem tetted?

Kevin fölnézett, csak úgy áradt belőle a tehetetlen düh.

– Miért kell mindig Seannak vezetnie, még akkor is, ha nem tudja, mit csináljon, és a varázsereje nem mindig a legjobb a feladathoz?

– Mert mindig hagyjátok – fogta meg gyöngéden a vállát Elorie, miközben rávilágított a lényegre.

– Te szeretnél vezetni, Kevin? – hüledezett Sean.

– Néha igen. – Elorie megsajnálta Kevint, aki láthatólag viaskodott saját rossz szellemeivel. – De ehhez most Lizzie ért a legjobban. Tud ágyazni, és neki a legjobb a vizes varázsereje. Az ágynemű mozgás közben úgy hullámzik, mint a víz. Szóval Lizzie-nek kéne vezetnie, mi ketten pedig gondolatolvasással figyelnénk, és megtennénk, amit kér.

Fél perc alatt nem csekély fejlődés. Elorie helyeslően szorította meg a fiúcska vállát.

Lizzie céltudatosan lépett az ágyhoz. Kevin és Sean oda helyezkedtek, ahová mutatott, de Sean arcáról még mindig lerítt a teljes értetlenség. Szegény fiú. Bűbájvető képessége jóvoltából eddig túlzott hangsúlyt kapott a kiképzésében, hogy magához ragadja a vezetést, és kevésbé foglalkoztak azzal, hogy támogató feladatot vállaljon a körben.

Miután Lizzie fölmérte az ágyon uralkodó összevisszaságot, behunyta a szemét. Az ikrek figyelmes arca arról árulkodott, hogy éppen képet alkot nekik a most következő folyamatról.

Kevin ráolvasással a levegőbe emelte a lepedőt, Sean fuvallatot küldött, hogy kisimítsa. Ha nem is minden zökkenő nélkül, de másodpercek alatt lényegében gyűrődésmentessé vált a lepedő. A sors iróniája, hogy továbbra is féloldalasan és fonákjával fölfelé helyezkedett el.

Lizzie ügyes trükköt művelt a levegővel, hullámokban tolta meg a lepedőt, míg végül megfelelő irányba nem fordította. Ezután ismét behunyta a szemét, egyértelműen útmutatást küldött, és ismét saját elemét hívta segítségül.

„Víz, kelts léghullámokat
A lepedő vászna alatt,
Szép simára rendezd el,
Sarkait is, ahogy kell,

Matracon szétterjedjen,
Parancsomra úgy legyen!"

Lizzie stílszerűen úgy verselt, mint a vízfolyás.

A lepedő szelíden Kevin felé lebegett, és széle előbb az ágybetét egyik sarkánál, majd gyors egymásutánban két továbbinál ereszkedett le, a negyedik azonban komplikáltnak bizonyult. Lizzie pár próbálkozás után meghátrált, és figyelme a takaróra terelődött.

Fürge csapatmunka tüntette el a visszagyűrődött lepedősarkot a paplannal, azután két párna is a helyére került. Lizzie kinyitotta a szemét, és elvigyorodott.

– Tessék, sikerült!

Elorie nevetve nyugtázta, hogy hatéveshez képest ez alighanem elfogadható megoldás, azt az utolsó sarkot pedig majd később korrigálja.

Aaron jelent meg az ajtóban.

– Ha valaki megéhezett, tej és frissen sült bukta vár a konyhában. – Fogsorát feleségére villantva húzódott félre a tülekedés elől. – Nincs valami vicc arról, hogy hány boszorkány kell egy ágy áthúzásához?

Elorie nevetett.

– Egyelőre ne foglalkoztasd őket – emelte föl a paplan csücskét, hogy a férje láthassa a renitens lepedősarkot.

– Oda se neki! – heherészett Aaron. – Ebben az ágyban Aervyn alszik, aki összesen egy méter magas. Nem veszi észre.

Elorie mégis megigazította a lepedőt.

*

Sophie leült a laptopja elé, és mélyet sóhajtott. Végre elkészült a bepakolással, rendet rakott a házban, és a szervezete is lehiggadt Mike érkezésének boldogító sokkja után.

A férfi remek hasznosítást talált az ő bizsergő hormonjainak, azután elment futni, amíg ő befejezte a csomagolást. Mike-nál komoly tevékenységnek számított a futás, Sophie legalább még egy óráig nem számított a visszatérésére.

Erre az órára fontos programot ütemezett be. Egy kilencéves versenyző a Varázsvilág fölötti uralomra tört, és a boszorkányok közül nem egyedül Gandalf akadályozhatta meg ebben. Sophie immár csaknem két hete tervezgette, hogy lopakodó bűbájtámadást intéz ellene, és sürgőssé vált utazása miatt még ma este akcióba kellett lendülnie.

A Harcoslány épp a világhálón portyázott. Remek. És furcsa. A boszorkányoknak fenntartott szintek egyik legkönnyebbikén járkált, és nem egyedül. Nocsak. A legjobb játékosok rendes körülmények között a magasabb szinteken tartózkodtak. Újoncok megizzasztásában nincs különösebb élvezet, és a kezdők zónájában a bonyolult bűbájok sem jól működnek.

Sophie bevetette magát az egyes számú pályára, hogy kivizsgálja az ügyet. Hátha a Harcoslány a rafinált bűbájprogramozási fortélyai nélkül védtelenebbé válik.

Először azt hitte, valamelyik alacsonyabb besorolású versenyző elkövette azt a végtelenül ostoba hibát, hogy varázstámadást indított a Varázsvilág ranglistájának negyedik helyezett játékosa ellen. Ám ahogy az erdőből leselkedett, hamarosan világossá vált, hogy a Harcoslány nem küzd, hanem oktat. Ami a legkülönfélébb okokból izgalmasan hatott, nem utolsósorban azért, mert kísérője kirívó gyöngeségek és fifikás varázstrükkök igen különös egyvelegét mutatta. Sophie megnézte a felhasználónevet. Hekaté. Hmm.

Nem tudta, mi árulkodhatott a jelenlétéről, de Hekaté váratlanul nagyon csavaros dermesztő bűbájt küldött felé. Sophie ösztönösen reagált, az utolsó pillanatban visszafordító bűbájt kapott elő a tarsolyából.

A fenébe, nincs rosszabb, mint a teljes felkészületlenség. Sophie verekedőállásba helyezkedett Hekatéval szemben, és igyekezett szemmel tartani a Harcoslányt.

Hekaté egészen ügyes varázsfortélyokat tudott, és alkalmazta is őket. Sophie kitért, ha tudott, megtorolta, amit kellett, és nem tudta, hogy a csudába fog kikeveredni innen bűbájkészletének csekély maradékával.

Amikor már épp jutott volna valamire, a Harcoslány szemfényvesztő bűbájt dobott be, hogy érdekessé tegye a dolgokat. Sophie jobban értékelte volna a trükköt, ha Hekaté egyszeriben nem tűnik olyannak, mintha hat kart növesztett volna.

Csak egyféleképpen vethetett véget ennek, és ajánlatosnak látszott, hogy meg is tegye, mielőtt a Harcoslány még komolyabban nekigyürkőzik. Hekaté príma varázstrükköket alkalmazott, de a test test elleni harcban igazán gyönge készségeket mutatott. Sophie kivárta, hogy rést hagyjon a védelmén, és rárontott. Kardja markolatával fejbe csapta, és Hekaté nyomban elterült a földön.

– Moira néni! – termett elesett tanítványa mellett Ginia.

– Moira néni? – döbbent meg Sophie.

– Sss! – nézett föl elkínzott arccal Ginia. – Halkan! Ő a titkos fegyverem, de ha mindenki rájön, kicsoda, akkor nem sokra megyek vele.

Atyaisten. Kupán vágta Moira nénit. Egy online játékban. A kettő külön-külön őrület, együtt kész világvége.

– Most mit csináljunk? – hajolt le Ginia mellé.

– Nem tudom. Ezen a szinten nincs biztonsági övezetem.

Sophie sóhajtott, és leplező bűbájt szedett elő a tarsolyából. Úgy festett a helyzet, hogy ez egy rakás játékpontjába fog kerülni. Beindította a bűbájt, és kupola borult föléjük.

– Gyorsan gondolkozz, mert ez csak tizenöt percig tart.

– Nem is sejtettem, hogy ilyeneket tudsz – jegyezte meg

mérsékelten elismerő hangon Ginia.

Okkal. A Varázsvilágban összesen négy játékos rendelkezett leplezőképességgel, és Sophie-nak mostanáig sikerült titokban tartania a sajátját.

– Szóval hogyan hozzuk rendbe a puklit a fején?

Ginia széttárta a kezét.

– Létrehozhatnék neki új karaktert, de azt hiszem, Moira néni kedveli ezt a mostanit. Gyógyító bűbájom viszont nincs. *Valaki* – vonta föl a szemöldökét – mostanában nem tanít nekem semmit.

A bűbájprogramozás csak a való életben birtokolt varázserővel működik, és a Varázsvilág ama rendkívül ritka játékosai közé tartozott, akik gyógyító bűbájt tudtak alkotni a játékhoz. Egy időben szépen üzletelt azzal, hogy más hasznos dolgokra csereberélte ezeket a bűbájokat, a legutóbbi hetekben azonban csak gyűjtögette őket. Elvégre a versenytársak meggyógyítása hosszú távon nem igazán nyerő.

Ráadásul ezen a szinten a komoly gyógyító bűbáj nem is hatott. A boszorkányok bűbájhasználatát az első szinten – főként balesetvédelmi megfontolásból – korlátozták.

– Az én bűbájaim nem elég kezdetlegesek ahhoz, hogy itt működjenek, mindegyikük aktiválná a bűbájprogramblokkolót.

Ginia homlokráncolva nézett le a még mindig eszméletlen Hekatéra, majd huncutul csillogó szemmel pillantott föl Sophie-ra.

– A blokkoló csak bűbájprogramozásra reagál. Talán megpróbálkozhatnánk valami mással.

Ajjaj.

– Például mivel?

A kislány körbesandított.

– Hangszigetelt a leplező bűbájod?

Éppen csak, de ezt nem kellett a Harcoslány orrára kötni.

– Olyan boszorkánynak nézek én ki, mint aki nem érti a dolgát?

Ginia a szemét forgatva húzta elő a védjegyének is beillő, távirányítással működésbe hozható bűbájbrikettek egyikét. A Varázsvilágban mindenki megtanulta, hogy nagyon vigyázzon, ha ilyet vesz észre.

– Na, most már *tényleg* hangszigetelt.

Hát ez meg micsoda, titkos kémkonferencia?

– Mit művelünk, hékás, halottakat ébresztünk föl?

– Majdnem – kacsintott Ginia. – Bocsáss gyógyító bűbájt Hekatéra!

– Tudod, hogy a játékban nem bírok gyógyítani. Ahhoz bűbájprogramozás kell, és amint megpróbáljuk, aktiváljuk vele a bűbájprogram-blokkolót. Esetleg fölvihetjük Hekatét valamelyik magasabb szintre.

– Nem – rázta a fejét Ginia. – Már majdnem kész rá, hogy továbblépjen a kettes szintre, de még nem egészen. Nem bírom megtanítani, hogy fölemelve tartsa a kardját.

Mivel Sophie éppen ezért tudott kifogni Moira néni védelmén, nem vitathatta a kijelentést.

– Szóval mit javasolsz, mihez kezdjünk?

A rendkívül leleményes kislány talán már kieszelt valami megoldást, amivel kicselezhetik a blokkolót.

– Igénybe veszem az internet-varázserőt.

– Azt hittem, az csak bűbájprogramozásra jó.

– Dehogy. Összekapcsolásra. A bűbájprogramozás összeköti a varázslást a programkóddal, de egyebet is hozzá tudok kapcsolni. Tegnap kipróbáltam Jamie bácsival meg Gandalffal, és összekötöttünk két bűbájkódot itt, a Varázsvilágban.

Hát ez remek. Más már nem is hiányzott a játékban, mint hogy a Harcoslány olyan mágiával rendelkezzen, amivel senki nem képes versenyre kelni.

Ginia lenézett Hekatéra.

– Fogadok, hogy ha megpróbálkozol a gyógyításával, én be tudom

vetni az internet-varázserőt, hogy összekössem a való életbeli gyógyító mágiát a Varázsvilággal.

Valódi mágia a Varázsvilágban?

Sophie biztosra vette, hogy most a Varázsvilág fölötti uralomra törő Ginia legvégletesebb megnyilvánulását hallotta, de nem bírt ellenállni egy új varázsfortély csábításának. Leguggolt, egyik kezét Hekaté fejére, a másikat a mellkasára tette.

– Jelezd, ha készen állsz!

Mihelyt Ginia bólintott, Sophie varázserőt merített, és megpróbált úgy tenni, mintha Moira nénit érezné a keze alatt, nem pedig a számítógépe billentyűzetét. Igazán különös érzése támadt.

A különösség menten elillant, amint Hekaté köhintett, és megpróbált felülni.

– Sophie Ellen Delaney kisasszony – nézett rá szigorúan –, mégis hogy képzelte, hogy ukmukfukk kupán vág engem?

Igen, ez határozottan Moira nénire vallott.

– Hogy van a fejed?

– Az enyém? Köszöni, jól, de Hekatéén alighanem púp nőtt.

Sophie nevetett saját buta kérdésén, de hát eddig nem szokott hozzá a virtuális gyógyításhoz.

Virtuális gyógyításhoz. Vagy inkább a játékba átemelt valódi gyógyító mágiához. Igazi varázslatot csempésztek a Varázsvilágba. Sophie a kislányra nézett, hirtelen fölfogta most véghezvitt bravúrjuk horderejét. Ginia nagyon józan, nagyon felnőttes arckifejezéssel állta a tekintetét.

Két dolog a napnál is világosabbá vált. Egy: az internet-varázserő teljesen új világ, és Ginia haladt az élen a feltérképezésében. A boszorkánykurzus nagyon érdekesnek ígérkezett. És kettő: a Harcoslány hamarosan fölforgatja a Varázsvilágot, hogy kő kövön nem marad. Moira néni segédletével.

No de csak sorjában. Sophie széles mosollyal pillantott Giniára.

Harcosok egymás közt.

– Mit szólnál, ha egyesítenénk az erőinket mi, lányok? Talán még segíthetnék is, hogy kiképezd a tanítványodat a biztonságos kardforgatásra.

Kezet ráztak, miközben Hekaté majd' megszakadt a nevetéstől.

11. FEJEZET

Nell megkönnyebbült sóhajt hallatott, ahogy kiszállt Aaron furgonjából. Ezen az isten háta mögötti helyen végre lekapcsolhatott a legmagasabb készültségi fokozatból. Négyéves gyerekkel repülőgépen ülni körülbelül egy óráig szórakoztató. Sajnos ennél jóval hosszabb idő szükséges ahhoz, hogy az ember Kaliforniából, vagyis az Egyesült Államok délnyugati szögletéből Kanada legkeletibb tartományába, Új-Skóciába érjen.

Az útlevél-ellenőrzésnél még némasági bűbájt is kellett bocsátania Aervynre. Igazán nem hiányzott volna, hogy az a kedves tisztviselő megtudja, miféle beavatkozást óhajt megengedni magának egy türelmetlenkedő boszorkánypalánta a repülőgép felgyorsítása érdekében.

Próbáld meg vacsoráig nem elhagyni az öcsédet, Ginia! – kiáltott a lánya után, aki már félúton járt az előkert pázsitján, lelkesen üdvözölte Lizzie-t, Aervyn nem sokkal lemaradva nyargalt mögötte.

– Ne izgulj, Nell néni! – integetett Kevin. – Vigyázunk, nehogy az óceánba essen.

Nehéz komolyan venni efféle ígéretet olyan fiútól, akinek térdig vizes a nadrágszára.

– Vacsorára mindannyian gyertek vissza!

Pillanatok alatt mind az öt gyerek eltűnt a ház mögött.

– Jót tesz nekik, hogy kiszaladgálhatják magukat egy kicsit – jegyezte meg Aaron, miközben fölkapta az asszony poggyászának egy részét.

– Csak azt nem szeretném, ha a panziótokban vezetnék le a fölös energiájukat – mosolygott Nell.

– Azt én sem. Ámbár Elorie egyre győzköd, hogy már

boszorkánycsemete-biztos az épület.

– Aervyn mellett nem létezik olyan.

– Akkor majd juttasd eszembe, hogy emeljem háromszorosára a kártérítési letéteteket! – kuncogott Aaron, és megfogott egy bőröndöt. – Ebbe meg mi a nyavalyát pakoltál? Követ?

– Az Ginia varázsital-kollekciója. Meg akarta mutatni Sophie-nak és Moirának a legújabb főzeteit. Sajnos a folyadékok nehezek, és egyáltalán nem egyszerű átjutni velük a reptéri ellenőrzésen.

Aaron érthető óvatossággal szemlélte a bőröndöt.

– El tudom képzelni. És nem fog valamelyik békává változtatni, vagy arra késztetni, hogy ne a megfelelő hölgynek valljak örök szerelmet?

– Ne aggódj! Ha abból iszol, gondom lesz rá, hogy a feleséged mellett tartózkodj.

Aaron nevetett, és hozzáláttak, hogy becipelték a csomagokat a házba. Nell úgy döntött, jóváhagyja Elorie párválasztását.

A humorérzék fontos tulajdonság annál, aki boszorkánnyal házasodik össze, főként, ha boszibabákra is van kilátás. Nell messziről föl szokta ismerni a sokasodási lázat. Elorienak a nyugati parti látogatása alatt minden kisbabán megakadt a szeme. Erősen csodálkozott volna, ha Shaw-éknál legalább tervezési fázisban nem szerepel egy aprócska jövevény.

Moira a panzió társalgójában várta őket.

– Jaj, de örülök, hogy látlak! – ölelte meg Nellt, és az asztal felé intett. – Gyere, csüccs le! Már kitöltöttem a teát. Gondolom, a csemetéid elspuriztak a mi kis lókötőinkkel.

Nell mély lélegzetet vett, és visszaváltott új-skóciai vidéki sebességfokozatra.

– El, de Ginia alig várja, hogy leülhessen veled meg Sophie-val. Gyakorolt a varázsitalaival, és azzal fenyegetőzik, hogy az egész kertünket teleülteti.

Moira ragyogott.

– A kertemben bátran kiélheti magát. A virágaimnak jólesne a kis kezek gondozása. Mostanság kissé elhanyagolva érzik magukat.

– A ti boszorkánypalántáitoknak nincs földes varázserejük?

– Seannak egy picurka, de a tehetsége leginkább sziklákra és a talajra irányul. A növények egyáltalán nem érdeklik, és azt hiszem, türelme sincs, hogy veszteg maradjon, virágokat ápolgasson.

– Asszonynépnek való munka az – jelentette ki az ajtóból Marcus, és biccentett Nellnek, aki nem mert volna mérget venni rá, hogy tréfát hallott.

Moira az égnek emelte a tekintetét.

– Nell, óriási szívességet tennél nekem, ha foglalkoznál az unokaöcsém gondolkodásmódjával, amíg itt időzöl. Az agya némelyik része mintha leragadt volna a középkorban.

– Soha nem tagadtam – töltött magának egy csésze teát a férfi. – Üdv a tájékunkon, Nell! Nem kérdezem, hogy utaztál, feltételezem, hogy két boszorkánypalántával a nyakadon nem a legkellemesebben.

Nell érezte, hogy kitörni készül belőle a tiltakozás, noha Marcus fején találta a szöget. Csak épp nem jó irányból közelített anyai szívéhez.

– Marcus, viselkedjünk! – szólalt meg derűs arccal Moira. – Nell, ezek szerint Lauren nem csatlakozott hozzátok?

– Nem tudott. Az utolsó pillanatban közbejött egy adásvétel, amit ma délelőtt kellett tető alá hoznia, úgyhogy másik járatra szállt, és útba ejtette Coloradói. Pár óra múlva Sophie-val együtt érkezik.

Marcus leült, és egy tál áfonyával kínálta Nellt.

– Talán átgondolta, bölcs dolog-e órákat tölteni a repülőgép fedélzetén egy négyévessel.

Nell fölvonta fél szemöldökét. Tudta, hogyan kell helyretenni az ilyen alakokat. Tömör és velős válaszának azonban elejét vette Aervyn beviharzása.

– Áfonya!

Egyenesen megcélozta a Marcus kezében tartott tálat, majd amint az a padló felé zuhant, elkapta, és biztonságba teleportálta. Mindenki megdermedt, ahogy a szeretet és fájdalom kiáradása elborította a jelenlévők elméjét. Marcus elgyötört arcából lefutott a vér.

– Evan – hasított nyögése Nell lelkébe, ahogy Aervynre meredt.

A kisfiú kétfelől gyöngéden megcirógatta.

– Én nem a te Evaned vagyok, de nyugodtan szerethetsz. Egyáltalán nem bánom – mászott Marcus ölébe, és befészkelte magát

Nell figyelte, ahogy a bogaras vén agglegény zaklatott szomorúsággal az arcán úgy fogta az ő fiát, mint valami hajszálvékony porcelánt.

Aervyn odateleportálta az áfonyát, és az öregnek nyújtotta.

– Tessék, vegyél áfonyát! A kedvenc gyümölcsöm. Evan is szerette az áfonyát?

– Igen – rebegte Marcus, és puszit nyomott Aervyn feje búbjára. – Szerette.

– A testvéred volt, vagy a kisfiad? – kérdezte Aervyn. – Kicsit zűrösek a gondolataid.

– Az ikertestvérem volt. Meghalt, nem sokkal idősebb korában, mint amennyi most te vagy.

– És nagyon bánkódsz miatta – nézett föl ünnepélyes komolysággal Aervyn.

– Nagyon.

– Nem a te hibád – hajtotta Marcus mellkasára a fejét Aervyn. – Még a nagyon erős boszorkányok sem tudnak mindent rendbe hozni. És te akkor még kicsi voltál, mint most én.

Moira akadozó hangon fölsóhajtott.

– Egész idő alatt magadat hibáztattad, Marcus? Édesem, hiszen tényleg nem te tehettél róla. Ha egyáltalán valaki, akkor én. – Nellre nézett. – Evan varázstehetsége fiatalon és erőteljesen megmutatkozott.

Tűzvarázsló volt a javából. Miközben minden éjszaka tűzoltással vesződtünk, valahogy elsikkadt a felismerés, hogy asztrális mozgásra is képes. – Szavai alig hallhatóvá gyöngültek. – Egy éjjel elhagyta a testét, és nem tért vissza. Még hatéves sem volt.

Nellnek vérzett a szíve a helyiségben érzékelhető rengeteg bánattól és bűntudattól. Eddig sosem értette Moira merev ragaszkodását a kiképzéshez. Minden boszorkánycsemete szüleinek legsötétebb rémálma a mágia, ami öl.

– Nem tudtam visszahívni – mondta halkan Marcus. – Éreztem a jelenlétét, de nem tudtam visszahozni őt.

– Még most is érzed – billentette oldalra a fejét Aervyn.

Marcus lehajolt, és újra megpuszilta a kobakját.

– Igen, fiacskám. Még most is érzem.

*

Elorie lenyelte az utolsó falat lazacát, és elégedetten nézett végig a vacsoraasztalon. Minden új-skóciai otthon szíve a konyha, és bár az asszony imádta a meghitt, kétszemélyes vacsorákat, egy látogatókkal és nevetéssel teli asztalt szintén csodálatosnak talált. Minthogy már az összes vendégük megérkezett, az asztal csakugyan megtelt.

Az ültetés azonban nagyon különösen festett.

– Marcus bácsi mióta vonzza mágnesként a gyerekeket? – hajolt oda Sophie-hoz és Nellhez Elorie. A férfi egyik oldalán Aervyn, a másikon Lizzie foglalt helyet. Rendes körülmények között ezek ketten az asztal két ellentétes végére húzódtak.

– Ma délután óta, legalábbis ami Aervynt illeti – felelte halkan Nell. – A jelek szerint a fiam feltűnően hasonlít Evanre.

Sophie fölszisszent, és összenézett Elorie-val. Amióta az eszüket tudták, Evan jelentette azt az egyetlenegy témát, amiről senki sem beszélt.

És díjaznám, ha ez így is maradna, közölte velük gondolatban Marcus.

Elorie érezte, hogy lángra gyűl az arca, és nem egy gyermekszempár fordult felé. A kelleténél több gondolatboszorkány ült az asztalnál. Az asszony lopva ellenőrizte, hogy a ketyeréje nincs-e kikapcsolva.

Lehet, hogy a fejed már nem ereszt, húgocskám, de az arcod éppolyan kifejező, mint máskor.

Hát akkor keress valami más beszédtémát, vén trottyos! – gondolta Elorie, és még jobban elpirult, amikor Marcus hahotára fakadt. A fenébe, hogyhogy meghallotta a gondolatait?

Nem szükséges hallanom őket. Nem ez az első ádáz tekintet, amit ötvenkét év alatt kapok.

Elorie képzeletben toppantott. Elég! Ez most a hazai pályája. Az otthona, a saját étkezőasztala. Kiválasztotta a legrokonszenvesebb arcot az asztalnál.

– Ginia, hallom, egész bőrönd bájitalt hoztál, hogy megoszd velünk.

A kislány földerült.

– Gyakoroltam mindent, amit Moira néni videochatben mutatott.

– Kiváló! – helyeselt Sophie. – Azt hiszem, holnap reggel egy varázsital-főzési óra nagyszerű indítás lesz a boszorkánytanodának. Ginia, esetleg segíthetnél nekem, megtaníthatod a többieknek, amit Moira néni mutatott.

Elorie legyűrte a hirtelen felszínre tört féltékenységet. Igazán helyénvaló, hogy Sophie segédkezik a boszorkányoktatás megszervezésében. Még ha ez az ő terepe is, nyugodtan megoszthatja másokkal.

– A bájitalok uncsik! – nyafogott Sean.

– Mert a tieid mindig hatástalanok – bökte oldalba Elorie. – Talán ha odafigyelsz, és rendesen vegyíted a hozzávalókat, akkor kicsit izgalmasabbá válik a dolog.

– Egyáltalán, kit érdekelnek ezek a mindenféle fájásokra való cuccok? – A kisfiú végre észbe kapott, és riadtan pillantott Moirára. – Bocs, nagyi, tudom, hogy neked fontosak.

– A fájdalmak gyógyítása csodálatos adottság – szögezte le Sophie –, nem szabad félvállról venni. – Fölcsillant a szeme. – Ámbár van egy receptecském, amelyik állítólag segít, hogy a baseball-dobójátékosok karja hamarabb rendbe jöjjön.

Ez már Sean érdeklődését is fölkeltette. Ha valaki, hát Sophie el tudta érni, hogy a kisfiú morgolódás nélkül végigülje a bájital-készítési okítást. Elorie pedig élt a gyanúperrel, hogy a dobógyógyító főzet sok közös vonást mutat azzal, amelyikkel a nagyi a saját fájásait szokta kúrálgatni.

Aaron és Mike visszatértek az éléskamrából, gyümölcstortákat hoztak.

– Áfonyatorta fér még valakibe?

Ha valakibe nem fért, hangját elfojtotta mindazok lármalavinája, akikbe igen. Amint azonban Aaron hozzákezdett a szeleteléshez és a tányérokra porciózáshoz, hirtelen igencsak összement az édesség – ez a térfogatcsökkenés bármely oktató figyelmét villámgyorsan magára vonta volna. Négy boszorkánypalánta feltűnően hallgatott, és mindegyikük Giniára nézett.

– Ezek miben sántikálnak? – kérdezte a bajsza alatt Sophie.

Elorie érdeklődéssel figyelte, ahogy az egyik desszerttányér áfonyatortástul a levegőbe emelkedett, majd köddé vált. Az asztal legszélén, Marcus előtt billegve bukkant elő.

A férfi homlokráncolva bökdöste biztonságosabb helyre.

– Figyelmesebben célozzatok, apróságok! Ki mit csinál?

– Hát nem látod? – pillantott föl csodálkozva Aervyn.

– Nem mindent – rázta a fejét Marcus. – Annyit látok, hogy mindegyikőtök valamilyen elementáris varázserőt hívott segítségül.

– Persze, mert az internet-varázserő láthatatlan – vigyorgott

Aervyn. – Olyan, mint valami különleges szupervarázserő, amit senki sem lát.

Marcus elismerően bólintott Giniának.

– Nem csekély teljesítmény működés közben így ötvözni négy bűbájt. Úgy látszik, ma délután az óceánba potyogáson kívül mást is csináltatok.

Ginia kuncogott. Az öt boszorkánycsemete csuromvizesen és ártatlanságát hangoztatva jött be vacsorázni.

– Kövekkel gyakoroltunk. Szerencse, hogy nem tányérokkal. Eleinte jó néhányat elejtettünk.

Elorie-val forogni kezdett a világ. Ezek ténylegesen varázsoltak az internetes erőforrással? Kint, a tengerparton?

Nell a homlokát ráncolta.

– Milyen segédeszközt használtatok, édes gyermekem?

Ginia a zsebébe nyúlt, és félénk arccal egy okostelefont húzott elő.

– Kölcsönvettem a telefonodat, mama, és igazítottam rajta. Az érintőkijelző pont úgy működik, ahogy az egér.

Nell a szemét forgatta.

– Majd juttasd eszembe, hogy elbeszélgessek veled a barangolási díjakról, te lány. Mennyi ideig volt a netre csatlakoztatva?

– Csak pár óráig, Nell néni – igyekezett nyilvánvalóan segíteni Sean, de sikerült még jobban elásnia Giniát.

– Mivel már úgyis egy vagyont költöttetek el – vetette közbe magát Marcus –, kicsivel több meg sem kottyan. Ismételjétek meg azt a trükköt a tányérokkal! Szeretném végignézni.

– Várjunk! – hallotta Elorie megdöbbenten a saját, majdhogynem kiabáló hangját. Nem kívánt megint a partvonalra szorulni, miközben olyan boszorkányságok zajlanak, amiket nem ért. Az otthonában, az asztalánál, *a saját varázserejével.* – Ginia, ugye ez ugyanaz a varázserő, amivel én is rendelkezem?

Ginia bólintott.

– Tudsz olyan gondolati kapcsolatot létesíteni velem, mint Kaliforniában? – nézett Aervynre Elorie. – Szeretném látni, mit csináltok.

– Persze – vigyorgott a fiúcska. – De légy szíves, kapcsold ki Jamie bácsi kütyüjét! Ha az működik, nagyon nehéz rákapcsolódni az agyadra.

Tegye közszemlére az elméjét a fél asztalnak?

– Nincs mitől tartanod – jegyezte meg szenvtelenül Marcus, és Sean meg Kevin felé intett. – Ezt a kettőt bőven lefoglalja a bűbájból rájuk eső rész, mi pedig Laurennel illedelmesebbek vagyunk, mint hinnéd. Igaza van Aervynnek, ki kell kapcsolnod a szerkentyűt, ha látni akarod a fejleményeket – tette karba a kezét majdhogynem kihívóan.

Igen, Elorie látni akarta.

Az asztalra helyezte Jamie kütyüjét, az áfonyatortára koncentrált, amennyire csak bírt, és kikapcsolta a készüléket.

Aervyn gondolati összeköttetése másodperceken belül létrejött. *Most már lazíthatsz. Majd én vigyázok, hogy ne eresszen a fejed.*

Elorie már semmit sem bánt. A gondolatkapocs mérhetetlen ajándékhoz juttatta. Életében először *láthatta* a működő varázserőt. Olyasvalakinek, aki már ezer meg ezer bűbájt figyelt kívülállóként, mámorító örömöt szerzett, hogy végre ténylegesen figyeli a varázserőt, amelyben mélyen hitt.

Láthatta az öt boszorkánypalántát, ahogy ki-ki segítségül hívott egy varázserőforrást. Ebből ő csak egyet ismert föl, a tűzijáték-sziporkázás hálózatát, azaz Ginia internetvarázserejét. Összpontosított, próbálta azonosítani a többieket. A hullámzó-kígyózó vonalak nyilván Lizzie vizes energiáját jelezték, a sercegő-pattogó fények pedig Kevin tüzét. Aervyn földmágiával dolgozott, így Seannak a levegő megidézése maradt.

Elorie-nak repesett a szíve a gyönyörűségtől. A négy energiaáram

érintkezett, egybeszövődött, ahogy a boszorkánycsemeték egy-egy bűbájt gerjesztettek. Lizzie és Sean bűbája meglehetősen egyszerűnek tűnt, de Kevin és Aervyn valami kacifántosat, sokrétűen összetettet alkotott. Az asszony majd elepedt, hogy megértse.

Nem olyan bonyolult az, lányom. Lizzie és Sean együttműködnek a tányér felemelésében – magyarázta gpndolatban Marcus. Elorie összerezzent. Eddig föl sem fogta, hogy más is figyel.

Mindannyian figyelünk, gyermekem – hallotta a nagyi megnyugtató hangját. *Marcus és Lauren valamennyiünket becsatlakoztatott. Kevin a tüzet szólítja, de kanalizálóként is működik, segíti az összes energia vegyülését és egyensúlyban tartását. Nagyon kifinomult munkát végez, méghozzá remekül.*

Aervyn közben a távátvivő bűbájt készíti elő – jelezte Nell. *De nem hiszem, hogy ténylegesen alkalmazni is ő fogja. Csak figyelj!*

Elorie izgatottan nézte, hogy Ginia tűzijátéka hirtelen tündöklőbbé vált. A négy bűbáj egy pillanatra fölragyogott, majd egybeolvadt.

Soha életében nem látott még ilyen szépet.

A csudába! – mérgelődött Marcus. *Eltévesztették!*

Elorie érezte, hogy Aervyn mindjárt elneveti magát, miközben mindannyian kiestek a gondolatkapocsból. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy Marcus bácsi undorodva mered az ölébe került áfonyatortára, a többiek pedig az asztal körül a vidámság különböző fázisaiban leledzenek.

Saját humorérzéke is föléledt, amikor ráeszmélt, hogy valószínűleg nem is tévedés történt.

Azt hiszed, én nem tudtam, lányom?

Sikerült újra bekapcsolnia Jamie kütyüjét, mielőtt kacagva az asztalra borult.

A nagyi odahajolt Marcushoz, és megveregette a kezét.

– Talán ideje gyakorolnod a takarító bűbájokat, amiket annyira megvetsz, öcsém.

Marcus csak dörmögött valamit.

*

– Csodás ma éjjel a hold.

Elorie nem sűrűn tudta késő esti tengerparti sétára rávenni a férjét, ezért most örült, hogy az éjszakai égbolt úgy döntött, feltűnősködik egy kicsit.

Persze nem az asszonynak kellett hajnalhasadáskor kelnie, hogy reggelit készítsen a boszorkányokkal teli panziónak.

– Pontosan mi is történt ma este a vacsoránál? – karolta át a vállát Aaron.

– A varázslatra gondolsz?

– Úgy kötött ki a tortám Marcus ölében?

Elorie megtorpant a fövenyen, ahogy ráeszmélt a helyzetre. A férje volt a helyiségben az egyedüli varázstalan.

– Jaj, édesem, ne haragudj! El kellett volna mondanom neked.

Ő maga éppen elég sokáig élt a varázslatból kirekesztve, hogy pontosan tudja, milyen érzés az.

– Hát mondd el most! – csókolta homlokon Aaron.

– Azt hiszem, a gyerekek ma délután együtt gyakoroltak a tengerparton, és ügyes kis bemutatót tartottak a tortáddal. Mindegyikük szőtt egy bűbájt, azután Ginia egyetlen nagy bűbájjá vegyítette össze mindet.

– Tortát borítani Marcus ölébe nagy bűbáj?

Elorie fölkacagott.

– Azt nem tudom, hogy az a része szándékos volt-e.

– És Aervyn úgy intézte, hogy te is láthasd, mi történik.

– Igen. Marcus bácsi meg Lauren pedig becsatlakoztatták a többieket, hogy mindenki nézhesse. – Ahogy kimondta, máris összerezzent. – Legalábbis minden boszorkány. Ne haragudj, Aaron. Rettentő modortalanul viselkedtünk.

– Ugyan már! – mosolygott a férfi. – Én viszont Marcus arcát figyelhettem, ahogy a torta az ölében landolt. A többiek erről lemaradtak. – Egy pillanatra elhallgatott, lehajolt, fölemelt egy csillogó kék opált, és a feleségének nyújtotta.

– És a te arckifejezésedet is láttam. Boldog voltál, Elorie. Igazán boldog.

Az akkori pillanat öröme még most is visszhangzott az asszony szívében.

– Addig soha nem láthattam a varázslást, nem láthattam a varázserő használatát. Elképesztő volt.

– Amit Ginia művelt, a bűbájok összevegyítését, azt te is képes leszel megtenni?

Elorie lába egyszerűen összecsuklott. Lehuppant a homokra, fejbe kólintotta a felismerés. A varázslás meg az össznépi nevetgélés közben valahogy átsiklott ezen a lényeges ponton.

– Atyaisten! Ginia internetmágiát művelt. – Érezte, hogy kibuggyannak a könnyei. – Én is megtanulhatom azt, amit csinált. Nem leszek többé haszontalan boszorkány.

12. FEJEZET

Nell körülnézett Moira házának kertjében, és fülig szaladt a szája. A kert úgy festett, mint ahol tornádó söpört végig, és véletlenszerű kupacokban számítógép-alkatrészeket rakott le. A kupacok mellett izgatott, de igencsak összezavarodott boszorkányok csoportosultak.

Moira kiadta a vezényszót, hogy mindenkinek ide kell jönnie vizsgálatra. Az új-skóciai boszorkánynépesség nyilvánvalóan szó szerint értelmezte ezt. Csaknem százan gyűltek össze a ház mögött, de közülük csak maroknyian bizonyultak valóban alkalmasnak az internet-varázserős tesztelésre. Ezek egyike pedig négyéves volt, és ráférte volna egy kis szundikálás.

Tovább súlyosbította a helyzetet, hogy az újonnan érkezettek zöme a jelek szerint azt hitte, internet-varázserejének aktiválásához valamiféle számítógép-alkatrész szükséges. Ez megfelelt ugyan az igazságnak, de Nell szinte biztosra vette, hogy a Moira kertjében éktelenkedő alkatrészek javarészt az internetkorszak előttről származnak. Ginia döbbenten fedezte föl, hogy tényleg létezik még floppy lemez.

Nell átvágott a tömegen, menet közben aprósüteményt és áfonyát osztogatott. Á, Ginia kissé elcsigázottnak tűnik. Ideje kimenteni.

– Hahó, csillagom! Mi a helyzet?

– Kicsit dilis, mama. Igyekszem mindenkit eljuttatni a pásztázáshoz, de a legtöbben nem tudnak bűbájprogramozni, úgyhogy előbb arra kell megtanítanom őket.

'Mivel Ginia jelenlegi közössége csupa hatvan fölöttiből állt, Nell gyanította, hogy az oktatás nem valami sikeres.

Azt pedig semmiképpen sem tervezte, hogy az egész hetet Új-Skócia boszorkánypopulációjának programozási oktatására szánja.

Eljött a műsorváltoztatás ideje.

– Eredj, keresd meg Laurent és az öcsédet, édesem! Támadt egy ötletem. – Ginia láthatólag megkönnyebbülten robogott el. Nell összecsapta a kezét, és bűbájjal kihangosította a szavait. – Jó napot kívánok mindenkinek! Legyetek szívesek mindannyian helyet foglalni és felém fordulni!

Lauren a nyűgös Aervynnel a nyomában odaférkőzött. Nell a kisfiú kezébe nyomott egy szem sütit. Négyévesek kedélyállapotával csodákat tud művelni a csokoládés linzer.

– Remélem, kitaláltál valami tervet – mondta Lauren. – Ez téboly.

– Ki. Azt hiszem, meg kell tanítanunk nekik, hogyan aktiválható bűbájprogramozás nélkül az internet-varázserő. Ahogyan te csináltad Aervynnel meg Elorie-val, de először csoportos demonstrációt rendezünk. – Nell visszafordult az immár nemcsak ülő, de legnagyobbrészt el is csöndesedett csoporthoz. – Nem számítottunk ma délelőtt ekkora tömegre, úgyhogy köszönöm a türelmet! Mint sokan már nyilván hallottátok, az internet-varázserő egyik alkalmazása online, bűbájprogramozás segítségével működik. Aktiválható azonban nagyjából a gondolatvarázshoz hasonlóan is, és úgy véljük, a jelenlévők zömének tesztelésére talán ez alkalmasabb.

– Hála az égnek! – szólalt meg hátul egy férfihang. A nevetésből ítélve, sokan értettek egyet vele.

Nell mosolygott. Nem úgy tűnt, hogy a Varázsvilág képes fölvenni a keletről érkező új játékosok áradatát.

– Mindenekelőtt gyors szemléltetést tartunk, amelyben Ginia fogja aktiválni az internet-varázserejét. Lauren és Aervyn gondolati kapcsolat létrehozásával közvetítik a folyamatot, hogy mindnyájan láthassátok.

– Abban majd én is segítek – állt föl az asszony balján Marcus. – Jókora ez a tömeg.

Nell nagyjából biztosra vette, hogy Aervyn egyedül is

megbirkózna a feladattal, de nem óhajtott vitába szállni a helybeli tehetséggel.

Ginia előhúzta eltulajdonított okostelefonját, ami önmagában véve is számottevő pusmogást váltott ki. Marcus odahajolt Nellhez.

– Ha Ginia itt is ezt fogja használni a Varázsvilághoz, díjcsomagot kell emelned.

Nell fölhorkant. Az ő kislánya okosabb annál!

– Tegnap este összedugták a fejüket Jamie-vel, és Ginia laptopján vezeték nélküli kapcsolatot alakítottak ki. Fölpumpálták a hatótávolságot, hogy innen is működjön.

– Érdekes – húzott elő a zsebéből egy okostelefont Marcus.

Na, álljon meg a fáklyásmenet!

– Ez egész idő alatt nálad volt?

Amíg ő percenként csilliódolláros barangolási díjat fizetett?

Marcus fölvonta fél szemöldökét.

– Szerinted mégis hány netboszorkány ül itt, és hányan hoztak okostelefont? Soha az életben nem kapnám vissza.

Ez kirojtozta Nell utolsó idegszálát. Micsoda önző vénember. Na jó, egy kicsit talán ő maga is házsártos természetű, de a boszorkányok megosztoznak egymással. Ez íratlan szabály.

Nell érzékelte Lauren gondolatkapcsolatának létrehozását, és ebből tudta, hogy a demonstráció mindjárt kezdődik. Ideje abbahagyni a civakodást Marcusszal.

Ginia egészen lassan haladt végig az internet-varázsereje aktiválásának feladatán, Lauren pedig gondolatban megjegyzéseket fűzött a mozzanatokhoz. Miután többször végrehajtották, Aervyn lassított felvételben visszajátszotta. Amíg be nem fejezte, az egész közönség egyetlen arcizomrezdülés nélkül hallgatott.

Azután hangzavar tört ki. Marcus fölemelte a kezét. *CSÖNDET!*

Lauren Összerezzent. *Légy szíves, legközelebb figyelmeztess, ha elmeüvöltözésbe óhajtasz kezdeni*!

Bocsánat, nem tudtam róla, hogy ennyire érzékeny vagy.

Nell megragadta Laurent, mielőtt az egy gondolatbeli furkósbottal leütötte volna Marcust. *Majd később, kislány. Egyelőre egy boszorkánycsordát kell kiképeznünk, és ehhez szükségünk van rá. Most játsszál szépen, és majd később segítek elégtételt venni.*

Ezelőtt sosem hallotta Laurent morgolódni. Marcus a környezetében található minden nőből teljes biztonsággal a legjobbat hozta ki.

Befejeztétek? – érdeklődött flegmán Marcus. *Javaslom, hogy válasszunk ki tesztelésre egy önként jelentkezőt.*

Nell a várakozó közönségre nézett, és megpróbálta kiokoskodni, mi a legjobb folytatás. Ginia megrángatta a karját.

– Kezdjük a gyerekekkel, mama! Lefogadom, hogy internetboszorkányok.

Ez nem hangzott rossz ötletnek, de az határozottan nem hiányzott, hogy több tucat boszorkány figyelje őket.

– Kérem, hogy minden tizenkét év alatti jöjjön ki ide! A többiek pedig szíveskedjenek ötös-hatos csoportokat alakítani, és úgy gyakorolni. Majd körbejárunk, és segítünk, ahol tudunk.

A kertben viszonylagos rend teremtődött, a boszorkányok szorgosan munkálkodtak.

A tizenvalahány új-skóciai boszorkánypalántával töltött néhány perc múltán pár dolog világossá vált. Egy: az internet-varázserővel rendelkező gyermekek gyorsan kapcsoltak. Aervyn kifundált egy módszert, hogy ráakaszkodjon a csatornáikra, ezzel úgyszólván kézen fogva vezette őket, és nagyon hamar eredményeket kapott.

És kettő: míg az internet-varázserő meglehetősen gyakorinak bizonyult, az érintettek legtöbbjénél csak annyi mutatkozott belőle, mint Nell esetében – egy-két szikra, semmi több. Kevin képezte a kivételt. Első tűzijátéka Aervyn segédletével éppúgy tündökölt, mint Giniáé – majd másodpercek elteltével önállóan megismételte.

Szótlan mosolya megdobogtatta Nell szívét. Az asszony Elorie-ra pillantott, aki néma büszkeséggel figyelt.

– Úgy nézem, edzőpartnered akadt.

– Nekem is az a gyanúm – vonta ölelő karjába Kevint Elorie.

*

Moira elégedett mosollyal készített a vendégeknek teát. Úgy látszik, igaz, hogy öreg boszorkánynak is taníthatnak új kunsztokat. Ha hihet Giniának és Laurennek, akkor ő internetboszorkány – megáll az ész! –, méghozzá erős.

Azért micsoda fricska ez a sorstól. Világéletében olyasfajta boszorkánynak számított, akinek sokféle mágiából jutott valamicske, de semmiből sem jókora adag. Ezáltal vált jó kiképzővé, és ezt hitte életcéljának. Erre most kiderült, hogy az unokájával együtt úgy fog bevonulni a történelemkönyvekbe, mint egy teljesen új varázserőt alkalmazó boszorkányok első hullámának tagja.

Kimondottan szédítő perspektíva.

– Csak ne kérkedj vele! – lépett a konyhába Marcus. Nell a sarkában volt, nem is próbálta leplezni széles mosolyát.

– Attól aligha kell tartanod – felelte Moira. – Te hároméves korod óta nagy erejű boszorkánynak számítasz. Bizonyára nem sajnálsz másoktól egy kis saját varázserőt.

Marcus megfogott két bögre teát, és az asztalhoz vitte. Moira örömmel figyelte, elvégre a vendégszeretet nem tartozott az unokaöccse erősségei közé.

– Nem – mondta Marcus –, csak meglehetősen igazságtalannak tűnik, hogy mi, akik eddig legnagyobb mértékben használtuk az internet-varázserőnket, tulajdonképpen mi ütközünk leginkább korlátokba az alkalmazásában.

– Nekem mondod? – sóhajtotta Nell. – Engem a Varázsvilág

enyhén szólva elégedetlen játékosainak egész csapata vesz körül.

Moira az asztalhoz telepedett, és intett, hogy ők is foglaljanak helyet.

– Akkor most magyarázzátok meg ezt nekem, mert egyelőre nem egészen értem. Mi az oka, hogy egyesek közülünk annyira eltérőek? Ez az az apróság, ami sehogy sem fér a fejembe.

– Egyikünknek sem – nyugtatta meg Nell. – De úgy látszik, azok, akik komoly bűbájprogramozó gyakorlatot szereztek, csak korlátozottan képesek használni az internet-varázserejüket. Marcus pásztázásakor jelentős értékeket észlelünk, ha éppen bűbájprogramoz, de csak parányi töredékéhez fér hozzá annak, amit ma kipróbáltunk.

– Ez olyan, mintha az agyunk így lenne fixen bekötve – ráncolta a homlokát Marcus.

– Nem ez az egyetlen fajta mágia, ahol ilyesmit tapasztalhatunk – kavargatta elmerengve a teáját Moira. – Az asztrális mozgással ugyanez a helyzet. A médiumokat és az asztrális mozgás alanyait egyazon varázserőforrás fűti, de az ilyen tehetséggel megáldott boszorkányok általában csak vagy az egyikre, vagy a másikra képesek, hacsak a tehetségük kibontakozásának kezdetén nem részesülnek gondos kiképzésben.

– Ez érdekes – vonta föl fél szemöldökét Marcus. – Ha tehát a boszorkánytanoncot idejekorán mindkettőre kiképzik, akkor ezt is, azt is megtartja?

– A krónikáinkból ez derül ki. – Moira megfogta az unokaöccse kezét, és reménykedett, hogy az talán elfogadja ezt a csekély vigasztalást. – Mint tudod, asztrális utazóink zömét a legnagyobb bánatunkra sajnálatosan fiatalon elveszítjük.

A férfi nem szólt semmit, de a kezét sem húzta el. Moira gyógyító szíve örvendett az apró diadalnak.

Marcus most Nellre nézett.

– Ha Moira megállapítása helyes, akkor körültekintően át kell

gondolnunk, hogyan folytassuk a kiképzést.

– Bizony. – Nell mindenkinek töltött még teát. – Minden netboszorkányunkat ki kell oktatnunk a varázsereje internetes és interneten kívüli használatára. Téged pedig – mosolygott Moirára – meg kell tanítanunk a bűbájprogramozásra.

Ginia már napok óta tanítgatta ugyan, de az öreg boszorkányok tudnak titkot tartani.

– Azt hiszem, a kis Kevinnél több szerencsével jártok. Az ő agya kedveli az új kihívásokat.

– Van benne valami – helyeselt Marcus. – Hét internetboszorkányt találtunk számottevő erővel a nem bűbájprogramozó változatból. Nyilván nem hiányzik, hogy mindenkit egyszerre tanítsunk.

Erre a problémára Moira tudott megoldást.

– Meg sem szabad próbálnunk. Először Nell segítségével a falubelieket képezzük ki, majd amint itt kiokoskodjuk a módját, te segítesz nekem a távolabb lakó boszorkányoknál.

Látta, hogy Marcus vívódik. Ez a magányos boszorkány soha nem élvezte a boszorkányság közösségi vonatkozásait, de nála jobban senki sem érzékelte a parlagon hagyott varázserő veszélyeit. Végül kurtán biccentett.

– Ez jó terv.

– Na és kik az itteniek? – kérdezte Nell. – Egy kicsit rumlisan zajlott az egész, úgyhogy nem tudom, jól értettem-e az eredményeket.

– A kis Kevin, és természetesen Elorie – kezdte számlálni az ujjain Marcus. – Moira néni, azután a te Giniád és Aervyned. Azt hiszem, ennyi az első kiképzendő csoport. Mi Sophie-val az elmetűzijátékot nem tudjuk produkálni, de a bűbájprogramozás tanításában segíthetünk.

– Ahogy mi is Giniával – bólogatott Nell.

Kiképzendő boszorkányok. Moira érezte, hogy öröm tölti el a szívét.

– Ti ketten Sophie-val nem fogtok unatkozni, hiszen más boszorkánypalánták és egyéb varázslók is várnak kiképzésre.

– Bőven akad segítő kéz – morogta Marcus. – Lauren gondolatboszorkányos leckéket ad, Mike pedig kitűnő választás, hogy a földes mágia finom árnyalataira oktassa Seant.

– Igaz. Nem ártana, ha kicsit kevésbé morajlana errefelé a föld.

Sean földes tehetsége nem a növényekkel, növesztéssel foglalkozó szelídebb fajtához, hanem inkább a sziklák és talaj keményebb mágiájához tartozott.

Nell elmosolyodott.

– Mike-nak meg jót tesz, hogy megdolgozik a reggelijéért. Biztos vagyok benne, hogy elbír két kisfiúval.

Ha pedig, nem, hát Nell mindig is szívelte a boszorkánypalánták huncutkodását, különösen akkor, ha nem neki kellett takarítania utánuk.

*

Elorie körbenézett a tanulótársaira, és Moirának támaszkodott.

– Kicsit öregnek érzem magam ehhez a csoporthoz, nagyi.

– Mit gondolsz, én hogy érzem magam, főleg, ha figyelembe vesszük, hogy az aranyos Ginia lesz a tanárunk? – horkant föl Moira.

Lauren, Marcus és Ginia a szoba egyik sarkában dugták össze a fejüket; Kevin és Aervyn egy másikba vették be magukat egy tál áfonyával. Elorie kicsit fölöslegesnek érezte magát. Az oktatás megszervezésének feladatát épp egy hete teljesítette.

Sophie csöndben üldögélt a sarokban, a nagyi egyik füvészkönyvét olvasta. Jelenléte valamiért idegesítette Elorie-t, bár az asszony nem tudta az okát, és nem is akarta fürkészni.

– Sophie mit keres itt? Azt hittem, az ő internet-varázsereje csak a bűbájprogramozó fajta.

– Nem kell tartanod tőle, kisunokám – méregette szomorúan a nagyi. – Tényleg nem tudod, miért van itt?

Elorie feszengett. Újra úgy érezte magát, mint tízévesen, amikor boszorkány-történelem-órán rajtakapták, hogy elbóbiskolt. Egyértelműen látta, hogy csalódást okozott a nagyinak, csak azt nem tudta, mivel.

Három oktatójuk megfordult, félbeszakítva Elorie tanakodását. Marcus odahívta a két fiút.

– Lássuk, ki tudjuk-e okoskodni, mihez kezdjünk az internet-varázserőtökkel, jó?

Tipikus Marcus bácsi. Minden bevezetés nélkül, egyből a tárgyra tért. Nem mintha Elorie ma különösebben bánta volna ezt. Minden porcikája arra vágyott, hogy végre *ő maga* varázsolhasson.

Lauren elmosolyodott, mintha olvasott volna Elorie gondolataiban. A kikapcsolt kütyü mellett az abszolút lehetséges is volt. Mi sem tépázhatja meg jobban az ember háborítatlan belvilágát, mint a vele egy helyiségben tartózkodó négy gondolatboszorkány.

Elorie remélte, hogy a ténykedés valami másra tereli a figyelmüket az ő kiszivárgó gondolatairól. Erőt vett magán, és Ginia szemébe nézett.

– Mutasd meg azt, amit tegnap csináltál, a bűbájok összekapcsolását. Én is szeretném megpróbálni.

– Lassabban, drága kislányok! – szólalt meg Moira abban a pillanatban, ahogy Ginia bólintott. – Terv kell. Éreztem ezt az internet-varázserőt – tartotta föl a kezét, mielőtt kitörhetett volna a tiltakozás –, és semmit sem szeretnék jobban, mint játszadozni vele. De óvatosan kell megismernünk. – Egy pillanatra elhallgatott, és rendkívül komolyan nézett körül a helyiségben. – Nekünk jutott az elsők, az úttörők szerepe. A mágia veszélyessé válhat, és itt most valami ismeretlen mágiával akadt dolgunk. A gondosság és elővigyázatosság megóv bennünket a veszélytől,

Elorie élete folyamán százszor is hangot adott már ez utóbbi mondat különféle változatainak. Most pedig, a varázserő fellobbanásának friss emlékével az agyában végre megértette, miért olyan kevés boszorkánypalánta figyelt oda erre valaha is.

Moira odahajolt hozzá.

– Tudom, hogy csábít téged, gyermekem – mondta halkan –, de előbb meg kell tanulnod uralni.

– Tudom. Bár nem is sejtettem, hogy ilyen érzés lehet.

– Én sem. – A nagyi arca ámulatot mutatott. – Soha nem tapasztaltam még ekkora erőt. Hihetetlen mágia vár ránk…

– Akkor talán hozzá is kezdhetnénk. Vesd be az összekapcsoló fortélyodat! – biccentett Giniának Marcus. – Mi ketten Aervynnel egy-egy könnyed bűbájt adunk, azzal dolgozhatsz. – A csoport többi tagjára nézett. – Lauren majd gondolatközvetíti, amit Ginia művel, hogy mindannyian láthassátok. Amint úgy vélitek, hogy megértettétek, jelezzétek Laurennek!

Elorie a homlokát ráncolta. Ő nem tudott gondolatban társalogni.

Marcus a szemét forgatta. *Bízz bennem, húgom, Lauren egyetlen gondolatodat sem fogja elszalasztani.*

Az asszony úgy látta, el kell beszélgetnie Marcus bácsival a privát szféráról. Méghozzá hamarosan.

Addig viszont nem ártott, ha figyel. Ginia már hozzákezdett az internet-varázserő összpontosításához. Elorie az előző naphoz meglehetősen hasonlóan a Lauren által biztosított gondolatkapun át figyelte a varázserőáramok táncát, amint vonalaik szövevényes bűbáj alakzatokat képeztek, majd összeolvadtak. Látott mindebben valami logikát, de szerette volna újra megnézni.

Erre azonban nem nyílt módja. Lauren kiejtette őket a gondolatkapcsolatból, és Kevin ünnepélyesen bólintott:

– Azt hiszem, meg tudom csinálni.

– Biztos nem akarod még egyszer látni? – vonta föl fél szemöldökét

Marcus.

– Biztos – nézett vele farkasszemet Kevin. – Szeretném megpróbálni.

Elorie némán ujjongva szemlélte ezt a magabiztosságot. Az ikrek közül általában Sean rohant hanyatt-homlok a varázslásba, Kevin meg szép csöndben követni szokta.

Aervyn és Marcus ismét hozzákezdtek a bűbájmunkához, és Elorie ezúttal szabad szemmel figyelte őket. Marcus imbolygó, színes gömböt hozott létre a tenyerén, Aervyn pedig egészen kicsi forgószelet kavart Kevin összpontosított, arca mély koncentrálást tükrözött.

A gömb egy pillanatra eltűnt, és a színesség rövid ideig körbelibegett a helyiségben. Azután a varázslat minden nyoma elillant. Elorie-nak elakadt a lélegzete.

Kevinnek a szeme sem rebbent:

– Légyszi még egyszer!

Marcus és Aervyn újra megalkották bűbájaikat A gömb most is imbolygott. A jelenlévők mind visszafojtották a lélegzetüket.

És ekkor fény gyúlt a helyiségben, táncoló színek csillámló folyama.

Kevin végtelenül büszke tekintete kis híján könnyeket csalt Elorie szemébe.

Ezután Moirára került a sor, aki csöndes magabiztossággal, a legcsekélyebb ingadozás nélkül, arcán gyermeki örömmel ismételte meg a trükköt.

– Hű, nagyi – nézett rá elámulva Kevin –, ez szuper volt!

Moira összeborzolta a kisfiú haját.

– Hetven éve gyakorlom a bűbájolást, drágaságom. Most már tudom, miért.

Hoppá! Elorie tudta, hogy most ő következik, és mindösszesen kábé kétpercnyi bűbájolási gyakorlatra támaszkodhat.

Marcus tenyerén fénygömb várakozott. Fél szemöldökét fölvonva jelezte, hogy itt az idő.

Elorie behunyta a szemét – és ráeszmélt, hogy komoly gonddal küzd. Mire kinyitotta a szemét, nyilvánvalóvá vált, hogy a szobában lévő összes boszorkány tudja ezt.

– Ez nem kis probléma – hümmögött Marcus.

– Micsoda? – kérdezte Ginia.

– A többiektől eltérően Elorie-nak nincs elementáris varázsereje – magyarázta Lauren –, így tehát nem látja a két bűbáj varázserőáramait, alakzatait.

Hát ez remek. Most már nem haszontalan boszorkány, csak fogyatékos.

– Mi az, hogy „fogyatékos" boszorkány? – vágott értetlen képet Aervyn. – Keveset eszel, mert le akarsz fogyni?

– Az fogyókúrás, te dinka! – vihogott Ginia.

Lauren figyelmeztető pillantást lövellt Elorie felé, de az asszony már magától is rájött arra, amit közölni akart vele. Nincs helye önsajnálatba merülésnek, ha boszorkánypalánták figyelnek. Te jó ég, nem szokott ilyen nyámnyilán viselkedni.

Megköszörülte a torkát.

– Szóval hogy oldjuk meg ezt? Amikor gondolatkapcsolatba vontál, Lauren, akkor láttam az erővonalakat. Most nem tudnád megcsinálni?

– Nem – rázta a fejét Lauren, és kacsintott. – Üdv az elementáris varázserővel nem rendelkező boszorkányok zártkörű, és olykor kellemetlen klubjában! Az előbb azért láttad a vonalakat, mert összedolgoztam Marcusszal, ő pedig képes megjeleníteni az elemi energiákat. Én nem.

Elorie nagyon-nagyon igyekezett, hogy palástolja a következő gondolatot, ami az eszébe ötlött. Mi a csudát véthetett életében, amivel rászolgált, hogy Marcus bácsival kelljen társulnia, ha bármiféle

varázslásra áhítozik?

Marcus felhördülése jelezte, hogy nem igyekezett eléggé.

– Kelleni éppen nem kell, mivel még nem is jelentkeztem erre a megtiszteltetésre.

– Nem te vagy az egyetlen boszorkány az egész partvidéken – jegyezte meg élesen Moira.

Kevin sietett vitézül mind a száznegyven centijével Elorie megmentésére.

– Én tudok segíteni, Elorie! Segítek, hogy láss.

Marcus kétkedő arcot vágott.

– Mindössze egy hete rendelkezel gondolat-varázserővel, fiacskám, és nem valami jelentőssel. A közvetítés biztos kezet igényel. Ha megakadsz, Elorie bűbája könnyen balul sülhet el.

– Akkor jobb, ha oktatókört vonsz körénk – nézett a szemébe Kevin. – A nagyi begurul, ha összeégetjük a bútorait.

Elorie visszanyelt egy kuncogást, azután elhessentett az agyából minden kételyt. Ha Kevin hajlandó megpróbálni, ő minden tőle telhetőt elkövet, hogy sikerüljön a dolog. Hogy nem hajlandó, arra most gondolni sem akart.

Marcus és Aervyn előkészítették a bűbájokat. Az asszony Kevinre nézett, és érezte, hogy a fiú gondolatkapcsa összekattan. Nem olyan gyorsan és egyenletesen működött, mint Laurené, de Elorie így is látta a bűbájalakzatokat.

Egy pillanatig várt, átismételte magában a lépéseket, amelyeken Ginia végighaladt, majd rátette a kezét az egérre, és varázserőt merített, pontosan úgy, ahogy begyakorolta. Végigsöpört rajta az energia, és minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne ragadja máris meg a várakozó bűbájokat. Lassan, kislány! Egész életében erre várt, most nem szabad elrontania.

Megkísérelte leutánozni Ginia finom irányítását, gyöngéden varázserőt burkolt a két bűbáj köré, szorosabban egymás mellé siklatta

őket. Noha érzékelte, hogy varázsereje mindenki másénál sokkalta reszketegebb, elszántan folytatta – gyakorlat teszi a boszorkánymestert. Mihelyt a bűbájok eléggé közel kerültek egymáshoz, megkereste azokat a pontokat, ahol össze kellett kötnie őket. Amikor Giniát figyelte, a bűbájalakzatok megfelelő pontjai lüktetve fénylettek, de most nem.

Ahogy emiatt elszörnyedve az alakzatokra meredt, érezte, hogy megrándul a varázsereje. Ezúttal nem követelőn, hanem engedélykérőn. Furcsán hasonlított ez ahhoz a rántáshoz, amit a műtermében ülve néha olyankor tapasztalt, amikor az összeállítani szánt üvegkavicsok és ezüsthuzalok mintha maguktól tudták volna, mivé kell válniuk. Rég megtanulta, hogy bízzon ebben a rántásban, hiszen legszebb munkáit köszönhette neki.

Egészen lassan egy varázserőnyúlványt eresztett Aervyn bűbája felé. Internet-varázserő apró tűzijáték-robbanásai siklottak a kisfiú bűbájalakzatába. Elorie egy másik egészen kicsi áramlatot küldött Marcus bűbájához. Ahogy az internetvarázserő beleolvadt a második bűbájba, az asszony hirtelen *látni* kezdett – látta a bűbájokat eredeti mivoltukban, és látta, mivé kell válniuk. Immár a saját bűbájaivá lényegültek át, és tudta, mit tegyen velük.

Biztos kézzel mozgatta körbe a bűbájok varázsáramait, forgatta-kanyarítgatta őket, amíg tökéletesen egymáshoz nem igazodtak. Pontosan úgy ment ez is, mint az ezüsthuzal és az üvegkavics összeegyeztetése. Sokféleképpen illettek volna egymáshoz, de egyetlenegy módon szólították meg őt.

És végre minden készen állt. Az internet-varázserő kapcsolatot kereső csápjai nyúltak ki a két bűbájból. Elorie mély lélegzetet vett, és ahogy korábban Ginia mutatta, kiengedte varázserejét a szorításból.

A bűbájok egy pillanatra fölcsillantak, majd egybeolvadtak. Varázserő táncolt-kavargott a beteljesedett mágia szépségében. Elorie érzékelte Kevin örömét – a következő másodpercben pedig a kisfiú

páni félelmét, meg egy hangos puffanást, ahogy a gondolatkapocs megsemmisült.

Kinyitotta a szemét a döbbent tekintetek tengerére, és elkapta Kevint, aki éppen lebillent volna a székről.

– Mi történt? – Aervyn tágra nyűt szemmel mutatott a mennyezetre. Elorie hitetlenkedve meredt a feje fölötti jókora, kerek égésnyomra. – Ezt én csináltam?

– Te bizony – bólintott Marcus. – A segédeddel megszakítottátok a körömet. Legközelebb erősebbet húzok. – Kevinre nézett. – Nem rossz. Legközelebb a végén ne ejtsd ki őt, de egész ügyesen dolgoztál. Elorie nagyon komoly varázserőt zúdított rád.

Rémület rántotta görcsbe Elorie gyomrát. Varázserőt zúdított Kevinre? Hiszen az még gyerek.

Belevaló boszorkány a fiú – válaszolta szelíden Lauren. *És a partnered. Nagyon szép munkát végeztetek együtt.* Kevinre kacsintott.

– Ma délután mutatok neked egészen különleges gondolatboszorkányos óvintézkedéseket arra az esetre, ha Elorie-val dolgozol. Nem tudtuk, hogy ennyire heves mágiát fog produkálni.

Ginia meglóbálta az egerét.

– Elorie, először engem taníts meg, hogyan csináltad. Királyság volt. – Fölpillantott. – Bár talán ki kellene mennünk a kertbe.

Elorie ismét a mennyezetre nézett, még mindig nyugtalanította, hogy első igazi varázsténykedésével ilyesmit művelt. Éppen elégszer prédikálta már a „ne árts!" alapelvét, hogy ne felejthesse el. Vidám kuncogás ütötte meg a fülét, és hátrafordult, ahogy a nagyi keze nehezedett a vállára.

– Nem te vagy az első, aki égésnyomokat hagy maga után a házamban, gyermekem, és gyanítom, hogy nem is az utolsó – csuklott el az öregasszony hangja, és megcirógatta Elorie arcát. – Édes kislányom! Az első varázslatod. Régóta várok erre. – Másik kezét Sophie felé nyújtotta, aki még most is némán ült a sarokban,

füvészkönyvvel a kezében, örömteli arccal. – Ahogy ő is.

13. FEJEZET

– Jaj, de jó, hogy végre személyesen beszélgethetünk – sóhajtotta Moira, és megrakott egy tányért az uzsonnafalatokkal, amiket Aaron hozott be. Milyen figyelmes fiatalember.

– Ha ma este Elorie-nál vacsorázol, ezt elrendezzük – mutatott a mennyezetre Sophie. – Mike már elment Lizzie-ékhez festékért.

– Köszönöm, drágám! Volt idő, amikor magam intéztem az ilyesmit, de most már egy cseppet túl vagyok azon a koron.

– Bőven akadnak itt segítő kezek, hogy megoldják helyetted. Használd ki őket! – A Sophie-éhoz hasonló szigorú tekintetet Moira már sokszor látta a saját tükrében. Boszorkánypalántáknál nagyon jól bevált, ő azonban már igen régóta nem számított azok közé.

– Kihasználom én, de azért még nem vagyok magatehetetlen. Sőt, azt hiszem, Kevin éppen elvonult egy kis oktatás utáni szunyókálásra, és Elorie azzal fenyegetőzött, hogy követi a példáját.

A vén boszorka pedig még talpon volt. Na jó, nem talpon, de az üldögélést is egy világ választja el a szunyókálástól.

Sophie vigyorogva vett el egyet Aaron ínycsiklandó falatkáiból.

– Szóval buzog benned az energia? Aervyn almafákra mászik, esetleg csatlakozz hozzá!

– Szinte lenne is kedvem megpróbálni. Kifejezetten fölvillanyozott, hogy annyi varázserővel volt dolgom. Bárcsak te is átélhetted volna ugyanezt, akkor talán egy kicsikét jobban csipkednétek magatokat Mike-kal, és gondoskodnátok nekem unokákról.

Valaki csakugyan fölélénkült ma.

Sophie majdnem félrenyélt a nevetéstől.

– Így is rengeteg van már neked, Mike pedig nem szorul segítségre ezen a téren. – Ellágyult a tekintete. – Meg aztán ez a mai nap nem az

én varázslatomra való.

Az már igaz, gondolta Moira. Sophie testvérként, nem pedig boszorkányként volt jelen, még ha Elorie egyelőre nem teljesen érzékelte is.

Lauren érdeklődve figyelte Moirát.

– Téged még mindig így megbizserget, ha mágiával dolgozol? Hoppá, bocs! – kapta a szája elé a kezét, és lángra gyűlt az arca. – Ez nagyon rosszul jött ki.

– Hát… – hajolt előre Moira pajkosan csillogó szemmel. – Írországban az a mondás járja, hogy az a legszerencsésebb férfi, aki vén boszorkányt vesz feleségül.

– Ezt most találtad ki – kuncogott Sophie.

– Szó sincs róla. És minél több varázserőhöz nyúlsz, annál inkább érvényes. – Moira ismét Laurenre nézett. – Neked még senki sem mondta, kedvesem? Ha még nem kerestél magadnak egy férfit, akivel megoszthatod az ágyadat, esetleg fontolóra vehetnéd. Valószínűleg nagyon szerencsésnek fogja tartani magát. A legjobb persze mindig az, ha a szerelemben is osztoztok.

Lauren megint elvörösödött, mint a frissen szedett eper.

– El sem akarom hinni, hogy ilyesmiről tárgyalunk.

– Bocsi! – vihogott Nell. – Valakinek figyelmeztetnie kellett volna, hogy a finom úrinő, akivel az interneten csevegsz, nem egészen azonos azzal a Moirával, akit a konyhaasztalánál találsz.

– Jókor szólsz.

Moira megsimogatta Lauren égő arcát.

– A fagyasztóban van jégkrém, drágám. Az segít lehűlnöd.

Nahát, mintha visszaváltozott volna fiatal boszorkánnyá. Három csodálatos nő a konyhájában, csupa nevetés és varázslat minden, a következő nemzedék pedig a kertben játszik.

Ahogy Lauren fölkelt az asztaltól, Nell elvigyorodott.

– Ha két kanalat hozol, témát váltok a kedvedért.

– Megegyeztünk – felelte a fiókokban kotorászva Lauren.

– Akkor térjünk vissza mostani megbeszélésünk hivatalos tárgyára – nézett Moirára Nell. – Az internet-varázserőn kívül miféle oktatás szükséges a boszorkánypalántáknak?

– Egyeztetnünk kéne Elorie-val, hiszen mostanában legnagyobbrészt ő intézi a kicsik kiképzését. Azt tudom, hogy szeretnénk próbára tenni Seant, mint bűbájvetőt egy teljes körben. Mivel mind itt vagytok, könnyen összejön a szükséges létszám.

Nell bólintott.

– Ha akarod, szívesen végzek Seannal egy kis előkészítő munkát.

– Az remek lenne. Talán nyomatékosíthatnád neki, milyen fontos egy teljes körben a fegyelem. Most még egy icipicit el van telve magával.

Nell a szemét forgatta.

– Nem most jöttem a falvédőről, hogy lehetetlenre vállalkozzam. Megteszem, ami tőlem telik, de valamennyien jól tudjátok, hogy ez olyan tanulság, aminek a leszűréséhez idő kell. Kanalizálót kiszemeltetek már neki?

– Reménykedünk, hogy az ikertestvérébe talán szorult némi kanalizáló tehetség. Lauren, esetleg dolgozhatnál kicsit Kevinnel, fölmérhetnéd a képességeit. Ezen a tájékon nincs sok kanalizáló, örömmel fogadnánk egy kiképezhető fiatalt.

– Azt hiszem, ezt már tudjuk – tett az asztalra Lauren négy kanalat meg egy félliteres doboz fagylaltot. – Elorie nem egyedül égette meg a mennyezetedet, Kevin igen komolyan besegített neki.

Te jó ég! Moira még soha nem látott ehhez foghatót, ámbár az igaz, hogy teljesen magával ragadta a jelentőségteljes esemény, unokájának első varázslata.

– Igen, erre én is gondoltam – bólogatott egyetértően Nell. – Bűbájokat internet-varázserő révén ötvözni egy kicsit olyan, mint a bűbájvetés. Amikor Ginia műveli, közvetlenül azoktól merít

varázserőt, akiktől az eredeti bűbájok erednek, de Elorie-nak Kevin nyújtotta ezt.

– Pontosan – felelte Lauren. – Kevin az egyensúly fenntartásában is segített, miközben Elorie összerendezte a varázserőáramokat. Igazán szép munka volt, és egészen hasonló egy hagyományos körben végzett kanalizáláshoz.

Nahát, *ez* csakugyan érdekesnek tűnt.

– Hát jó. Úgy érzem, felettébb alkalmas ez a hét, hogy sokadalmat szervezzünk. Vasárnap telihold, tehát kedvező az időzítés. Három körre gondolok, elvégre rengeteg a boszorkányunk, akinek nem ártana még némi kiképzés. Gondoskodunk róla, hogy Sean és Kevin lehetőséget kapjanak.

– Mit értesz sokadalmon? – kérdezte Lauren.

– Készülj föl új-skóciai stílusú invázióra – válaszolta széles mosollyal Sophie. – Szólok a boszorkánypalántáknak, hogy kezdjék terjeszteni a hírt.

*

– Aervyn, azonnal tegyél le!

Lizzie dühös szavaira Sophie hátraperdült, és láthatta, hogy ifjú növendéke másfél méter magasan lebeg a levegőben.

– Mi folyik itt, srácok?

– Aervyn kezdte!

Az egyke Lizzie most mintegy gyorstalpaló tanfolyam keretében ismerkedhetett azzal a helyzettel, hogy egy nála kisebb boszi is található a környezetében. A kurzus egyáltalán nem zökkenőmentesen zajlott.

Aervyn, aki nagyon is hozzászokott, hogy öt közül a legkisebbként állja a sarat, most igyekezett a lehető legártatlanabb képet vágni. Mivel csöpögött róla a víz, és Lizzie a legjobb vizes boszorkánynak számított

a körükben, Sophie mérget mert volna venni, hogy nem a kisfiú az egyedüli ludas.

Mike került elő a ház mögül, bokán ragadta Lizzie-t, és lehúzta a földre.

– Aaron segítséget keres eperszedéshez. Érdekel valakit a feladat?

Lizzie haragja nyomban elpárolgott.

– Gyere! – fogta kézen Aervynt, és a panzió felé rángatta. – Én nagyon értek a szedéshez, és Aaron mindig megengedi, hogy annyit együnk, amennyit csak akarunk.

– Te mentőangyal! – hajtotta Mike vállára a fejét Sophie, érezte a férfi karjának jóleső melegét a dereka körül. – Köszi!

– Még mindig úgy gondolod, hogy egyszer te is szeretnél párat ezekből?

– Cssssss! – nevetett Sophie még pisszegés közben is. – Ha Moira néni meghallja, miket beszélsz, azonnal nekiáll babatakarókat kötni.

– És az olyan nagy baj lenne? – kérdezte sokat sejtető tekintettel a férfi.

Az életre szóló döntések pillanatai olykor a legváratlanabb helyzetben rontanak az emberre. Sophie a döbbenettől félig tátva maradt szájjal álldogált Moira kertjében, a tekintete találkozott a férfiával, akit szeretett, és úgy tett, ahogyan az kérte – megnyílt a lehetőség előtt.

Érezte, hogy kivirágzik a szíve. Megszületett a döntés.

A bizonyosságtól ragyogva nyúlt Mike szabad kezéhez, összetapasztotta a tenyerüket. Hagyta kiáradni varázserejét, itt, gyermekkori gyökerei színhelyén néma és erős ígéretet tett a férfinak. Moira kertjében már sokszor megállt számára az idő. Most kettejüknek állt meg, és Sophie tudta, bármit hoz is a jövő, ketten fogadják majd.

– Mike bácsi, mennünk kell! – rikoltotta Lizzie az utcáról, ahol Aaron furgonja állt.

Fölkapták a fejüket.

– Sajnálom, vár az eperszedő különítmény. – A férfi lehajolt, és három szál virágot tépett Sophie-nak. – Igyekszem megmenteni neked egy adagot.

Ahogy elkocogott, Sophie a kezében tartott virágra nézett: egy-egy szál nárcisz, dália és százszorszép. Virágnyelven új kezdetről, örömről és örök szerelemről szólt az üzenet. Egy ígéretről.

Elorie lépett oda hozzá két pohár limonádéval. Ahogy meglátta a virágot, elkerekedett a szeme. Aki Moira környezetében nőtt föl, ismerte a virágok nyelvét és tudományát.

– Milyen érdekes csokor.

– Mike-tól kaptam.

– Komolyan? És tudja, mit jelent?

– Tudja – simogatta meg Sophie a nárcisz selymes szirmait. Fölnézett, és látta, hogy gyermekkori barátnője szemében könnyek csillognak.

– Úgy örülök neked, Sophie! Mike csodálatos embernek látszik.

Hát igen, ez a nővér hiányzott neki oly sokáig. Borzasztóan hiányzott. A szavakat érzelmek söpörték félre. Megölelte a barátnőjét, boldogságban úszva emelte föl a virágot, és beszívta édes illatát.

– Figyelmeztetted, hogy a nagyi unokákra számít? – vigyorodott el néhány örömmámoros másodperc múltán Elorie.

– Ebben a kérdésben egyazon oldalon állnak.

– Hát, gondolom, tudja, mibe bocsátkozik. Igazán kiegyensúlyozottnak látszik, és egyértelműen jó adag kurázsi szorult belé, ha nem fél együtt eprészni a kicsikkel.

Sophie elnevette magát.

– Hálás vagyok neki. Szerintem azok ketten ma már kaptak annyi boszorkányoktatást, amennyit kibírnak egy nap.

– Nem mindenkit nyűgöznek le a füvek és fák.

– Van, akit igen – bólintott Sophie abba az irányba, ahol Ginia és

Moira összedugták a fejüket –, és ennél több nem is kell nekünk, csak egy vagy kettő, akinek továbbadhatjuk a tudást. Moira néni rengeteg ismeretet gyűjtött össze, azt hiszem, én soha az életben nem tudnék ennyi mindent észben tartani. Ginia csak úgy issza magába, de a két kicsi már kikészült.

– Nem csak ők. Nell ma délelőtt az internet-varázserő tárgyában egy kiképző őrmesteren is túltett. Kevint elnyomta a buzgóság a kanapén, és azon gondolkozom – ásított Elorie –, hogy csatlakozom hozzá.

– Csábító ötlet. Hogy ízlik a kiképzés másik oldala?

– Most már sokkal jobban átérzem, milyen nehéz. Azelőtt nem értettem, hogyhogy a boszorkánytanoncaim egyetlen tanítási óra után megtámadják a legközelebbi kijáratot.

Sophie mosolygott, élvezte a testvéries légkör újraélesztését.

– Neked legalább boszorkánytörténelmet nem kell hallgatnod.

– El ne áruld a nagyinak – suttogta Elorie –, de remélem, hogy legalább egy kicsivel izgalmasabban adom elő, mint ahogyan annak idején ő. Nem mintha Sean egyetértene ezzel, de neki nem kellett végigülnie azokat az órákat, amiket nekünk.

Sean! Ajjaj! Sophie tekintetével a kertet pásztázta.

Elorie nyilvánvalóan megértette.

– Elveszett valamelyik? A parton keresd, én mindig ott találom meg, ha eltűnik.

Sophie a homlokát ráncolta.

– Ma délután elvileg gondolatvarázslást kellene gyakorolnia Marcusszal. Talán együtt dolgoznak.

– Kötve hiszem. Marcus bácsi a panzió háta mögötti függőágyban durmol.

– Mi az, kitört a szieszta? – Sophie fölhajtotta a limonádéját. Elérkezett a boszorkánycsemete-vadászat ideje. – Ginia, Moira néni, láttátok mostanában Seant?

– Nézd meg a parton, drágám! – felelte Moira föl sem pillantva.

– Ezek füvészmágiás kábulatbá merültek, nemigen vesszük hasznukat – karolt Sophie-ba Elorie. – Majd én segítek a keresésben.

Hátraballagtak a panzió kertjébe. Marcus csakugyan a függőágyban hortyogott. Látványa meglehetősen élénken idézte föl egy réges-régi délután emlékét, egy felejthetetlen boszorkánycsemete-csínyt.

– Mit gondolsz – villantotta ki a fogsorát Sophie –, el tudjuk sütni másodszor is?

– Ha engeded, hogy igénybe vegyem a nagyi számítógépét és Laurent, akkor lefogadom, hogy ezúttal valami sokkal jobb poént tudunk elsütni – csillant föl Elorie szeme.

Vihogtak, ahogy Sophie előre sejtette. Mintha visszaváltoztak volna tízévesekké, akik kipécézik maguknak a hátsó teraszon szundikáló, zsémbes, öreg Marcust.

Elorie számítógéppel a kezében lépett ki a házból.

– Általában Aervyn szokott bajba keverni – jegyezte meg Lauren, aki a nyomában jött.

– Csak akkor baj, ha rajtakapnak – kacsintott Sophie.

Az ártatlan boszorkánytanoncok megrontása a patinás boszorkányiskolai hagyományok közé tartozott. Sophie-ék úgy gondolták, legfőbb ideje, hogy Lauren kicsit többet is bepótoljon abból, amit azért mulasztott, mert nem boszorkányként nőtt fel.

Illetve ez nem egészen pontos megfogalmazás. Elorie sem boszorkányként nőtt fel, mégis rengeteg boszipalántakópéskodásban vehetett részt.

– Szóval mi a terv? – kérdezte Lauren. – Marcusnak úgyis adósa vagyok.

Az öreg csakugyan értette a módját, hogy mindenkit magára haragítson.

– Annak idején királykisasszonyos szemfényvesztő bűbájt

alkalmaztunk, és a végén ott állt egy csokor virággal. Az új előadást azonban tovább kéne fejlesztenünk.

– Az megfelel, ha *elhitetem* vele, hogy ő maga a királykisasszony? – vihogott Lauren. – És leképezem az elmédet Elorie-nak, hogy bármiféle förtelmes bűbájt forralsz ott, dolgozhasson vele.

Na, ez már kecsegtetőnek tűnt.

– Olyan virágágyat növesztek neki, ami Csipkerózsikának is díszére válna – vigyorgott Sophie.

Elorie szólni akart, de elakadt.

– Hm. Nem tudom, hogy én mit csináljak. A bűbájaitokhoz nincs szükségetek rám.

Micsoda bosziújonc, gondolta szeretettel Sophie. Az Elorie kezében tartott számítógépre nézett.

– Hű, azt hiszem, kitalálhatunk valamit. – Magához ragadta a laptopot, és gyorsan bejelentkezett a saját varázsvilágos jelmeztárába. – Tessék, királylányszerkó. Ki tudod emelni ezt innen, és beleöltöztetni a mi drága Marcus bátyónkat? Ha ezt összeolvasztod Lauren gondolatmágiájával az én virágdekorációmmal, Marcus igazán meggyőzően fejedelmi és csajos külsőre tesz szert, no meg úgy is érzi magát

Sophie tudta, hogy ez irtó nagy kihívás. Eddig csak Ginia próbált egyszerre kettőnél több bűbájt vegyíteni, és a mostaniak egyike a virtuális valósághoz tartozott.

Elorie a képernyőre meredt, és fontolgatta a dolgot.

– Nincs idebent egy királyfi?

A mindenit! Sophie mély tisztelettel mérte végig Elorie-t.

– Ez aztán a kacskaringós varázslat, nővérkém! Képes vagy ilyen extrával próbálkozni?

Elorie kacsintott, de a tréfálkozás kőkemény elszántságot rejtett.

– Ezt csak egyféleképpen deríthetjük ki.

Némi gyors kivágós-beillesztős programozás révén Sophie teljes

királykisasszonyi öltözéket és egy daliás királyfifigurát állított elő, mindkettő csak arra várt, hogy a való életbe teleportálják. Lauren koncentrálásából úgy tetszett, fölkészült bármiféle varázslatra, ami ahhoz szükséges, hogy meggyőzzék a vén, morgós Marcust, hogy tényleg ő Csipkerózsika.

Sophie szembefordult Elorie-val, földes varázserőt merített, aktiválta a bűbájkódot, és bólintott. Kész. Ezúttal a nővérével művel mágiát.

Elorie mély lélegzetet vett, összpontosított, és az egérre tette a kezét. Sophie nem látott mást, csak a saját virágos bűbáját.

Ne haragudj! – szuggerálta Lauren. *Ez kicsit kacifántos. Mindjárt téged is bevonlak.*

Sophie másodperceken belül meglátta, milyen erőpróba vár Elorie-ra. Három örvénylő bűbájalakzat – és hű, micsoda komplikált gondolatmágia! Hogy a fenébe fogja összeolvasztani ezt a hármat? Komolyan elszontyolodott. Ezt a dolgot viccnek szánta, nem pedig arra, hogy alaposan kedvét szegje egy új boszorkánynak.

Kitartás, kislány! Szerintem sikerülni fog neki. Egyszer mindannyian kezdtük valahol.

Sophie félresöpörte kétségeit, ahogy a varázserő fölszikrázott, és a bűbájok mozgásba lendültek. Elorie imponáló sebességgel igazította egymáshoz a bűbájkódot és a földvarázst, de a gondolatmágia hozzáadása megoldhatatlan türelemjátéknak tűnt. Talán bizonyos fajta varázsok egyszerűen nem összeférhetők.

Elorie hirtelen félrelökte az egyszerűbb bűbájalakzatokat, és középre vonta a földmágiás alakzatot. Sophie-nak fogalma sem volt, mi folyik, de úgy látta, Lauren elméjét teljesen lenyűgözték a fejlemények.

Ezt figyeld! Briliáns!

Miközben Sophie izgatottan bámult, Elorie tüköralakzatot képezett az internet-varázserőből, azután ráfektette Lauren bűbájáéra. A kettő

föllobbant, majd egybeolvadt, és ismét föllobbant, amint Elorie terelgetni kezdte az összeolvasztott varázserőáramok folyását.

Az izgatottság áhítatos tiszteletbe ment át, ahogy Elorie egy végső alakzatot formált nyilvánvalóan más bűbájokhoz kötődésre hivatott két kapcsolódási pont segítségével. Kreatív, precíz és hihetetlenül szép megoldás – íme, így varázsol egy művész!

Vigyázz! – figyelmeztetett Lauren. *Mindjárt elereszti.* Fények táncoltak, azután kibontakozott a varázslat tündöklő öröme.

Ne már! Ilyen egyszerűen nincs!

Sophie szabad folyást engedett lelkes ámulatának, ahogy kinyitotta a szemét, és gyermekkori barátnőjére nézett. Újdonsült boszorkánynővérére. Azután közös csodálatuk önfeledt vidámságba csapott át, ahogy Marcus elbődült.

– Sean James O'Reilly, micsoda ocsmány mágia ez, fiatalember? – szökkent ki a függőágyból Marcus, és dühösen eltaszította magától a királyfit. Sophie az oldalát fogta, és igyekezett diszkréten nevetni. A jelek szerint az öreg nem igazán értékelte, hogy gyöngéd szerelmes csókkal ébresztették. Nem csoda.

Sean nyargalt át a gyepen.

– Hú, Marcus bácsi! Ezt te csináltad? – Azután lefékezett, és a szája elé kapta a kezét. – Nem érdekes, ez igazán buta kérdés.

Marcus végignézett saját királylány öltözékén.

– Az. De nem butább, mint az én vádam. Ennek a létrehozásához egy kör kell, neked pedig az most nyilvánvalóan nem áll rendelkezésedre.

– Nem. Nem én voltam – rázta a fejét kaján vigyorral Sean, és körülnézett, kereste az elkövetőt. Döbbenten meregette a szemét, amikor meglátta a teraszon üldögélő három nőt.

Ajjaj, gondolta Sophie. *Lebuktunk.*

Kerülte bűntársai tekintetét, és megpróbált ártatlan képet vágni. Ez persze nem könnyű, ha az embert fékezhetetlen vihorászhatnék kapja

el.

– Elorie kisasszony! – dörögte Marcus. – Lesz szíves azonnal visszavonni ezt a bűbájt!

– Azt egyelőre nem nagyon tudom, hogy kell – felelte unokahúga két vihogás között elkínzott arccal.

Sean fölnyerített.

– Gyakran több varázserő kell egy bűbáj visszavonásához, mint az eredeti bűbájvetéshez.

A kisfiú remekül utánzott, Sophie szinte hallotta Moira néni hangját.

– Igaz – pirult el Elorie, azután Marcusra nézett, és újra fölkacagott. – De tutira megérte.

Na tessék, gondolta Sophie, ahogy Sean kárörvendő ábrázatát figyelte. Ez *most alaposan betett a boszorkánytanonc-fegyelemnek.*

*

Nemigen létezik jobb dolog, mint a csokinassolás az ágyban, gondolta Elorie. Na jó, egy talán mégis. Egy szem epret tunkolt csokoládéba, és megetette Aaronnal, majd hátradőlt, élvezte a nyári szellő simogatását és az óceán hullámainak távoli moraját. Hálóteraszuk a kedvenc helyei közé tartozott.

– Végre sikerült ledolgoznunk a fölös energiádat? – bújt hozzá kicsit közelebb a férje.

– Azt hiszem – pirult el az asszony. – Ne haragudj, általában nem követelek ennyit.

Minden jel arra vallott, hogy igazak a varázslás egyes mellékhatásairól szóló híresztelések.

Aaron elnevette magát.

– Pasik kézikönyve, első oldal. Soha, de soha ne kérj érte elnézést.

Hagyd a bocsánatkérést Marcusnak. Azt hiszem, szükséged is lesz rá.

– Túléli. Legalább méltó ellenféllel kezdtünk ki.

Az elkerülte Elorie figyelmét, hogy első jelentős varázslata inkább illett volna bajkeverő boszorkánypalántákhoz. Nem bánta. Istenien érezte magát.

– Arra nem is számítottam, hogy kisgyermekek gyötrésével kezded – jegyezte meg ironikusan Aaron. – De Lizzie valószínűleg nem tekintené annak, ha őt öltöztetnéd be királylánynak.

– Igazság szerint Sean érdemelte volna, megtorlásul a kalózos trükkjéért, amit a rovásomra adott elő.

– Arról lemaradtam – simogatta meg a felesége fejét. – Talán lekenyerezhetem a fiút, hogy megismételje a produkciót.

Az asszony oldalba bökte, leginkább mókából.

– Ne add alá a lovat! A mai csínyek után a boszorkánytanoncok tombolni fognak.

– Az biztos. Fölállítottam a piknikasztalokat, hogy a szabadban ehessünk.

– Próbálod kívül tartani őket a panzión, igaz?

Tudta, hogy a férje okos ember. A boszorkánypalánták vaskos tréfái komoly rumlit vonhatnak maguk után.

– Naná. Meg aztán arra számítok, hogy a sokadalomra is érkeznek néhányan, és így könnyebb etetni mindazokat, akik beállítanak.

– De hát tisztában vagy vele, hogy nem a te dolgod mindenkit etetni.

– Te is tudod, hogy az számomra öröm – vigyorgott Aaron, és a felesége szájába dugott egy szem epret. Zamatos, lédús finomságot, csokoládéval fölturbózva. – Azonkívül a lenti hűtő dugig van ennivalóval, amit a látogatók egész nap hoztak, és Lizzie szülei holnap este homársütést rendeznek a tengerparton. Úgyhogy nem minden az én vállamon nyugszik, rengeteg segítséget kapok.

– Az jó – ásított Elorie. Varázslás gerjesztette feldobottsága

lassanként eloszlott, és teljes kimerültség lopakodott a nyomában.

– Nagy nap volt – puszilta meg a fejét Aaron. – Aludd ki magad! Mozgalmas hétvége vár rád.

De még mennyire. Óriási tömeg, ennivalóhegyek, a mágia közös öröme. Ezt a fajta mozgalmasságot imádta Elorie a legjobban.

– Ha ezzel a rengeteg energiával összehoztunk egy babát – tette a kezét Elorie hasára a férfi –, akkor lefogadom, hogy nagyon izgő-mozgó kislány lesz.

Egy babát. Mai varázsvirtuskodásuk után Elorie elfelejtett közölni Aaronnál valami fontosat.

– Nem csak mi törjük ezen a fejünket Azt hiszem, Sophie kapcsolata nagyon komolyra fordult Mike-kal. Nárciszt adott neki a srác.

– Légy szíves, fordíts! – cibálta meg játékosan az asszony haját Aaron. – Erre nem tér ki a pasikézikönyv,

Elorie kuncogott.

– Azt jelenti, hogy talán nem kizárólag mi próbálkozunk ma este babagyártással.

A füle alatt a férfi mellkasa zengett a nevetéstől.

– Moira ujjonghat.

Miközben Elorie álomba merült, igyekezett emlékezetébe vésni, hogy kifaggassa Sophie-t a varázslás és a kisbabák témájáról. A nagyit nem kérdezhette, mert nem győzte volna kivárni a válasz végét.

14. FEJEZET

Elorie körülnézett. Abbéli törekvésében, hogy ismét érvényre juttassa személyiségének felelősségteljes felnőtt oldalát, teljes körű szervezési értekezletet hívott össze. A hétvégi étkeztetés meg a vendégek elszállásolása Aaron hatáskörébe tartozott, de a program varázslási részét meg kellett tervezniük.

Moira a reggeli teáját kortyolgatta.

– Szerintem három kör kellene, kedvesem.

Három? Elorie a homlokát ráncolta. Az rengeteg kör egyetlen napra.

– Miért ilyen sok?

– Egyrészt sok az új boszorkányunk a belső körhöz, másrészt megint felkérést kaptunk, hogy segítsünk az algavirágzás ellen.

Elorie bólintott. A falu egyik fő megélhetési forrását jelentő homártelepeket tönkretette a part menti vizekben túlszaporodó moszat, ezért a lakosság gyakran igényelt egy kis mágikus közreműködést az óceán természetes tisztítórendszeréhez. Számos más ok mellett az elalgásodás miatt is látták szívesen a helyi boszorkányokat a Fisher's Cove-iak.

– A munkához a kora reggeli időszak a legjobb. Erre ráállíthatjuk néhány boszorkánytanoncunkat, de tapasztalt bűbájvető szükséges melléjük, mert nem egyszerű a feladat.

Sophie újratöltötte a teáscsészéket.

– Mike boldogan vállalja, ha nem bánjátok. Ő megbízható bűbájvető.

– Megbízható? – horkant föl Nell. – Annál sokkal jobb.

– Azt hiszem, szépen meg fogja oldani – értett egyet Moira. – Teszteljük le ma a helyi kanalizálóinkkal, és meglátjuk, kivel illik

össze leginkább. Bőségesen kell vizes és levegős varázserő, hogy elbánjunk a moszatokkal, tehát fontos, hogy erős kört biztosítsunk.

Elorie egy pillanatra elgondolkozott.

– Lizzie kész a feladatra, és vizes szempontból nagyon jól kiegészítené a teljes kört.

Örömmel látta, hogy a nagyi bólint.

– Igen, amilyen picurka, olyan hatalmas vízboszorkány. A nyár remek alkalom az első teljes köréhez.

– Ha levegő vonatkozásában elkél a segítség – szólalt meg Nell –, akkor javasolhatok még egy apró boszorkányt. – Jónak ígérkezett az ötlet. Aervyn egész erőművel ért föl. – Jól együttműködik Marcus bácsival, úgyhogy ő szerencsés választás.

– Nézzük csak – kezdett számlálni az ujjain Moira. – Marcus a levegős ponton, Sophie a földesen. Nell, elvállalod a tüzet?

Nell bólintott.

– Ki vezeti a vizes triót? – kérdezte.

– Azt továbbra is én – sóhajtotta Moira –, de Lizzie varázserejének köszönhetően a szokásosnál jócskán könnyebbé válik a feladat.

– Aervyn is el tud vezetni egy triót, ha akarjátok – nyúlt Nell egy pogácsáért. – Jamie már dolgozik vele ezen. Rendelkezik vizes varázserővel, de nem hiszem, hogy célszerű egy trióba helyezni Lizzie-vel.

– Nem – rázta a fejét Elorie, akinek eszébe jutott az előző napi perpatvar –, és akkor Sean maradna a levegős trióban Marcus bácsival, az pedig nem a leginkább zökkenőmentes párosítás, pláne nem kora reggel.

– Igaz – helyeselt Moira. – És a kis Seannak néznie kell ezt az első kört, nem részt vennie benne. Azt szeretnénk, hogy alaposan megfigyelje Mike bűbájvetését.

– Akkor a trió vezetőkkel megvolnánk – mondta Sophie. – A földes trióba bevehetjük Giniát is… ő szerepelt már teljes körben, Nell?

– Még nem, de fölkészült rá, és imád veled dolgozni.

Szépen kezdett összeállni a kép. Elorie élvezte a sokadalmak előkészítésének ezt a részét, az eredményes boszorkánymesterség színfalak mögötti összes mozzanatát.

– Kevin beszállhat melléd a tüzes trióba, Nell. Seannal már részt vettek pár teljes körben, és jól bírja a megterhelést.

– Mennyi kicsi lesz a körben! – lelkendezett Moira. – Igazán örvendetes.

Sophie bólintott.

– Megfigyelőként bevonjuk Laurent, és azt hiszem, senkit sem hagytunk ki.

Elorie legyűrt egy második pogácsát, mialatt gondolatban még egyszer átfutotta a triók összeállítását.

– Aaron nagyszabású reggelit tervez, úgyhogy megkérem, adjon nekünk elég időt, hadd bonyolítsuk le előbb azt a kezdő kört. A másik kettőt hogy képzelted, nagyi?

– Az egyikben Kevin és Sean működnek kanalizálóként, illetve bűbáj vetőként. Nell, te vállalhatnád Sean támogatását, Laurent pedig beosztjuk háttérembernek Kevinhez.

Elorie bólintott. Mindig okos dolog tapasztalt boszorkányokat készenlétben tartani, hogy váratlan meredek helyzetben közbeléphessenek és segíthessenek.

– A többieket legnagyobbrészt a reggeli szerepükben hagyhatjuk. Sean este a legjobb, úgyhogy talán az övé lehetne a nap befejező köre.

– Ügyelnünk kell rá, hogy egyik-másik boszorkánycsemete napközben lepihenhessen – mondta Nell. – Nálam kettő máskülönben átmegy nyűgösbe. Ezek szerint a te körödre délután kerülhet sor, Elorie.

Az asszonynak ledermedt az agya.

– Engem is bevesztek egy körbe?

– Hát persze, hogy beveszünk – mosolygott Moira.

És mégis hogy akarják ezt megoldani? A laptopkábelek nem érnek le a partig.

A nagyi bizonyára olvasott az arcáról.

– Támadt egy ötletem, kislányom, de Lauren esze is kell hozzá. Nem tudja valaki, hogy fölébredt-e már?

– Alig – tántorgott a konyhába Lauren. – Segítség! Kávét!

Elorie fölállt, hogy töltsön neki egy csészével, közben agyában kavarogtak a gondolatok. Az internetkérdés a tengerparton felejtős. A körök a boszorkányhagyományok lényegéhez tartoznak, és minden kör a négy elemhez folyamodással kezdődik. Az internet-varázserő nem szerepel ezek között. Mi a csudát forgat a fejében a nagyi?

Erre nem csak ő volt kíváncsi.

– Légy szíves, avass be minket! – kérte Nell. – Legfeljebb újra átfutunk rajta, ha majd Lauren agya fölébred.

– Rendes körülmények között nem erőltetném, hogy egy új boszorkány ilyen hamar bekerüljön egy teljes körbe, de most szeretném kihasználni az alkalmat, hogy ilyen sok internetboszorkány van jelen. Új területet térképezünk föl, és több fej megkönnyíti ezt a munkát.

Éppen a *nagyi* sürget változást a boszorkánymesterség egyik alapvető hagyományában? Elorie a homlokát ráncolta, igencsak fölzaklatta a dolog.

Lauren együtt érzően mosolygott. *Kicsit különös, nem?*

Elorie rácsapta a tenyerét a számítógépes egerére. Nem mintha Laurent udvariatlan betolakodónak tartotta volna, de iszonyúan unta már, hogy mindenki lazán megjegyzéseket tesz az ő ki sem mondott gondolataira.

Észbe kapott, hogy Nell és a nagyi társalgást folytatnak, ő pedig nagyrészt kimaradt belőle. Úgy tűnt, Sophie helyesel valami elképzelést, bármi is az.

– Kezd beindulni az agyam – közölte Lauren. – Valaki ismertetné

velem a lényeget?

Moira letette a teáját. Elorie elfojtott egy mosolyt. A nagyi nem különösebben jeleskedett a rövid összefoglalókban – ellenkeztek ír ösztöneivel.

– Ahogy a te első körödhöz minden trióban alkalmaztunk gondolatboszorkányokat, Elorie körének minden eleméhez internetboszorkányokat fogunk fölhasználni.

Lauren bólintott.

– Hogy az elementáris erőt internet-varázserővel vegyíthessék, igaz? Logikus, és az én esetemben bejött.

Elorie emlékezett, hogy Lauren első teljes köre maga is korszakalkotó újításnak számított. Ez megnyugtathatta volna, de egyáltalán nem így hatott rá. Tudta, hogy a kaliforniai boszorkányok sokkal… kalandvágyóbbak. A nagyi mindig is szigorúan tradicionális keretek között tartotta az új-skóciai boszorkányközösséget. Elorie rajongott ezért az örökségért, és eltökélten igyekezett megőrizni.

Nem bírta fölfogni, miért bólogat a nagyi elégedetten arra, hogy a körös munka alapjait ássák alá.

– Tehát ami az internetboszorkányokat illeti, földesnek ott van Ginia, vizesnek Moira, tüzesnek Kevin, és akkor Aervyn marad levegősnek? – Sophie elakadt. – Várjunk csak, Kevinre a kanalizáláshoz van szükségünk. Félreértettem valamit?

– Tudod – szólalt meg Nell –, reméljük, hogy működni fog, ha azokat is bevonjuk, akik az internet-varázserő bűbájprogramozó változatával rendelkeznek. Úgyhogy te, Marcus meg én is játszani fogunk.

– Logikus – bólintott Sophie. – Ehhez rengeteg számítógép kell.

– Marcus és Ginia már foglalkoznak a kérdéssel – mosolygott Nell. – Korszerű laptopokban errefelé hiány mutatkozik, ezért a tiédet és Mike-ét várhatóan elfoglaljuk.

– Nem! – csattant föl Elorie, és talpra állt. Úgy vélte, itt az ideje,

hogy beszüntessék ezt az őrültséget.

– Mi a baj, kedvesem? – nézett rá értetlenül Moira.

Elorie küszködve keresgélte a szavakat.

– A körök a hagyományainkhoz tartoznak.. Létünk lényegéhez. Ez most nincs rendjén. Mégis mit vártok tőlem: üljek egy trióban, és lóbáljam az egeremet, amikor a földhöz vagy a vízhez folyamodunk? – Túlcsordult benne a szenvedély. – Nem tagadom meg ezt az újfajta varázserőmet, és majd kiokoskodjuk, hogyan hasznosítsuk. De egy körben nincs helye. – Kijelentését közvetlenül a nagyihoz intézte, mert biztosra vette, hogy ha valaki, hát ő meg fogja érteni. – A hagyományaink fontosak, azok kötnek bennünket a boszorkányok korábbi nemzedékeihez. Nem hagyom, hogy azért gyöngüljenek meg, mert szeretsz engem, mert azt akarod, hogy a közösséghez tartozzam.

Teljes megdöbbenéssel figyelte, ahogy a nagyi haragra lobban.

– Na idehallgass, Elorie, de jól nyisd ki a füledet! Te mindig is hozzám és ehhez a boszorkányközösséghez tartoztál, attól a naptól fogva, hogy a világra jöttél. Nem tűröm, hogy a kételyeid miatt sutba dobd ezt. – Moira belefojtotta a dadogó tiltakozást, mennydörögve folytatta. – Nálam jobban senki sem értékeli a boszorkánymesterség tradícióit, senki sem ragaszkodik nagyobb örömmel a múlthoz. De a félelem nem jogos indok arra, hogy ellenálljunk a változásnak. – Megfogta Elorie kezét, és ellágyult a hangja. – A te mágiád az összekötés, egybekapcsolás, édesem. Szerinted létezik tehetség, ami jobban illik egy teljes körhöz? Te erre születtél. Csak ki kell találnunk, hogyan fogjuk munkára a dolgot. – Miután kiadta magából ír indulatait, mosolya gyöngéd együttérzést tükrözött. – A közösség összekötése az egyik legrégibb boszorkányhagyomány, drága kicsi lány. Joggal a tiéd ez a tehetség. Ne dobd el magadtól!

Elorie villámsújtott némasággal meredt rá, gyomrát zavarodott dac és sóvár vágyakozás szorította görcsbe.

Boszorkányok összegyűlnek a csillagos ég alatt, és évszázados

igéket ismételgetnek. Hát részévé válhatna ennek olyan varázserő, ami nincs több tízpercesnél? Minden ismerete, minden meggyőződése nemet sikoltott.

És a nagyi mégis hitt benne.

Elorie összerezzent, ahogy Sophie részvevő tekintettel megfogta a másik kezét.

– Túlontúl könnyű megfutamodni attól, amit legjobban kívánsz, elrejtőzni abban, ami kényelmes. – Nagyot nyelt. – Én csak tudom.

Elorie a fejét ingatta. Bár nem értette, de átérezte nővére gyötrelmét.

– Márpedig a nagyi nem nyusziboszikat nevel – tette hozzá kicsit reszketeg mosollyal Sophie.

Elorie kutatott magában, hogy mondjon valamit. Bármit. Azután legrégibb barátnőjének szeretetétől és gyöngéd buzdításától hajtva, a reménybe kapaszkodott.

– Szóval melyik trióba kerülök?

A nagyi helyeslően mosolygott.

– Bűbájvető leszel, gyermekem. Hol máshol lenne a helyed?

Elorie-nak most aztán megint ledermedt az agya. Bűbájvető? Ő vezeti a kört? Itt mindenki becsavarodott. Hiszen alig egy hete boszorkány!

Pánik kúszott fölfelé a gerincén.

– Ne szorongj már annyira, drága kislány! A mutatvány után, amit az unokaöcsém rovására adtatok elő, egyértelműen készen állsz. – A nagyi ajka olyan széles mosolyra nyüt, akár a szomszédos tengeröböl. – Mi több, ez az ő ötlete volt.

*

Elorie az ajtókeretnek támaszkodva dohogott a laptopok és a nappaliját behálózó kábelek látványán.

– Ginia, a konyhában találsz nasit, ha érdekel.

Akár az éhség, akár az illem távolította el a kislányt a szobából, Elorie örült, hogy kettesben maradt Marcusszal, aki egyelőre tudomást sem vett az ő jelenlétéről. Az asszony hagyta, hogy fortyogó indulatai a felszínre törjenek, miközben merőn nézte a férfit.

– Érdekes formáját választottad a bosszúnak.

– És mi lenne az? – pepecselt tovább egy laptoppal Marcus.

– Betuszkolsz bűbájvetőnek egy teljes körbe.

– Mások megtiszteltetésnek vennék.

– Talán mástól.

– Akkor ne fogadd el – vont vállat a férfi.

– Csak azt próbálnám meg! – horkant föl Elorie. – Sikeresen meggyőzted a nagyit, hogy ez jó ötlet.

– Nem nagyon kellett győzködnöm, de nyugodtan kend rám, ha jólesik.

Elorie meghökkent, azután föltette a kérdést, amire valójában választ akart kapni:

– Azt várod, hogy lebőgjek?

– Korántsem – nézett végre föl a férfi. – Azt várom, hogy tovább vidd az új-skóciai boszorkányság nemes hagyományát, rátermetten és ügyesen kezeld a körödet. Várjunk csak – hunyorított –, te komolyan beszélsz.

Az asszony némán bólintott.

Marcus néhány másodpercig szótlanul ült.

– Két óra és öt boszorkány kellett hozzá, hogy levegyék rólam a bűbájt, amit rám vetettél, húgocskám. Igazán imponáló varázslatot műveltél. Nem mindennapi erejű boszorkány vagy, és effajta tehetséget nem szabad veszni hagyni. – Visszafordult a laptopjához. – És ha bárkinek is elárulod, hogy ezt mondtam, komolyan újra megfontolom, hogy békává változtassalak.

Elorie fogadni mert volna, hogy Marcus ezt úgysem tudja

megtenni. Ámbár összehaverkodott egy négyéves illetővel, aki alighanem képes rá.

Viszont már két teljes perce beszélgettek anélkül, hogy őt elragadta volna a hév, és bármennyire mérgelődött, most szívességet akart kérni. Nem is kicsit. A mostaninál jobb alkalma nemigen kínálkozhatott rá.

– Hajlandó vagy tanítani engem? – bökte ki.

Marcus szenvedő képpel nézett föl rá.

– Ugyan mire?

A fenébe. Ha ezt most tényleg kimondja, egész életében bánni fogja.

– Bűbájprogramozásra.

A férfi még elkínzottabb arcot vágott, ha az egyáltalán lehetséges.

– Úgy tudtam, Ginia leckéket ad neked meg Kevinnek.

– Ad is. És mire kettőt pislantok, Kevinre ráragad minden.

– A fiatalok már beleszülettek a digitális világba – tárta szét a kezét Marcus. – Nekik anyanyelvűk, ami számunkra idegen, így mindig is lassabban fogjuk beszélni.

– Rettenetesen unom már, hogy lassabb vagyok.

– Ezen nem segíthetek. Jól fog az agyad, és jelentősen fölgyorsulnál, ha nem utálnád annyira a számítógépedet.

– Nem utálom. – Elorie elhallgatott. Az utóbbi időben nagyon is megutálta. – Jó, nem végképp utálom. Reménykedem, hogy ha majd legalább félig-meddig értem a használatát, akkor talán egy kicsit kevésbé fogom utálni.

Mivel úgy tűnt, menthetetlenül egy számítógép-tartozékra van utalva, abban bízott, hogy békét köt vele.

Marcus fölvonta fél szemöldökét.

– Az nálam megengedhetetlen, hogy a tanítványaim csak félig-meddig értsenek valamit.

Ezt tutira bánni fogja. De világossá vált, hogy legalább meg kell

próbálnia birtokba venni a varázserejének ezt az oldalát, máskülönben nyomorúságos műszaki analfabétasága miatt úgy lemarad a tíz év alattiak seregétől, hogy csak a port nyelheti. És mi tagadás, fölfedezett magában némi versengő boszorkányhajlamot.

– Szóval tanítasz?

Marcus kivillantotta a fogsorát, ettől szokatlan és némileg hátborzongató látványt nyújtott.

– Tanítalak. Csak annyi a kikötésem, hogy szigorúan tartsd titokban.

Elorie a homlokát ráncolta az igazán furcsa kérésen, bár ahhoz képest, hogy kitől eredt, rosszabbat is el tudott volna képzelni. Beleegyezése jeléül bólintott.

– Kitűnő! – dörzsölgette a kezét Marcus. – A Harcoslány azt sem fogja tudni, mi terítette le.

De hát ki a fene az a Harcoslány, és ő most mibe egyezett bele éppen?

*

A Fisher's Cove-i homársütés eseményszámba ment. A település lakosságának zömén kívül egész Új-Skócia boszorkányközössége is részt vett rajta, így több mint háromszázan gyűltek össze a tengerparton.

Három tábortüzet gyújtottak, egy dézsányi méretű katlanban főtt bab rotyogott, a homárnak sütőgödröt készítettek elő, a falu nyirettyűmesterei teljes létszámban nyekergették hangszerüket, a gyereksereg pedig bátorságpróbát játszott a hullámokkal. Egyelőre az óceán állt nyerésre.

Nell beszívta a füsttel fűszerezett, sós levegő fanyar illatát, és egy székre telepedett Moira mellett, aki igen elégedettnek látszott.

– Imádod ezt, igaz?

– Még szép. A legkedvesebb otthoni emlékeimet idézi föl. A mi ír összejöveteleinken nem volt se homár, se tengerpart, de a hangulat most is ugyanaz. Csak kevés a baba – kacsintott Moira. – Ha ez a társaság csupa írből állna, mindenki egy apróságot ringatna a karjában.

– Pillanatnyilag kit noszogatsz unokaprodukálásra? – derült Nell.

– Senkit sem noszogatok, csak buzdítok. Azt hiszem, az én édes Elorie-m nincs messze tőle, bár az utóbbi időben sok minden tereli el a figyelmét.

– Figyelemelterelés ide vagy oda, a babák jönnek, ha jönniük kell. Te csak tudod.

– Hát persze – húzta össze a vállán a plédet Moira. – És mindketten tudjuk, hogy a varázs olykor többfajta csatornát is megnyit egy nőben.

Na igen. Nell hármas ikrei egy különösen káprázatos teljes kör után fogantak. Daniel azóta is cukkolta ezzel. Aervyn furcsa módon nem mágikus utórengések eredményeként született – csak egy nagyon összebújós péntek esti randit követően.

Moiráék most néhány másodpercig egyetértő csöndben nézelődtek, a háttérben halkan morajló hullámok adták az este szívdobogását.

Lizzie szülei gondoskodtak a homársütésről, amihez sok készséges segítőjük akadt. Már eltávolították a takarást a régóta e célra használt, kövekkel kibélelt, sekély gödörről, és pattogó tüzet raktak benne, amely mostanára parázsszőnyeggé égett le. Pár helybeli tűzboszorkány közreműködése jócskán fölgyorsította a folyamatot.

– Minek ez a sok kuka? – intett Nell a tűz felé, amely mellett húsz, valóban hulladéktárolónak beillő nagyságú alumíniumkonténer sorakozott.

– Az az ennivaló. Néhányban valószínűleg csöves kukorica ázik sós vízben, a többi kékkagylót és homárt tartalmaz.

Lizzie anyukája, aki mostanáig a parazsat terítgette szét, mély társalgásba merült a kislányával meg Aervynnel. Miközben Nell figyelte a boszorkánypalántákat, azok megfogták egymás kezét, és szembefordultak egy hatalmas hínárkupaccal. Aervyn picit megrebbentette az ujjait – bármire készültek ezek ketten, egyértelműen igencsak ravaszdi bűbájnak ígérkezett.

A hínárhalom lassan a levegőbe emelkedett, majd a gödör felé úszott. Nell körülnézett, kicsit meglepte, hogy ennyi nem boszorkány jelenlétében ilyen feltűnően közszemlére teszik a varázslást.

– Lazíts, drágám! – paskolta meg a kezét Moira. – Az itteniek már hozzászoktak a mágiához. Hálásak lesznek a kicsiknek, amiért megkímélték őket a sok hínár átlapátolásának fáradságától, és hamarabb ehetünk.

Amint a gödör aljára fektették a hínárt, fürge kezek kinyitották a „kukákat", és gyorsan kagylót meg csöves kukoricát rétegeztek rá. Konténerfedelek kattantak, gőz sistergett, és a párolódó hínár jódos aromája terjengett Nell széke körül. Az asszony jólesően szippantotta be.

– Ha Aervyn nem vigyáz, egy homár megcsípi a nóziját – nevetett Moira.

A kisfiú eközben izgatottan hajolt az egyik konténer fölé.

– A homárt hogyan teszik a tűzre? – tudakolta Nell. Sejtette, hogy nem dugják a kezüket az alumíniumedényekbe, mint a kukorica esetében.

– Létezik egyszerűbb és komplikáltabb módja – kuncogott Moira. – Úgy nézem, lehetőséget adnak a boszorkánypalántáknak, hogy előbb a komplikáltabbat kíséreljék meg.

Mostanra Ginia, Sean és Kevin is megérkezett. Nell biztosra vette, hogy Kevinék nem illendőségből engedték át az első próbálkozást Giniának. Neki persze megvolt a magához való esze, és Aervynre mutatott. Aervyn pedig még csak négyéves lévén, vigyorogva

hozzáfogott a varázsláshoz.

Egy homár kilibegett a konténerből, és a gödör felé tartott. Nell fiának balszerencséjére a gödörhöz vezető út éppen az arca mellett haladt el. Nehéz lett volna megmondani, melyikük lepődött meg jobban – a boszorkánycsemete, aki majdnem elveszítette az orrát, vagy pedig a homár, miután öt méter magasra teleportálódott.

A többi boszorkánycsemete végül abbahagyta a vihogást, és segített a homárlibegtető parádéban. Aervyn tisztes távolságot tartott a csattogó ollóktól.

– Na és mi az egyszerűbb módja a homárok tűzre juttatásának? – fordult Moirához Nell.

– A vasvilla – kuncogott Moira.

Logikus.

A homárgödör körüli felhajtás eddig lekötötte Nell figyelmét, és az asszony csak most jött rá, hogy nem vette észre a parton zajló egyéb tevékenységeket.

– Hát az mi? – mutatott egy széles deszkadobogóra.

– Tudod, az ételnek még vagy egy óra kell, hogy elkészüljön. Várakozás közben táncolhatunk.

Háromszázan hogy férnek el azon a dobogón?

– A dobogó a magamfajta öregasszonyoknak való – kelt föl Moira a székéről. – A fiatalok a fövenyen táncolnak. Na gyere! Eleget üldögéltünk.

Kaliforniában a tánc szűk helyen sok más test közé préselődve jobbra-balra hajladozást jelentett. Nell egykettőre fölfedezte, hogy az új-skóciai tengerparton valami egész mást értenek alatta.

Ámulattól tátott szájjal figyelte, amint Moira ledobta magáról a plédet, föllépett a dobogóra, és valamiféle géppuskalábú ír sztepptáncba kezdett.

Kis ideig egymagában ropta, mint a világ e félreeső zugának nagyasszonya és csillaga. Azután intett, és még néhányan csatlakoztak

hozzá a rögtönzött színpadon. Elorie kézen fogva vezette a táncosok csoportját a földönjáró életöröm ősrégi ír hagyománya jegyében.

A táncosok belső köre, a zene ütemére tapsoló boszorkányok és falubeliek külső köre – mindez maga is varázslattal ért föl.

Miután befejezték, Moirát úgy kísérték egy rá váró székhez, akár valami diadalmas királynőt. Elorie elkapta Ginia két kezét, és hozzálátott, hogy megtanítson neki néhány egyszerű lépést.

Nell odament Moirához, hogy ismét helyet foglaljon mellette, de az kinevette.

– Te még nem érdemelted ki az öregasszonystátuszt, kedvesem. Sipirc táncolni! Valaki biztosan szívesen megtanít rá.

– Egész éjjel táncoltatni fogunk – penderült oda Sophie, és kézen ragadta az asszonyt.

A következő órákban Nell két dolgot tudott meg. Egy: az újskóciaiak állóképessége a Vasember versenyen részt vevő triatlonozókéval vetekszik. És kettő: nincs a földön finomabb eledel, mint a tengerparton sütött homár a holdfényben. Egymás után öt darab.

15. FEJEZET

Másnap reggel napkeltekor igencsak karikás szemű boszorkánycsapat gyülekezett. Az óceán felől lengedező pára leplezte egyik-másik ásítást, de mindet nem tudta. Elorie kávét osztogatott, és remélte a legjobbakat. A boszorkánycsemeték, akik közül jó néhányan az éjfél utáni órákban a fövenyen aludtak el, most viszonylag élénknek látszottak, ami jó is volt, hiszen sokukra az első teljes körük várt.

Mike pár helybeli halásszal értekezett, akik korai felderítést végeztek az algavirágzás jelenlegi kiterjedéséről. Azt a célt tűzték maguk elé, hogy kíméletesen kitolják a moszattömeget a tengerre, ahol az óceán természetes tisztítórendszere elbánik vele. Ezt legegyszerűbben úgy érhették el, ha pontosan tudják, mely területek algásodtak el.

A tapasztalt trióvezető boszorkányok összegyűjtötték segítőtársaikat. Moira hosszú gyapjúköpenye alá vonta Lizzie-t, elvégre a vizes boszorkányok könnyen meghűlnek – ez a hideg óceáni vizekhez való kötődésükkel függhet össze. Kedélyesen cseverésztek triójuk harmadik tagjával, Gwennel.

Aervynnek valahogy sikerült megnevettetnie Marcus bácsit, ami maga is varázsbravúrnak minősült. A levegő és a víz számított a délelőtt két legproblémásabb elemének, ezért Elorie örömmel látta a harmonikusnak ígérkező indítást. Marcus bácsinál az ilyesmit nem vehette magától értetődőnek.

Mike intett, hogy kész a kezdésre, és a kör lassanként fölállt. A külső kör ma reggel ritkás maradt – sajnálatosan sok boszorkány még az előző este fáradalmait aludta ki.

Nell, Sophie, Moira és Marcus a négy égtáj felé helyezkedtek el, mellettük jobbról-balról triójuk többi tagja. A kicsik mind izgatottan

álltak, de Elorie tekintetét leginkább Ginia arca vonta magára. A kislány végtelenül büszkén húzta ki magát a földes trióban, a szél bele-belekapott a hajába. Most vett részt először teljes körben, és mélyen átérezte az esemény jelentőségét.

Látszott, hogy egyszer majd káprázatos nő válik belőle.

Az biztos. Lauren odalépett Elorie mellé.

– Már most is káprázatos boszorkány. Jócskán besegítettem a kiképzésébe, és nagyon magabiztosan bánik a tehetségével.

Elorie szívélyesen mosolygott.

– Ez az eredménye, ha a kiképzők jó munkát végeznek.

– Meglehet. Nell egyébként sem nevel nyusziboszikat, de Ginia valahogy különleges. Sok boszorkány viaskodik a saját varázsával, vagy legalábbis nyers erővel próbál felülkerekedni rajta. Ő tökéletes összhangba került a varázserejével. Lelkesítő.

Hmm. Kezdett úgy érződni, hogy ez nem egészen véletlen beszélgetés.

– És az én fejemben mit látsz, amikor varázsolok?

– Nem elég diszkréten adtam elő, igaz? – pirult el Lauren. – Bocs! Általában nem ütöm az orromat mások varázsdolgába.

Elorie fölhorkant.

– Mi itt mást sem csinálunk. Rajta, mondd el, mit látsz!

– Valahogy ellenállsz. Nem magának a varázserőnek, inkább a folyamatnak. Nem nagyon tudom pontosan leírni, de ez visszafogja a varázserődet.

– Elég jól jellemezted. – Az asszony a teljes kör felé nézett. – Én is szeretném azt, amivel ők rendelkeznek. A hagyományban gyökerező, nemzedékeken át gyakorolt varázserőt. Giniában a vadnyugati úttörők szíve dobog. Bennem nem. Úgy érzem magam, mintha összekötözve hevernék az ekhós szekér hátuljában, és kénytelen-kelletlen nyugat felé tartanék.

Nahát, honnan jött ez a gondolat? Elorie sóhajtott, és cipője

talpával a kavicsokat dörzsölgette.

Lauren bátorítóan szorította meg a kezét.

– Ha segíthetek neked kioldozni egy-két csomót, csak szólj!

Az asszonynak előbb kicsit át kellett gondolnia a dolgot. Ha a pionírszellem hiányzott is belőle, a mesterség iránti kötelességtudat nem. Lauren két nap alatt immár másodikként mutatott rá, hogy saját ellenállása fogja vissza a varázserejét.

A gyülekező körre nézett, és ismét sóhajtott. Még mindig arra áhítozott, amit nem kaphatott meg. Ezen változtatni kellett, és a mai nap éppen alkalmasnak tetszett, hogy hozzáfogjon ehhez.

Ahogy a nagyi dallamos hangja szólítani kezdte a vizet, Sean odalépett Elorie mellé.

– Nincs kedved nézni? Becsatlakoztathatlak, hogy láthasd a varázslatot.

Seannak helyén volt a szíve, de bármilyen királyság is belülről figyelni a mágiát, Elorie pillanatnyilag a szokásos külső szemlélői szerep megnyugtató állapotát igényelte.

– A ma esti körödhöz majd bekapcsolódom, kicsikém, hogy gyönyörködhessek a pazar bűbájvetésedben. Most inkább a saját szememmel követném a fejleményeket.

Magába fogadta a látványt, ahogy a boszorkányközösség apraja-nagyja összefogott a teljes kör ősi rítusához. A nagyi a köpenyében, Sophie és Ginia egyforma zöld bársony maxiruhában, Kevin farmerban és kapucnis felsőben, Aervyn csokimaszatos ábrázattal. Csupa remek boszorkány.

Elorie magában újra hálát adott a nagyi jelenlétéért. Amióta az eszét tudta, mindig a nagyi állt a vizes trió élén. Eljön majd a nap, amikor átadja a helyét, valószínűleg a kis Lizzie-nek, de még nincs itt az ideje.

Nell befejezte az elemek megidézésének utolsó szakaszát, és Lizzie szeme elkerekedett, ahogy tizenkét boszorkány által merített varázserő

gerjedt föl a körben.

Elorie eközben Kevint figyelte, némán szurkolt neki. Korábban mindannyiukat örömteli meglepetés érte, amikor a kisfiú megállta a helyét, mint kézenfekvő választás Mike társául – a kanalizálók rendes körülmények között csak egy-két bűbájvetővel tudnak jól együttműködni –, de Kevin még kicsi volt egy teljes kör kanalizálásához. Sokkal tapasztaltabb boszorkányok is pánikba estek már, amikor eljött a pillanat, hogy csatlakozzanak a kör roppant energiájához.

Jól csinálja a fiú – szuggerálta Lauren. – *Ideges, de bírja.*

Kapóra jött egy megfigyelő, aki törődött a külső körben izguló kiképzőkkel. Marcus bácsi gyakorlott megfigyelő volt, de még véletlenül sem vesztegetett gondolatot a kiképzők idegállapotára.

Mike gyöngéden megfogta Kevin vállát. Eljött az idő.

Kevin behunyta a szemét, és lassan előrenyújtotta a kezét. Szél és párás fény kavargott alakja körül, amint a kör középpontjába irányította az elemi erőket. Elorie meghökkent, ahogy a fiú lába kissé fölemelkedett a talajról.

Csodásan csinálja. Marcus egy mennykőcsapás energiájával kapcsolódott be – nincs hozzászokva Aervynhez a triójában.

Kevin az ég felé terjesztette a karját, és néhány másodperc múlva Mike is. Tenyérrel kifelé. A varázserő most Mike kezében összpontosult, és munkára foghatta, hogy jobban eltávolítsa a parttól a moszatot. Finomságot igénylő, de egyértelmű feladat egy gyakorlott bűbájvetőnek.

Elorie néma türelemmel várakozott. Rettentő büszke volt két boszorkánypalántájára.

Nagyon jól képzettek – ismerte el Lauren. *Lizzie derekasan helytállt, Kevin pedig egyszerűen gyönyörűen intézte a kanalizálást. Azt hiszem, Mike mindjárt végez.*

Végez? Biztos, hogy nem. A legutóbbi kör, amit az algátlanítás

érdekében szerveztek, csaknem egy órán át tartott.

Alig néhány másodperc múlva Mike leejtette a karját, és a kör fölött vibráló energia elhalványult, majd teljesen elenyészett. A férfi fölkapta Kevint, és körbeforgatta.

– Eszméletlenül ügyesen kanalizáltál, kis barátom. Bármikor boldogan dolgozom veled újra együtt.

Azután gunyoros mosollyal fordult Marcushoz.

– Mindannyiunkat a levegőbe akartál röpíteni?

– Ezer bocsánat! – vörösödött el Marcus. – Arra kértem Aervynt, toljon felém több energiát, és nem egészen bírtam kézben tartani a hirtelen szintugrást.

– Túlzásba vittem? – ijedt meg Aervyn. – Ne haragudj! Lauren azt mondja, jobban kell vigyáznom ezzel.

– Tökéletesen csináltad, fiam – vakargatta meg a gyerek buksiját Marcus. – Mindig pontosan azt kell tenned, amit a triód vezetője, és most azt is tetted. Az én hibám, hogy nem tartottam észben, mennyi varázserővel rendelkezel.

– Annál jobb – szólalt meg Mike. – Kevin simán kezelte a dolgot, és Aervyn meg odaát Lizzie kisasszony jóvoltából rekordidő alatt befejeztük a bűbájt.

A kör fölbomlott, ahogy mindenki sietett megölelgetni egyik vagy másik boszorkánypalántát.

Lizzie sugárzó arccal fogadta az odalépő Elorie-t.

– Jól csináltam?

Moira lehajolt, és megpuszilta a kislány fejét.

– Gyermekem, nagyon hosszú ideje nem érzékeltem ekkora energiát a triómban. Csodálatos élmény volt.

Lizzie kivillantotta a fogsorát, és elindult a szülei felé. Moira megfogta Elorie kezét.

– Azt hiszem, ma este a kislánynak kellene vezetnie a triót. Összeszokottan dolgozik Seannal, és amennyiben a segítségemre

szorulna, ott állok majd közvetlenül mellette.

A nagyi tehát továbbadja a stafétabotot… Elorie szíve összeszorult a gondolattól. Azután ráeszmélt, hogy a nagyi arca örömöt tükröz.

– Egész idő alatt erre vártam, kedvesem. És most itt ez a szívemnek való fiatal, erős gyermek, aki készen áll arra, hogy a helyemre lépjen.

Elorie magához szorította. Nem tudta, hogy ő is képes-e akár megközelítőleg ilyen méltósággal fogadni a változást, de azt tudta, hogy meg fogja próbálni. A nagyi kedvéért meg fogja próbálni.

*

Lauren besurrant panzióbeli szobájába, és halkan becsukta az ajtót. Az épületet elárasztották a családostul érkezett boszorkányok, így a háborítatlan magány különleges kiváltságnak tetszett.

Fölkapta a laptopját, és még egy kicsit vívódott. Nem is olyan régen még *ő* játszotta az új boszorkány szerepét, küszködve igyekezett elfogadni a változást és a varázserejével járó felelősséget. Ha elsimít egy hepehupát Elorie útján, az nem feltétlenül a legjobb módja, hogy segítsen neki.

De hát nem kell mindig akadályokat hagyni, ha azok könnyedén kiküszöbölhetők. Legalábbis remélte, hogy könnyedén. Ezt csak egyféleképpen deríthette ki. Megcsöngette Jamie-t, hogy chatelhessenek.

Jamie: Te hívtál?

Lauren: Szia, ráérsz egy percre?

Jamie: Rá. Shay és Mia nyálas babacuccokat vásárolni vitték Natet, úgyhogy ha nem vásárolni akarsz, számíthatsz rám.

Lauren: Ne nevettess! Több helyes babaholmit vettél már, mint Nat.

Jamie: Én szükséges cikkeket szerzek be, ő meg kacatokra adja ki a pénzt.

Lauren: Komolyan? Mert az iPod létszükséglet a csecsemőknek.
Jamie: Valahol azt olvastam, a zene jót tesz az agyfejlődésüknek. Egyébként is azt hiszem, Mia részben kisajátította az iPodot. Semmi pirosnak nem bír ellenállni.
Lauren: Ha már a ketyeréknél tartunk, szívességet szeretnék kérni tőled. Elorie egyelőre leragadt a laptopnál, másképp nem tud hozzáférni az internet-varázserőhöz, és ez korlátozza a szabadságát…
Jamie: Az új-skóciai falvakban nem tengenek túl a vezeték nélküli internet-hozzáférési pontok, igaz?
Lauren: Pontosan. De amikor idejöttünk, Ginia először Nell okostelefonját használta. Árra gondoltam, hátha Elorienak is össze tudnánk hozni valami hasonlót.
Jamie: Úgy érted, hátha én tudnék összehozni.
Lauren: Nagyjából. Én meg sütnék nektek sütit.
Jamie: Ez jó megvesztegetés. Valószínűleg föl is tudom turbózni egy kicsit, hogy a rendesnél nagyobb hatótávolsággal működjön. Csak pár napot kérek.
Lauren: Nem tudlak rábeszélni valamivel, hogy már holnapra elküjdd? Szülinapja lesz.
Jamie: Rabszolgahajcsár. Ez több sütibe fog kerülni.
Lauren: Áll az alku. És köszi! Azt hiszem, a technika egyfolytában Elorie útjában áll, az nem hagyja, hogy a közösség tagjának érezhesse magát.
Jamie: Nem jó parton lakik – az itteni boszorkányok zöme a fél életét a világhálón tölti. De igaz, ő nincs hozzászokva az örökös internetezéshez. Egy okostelefon a zsebében nyilván sokkal kevésbé tolakodó megoldás.
Lauren: Pontosan. Pár óra múlva egy teljes körnek végez bűbájvetést, és az előkertben akkora a nyüzsgés, mint valami népünnepélyen. Ginia teljes fordulatszámon pörög, de nem hiszem,

hogy Elorie különösebben frankónak találná a helyzetet.

Jamie: Ő Moira világában nőtt fel. A hagyomány nagyon sokat jelent neki. És ha már szóba hoztad a teljes kört, egynél több okostelefonra lesz szükséged, hogy kiszabadítsd Elorie-t az internet-hozzáférés rabságából. A netboszorkányok nem egyedül szoktak dolgozni.

Lauren: Banyek. Erre nem is gondoltam.

Jamie: Hát ezért vagyok én. Küldök vagy egy tucat készüléket egynapos gyorspostával, hogy mindenkit fölszerelhessetek, azután veszek egy új fagyasztót a sok sütinek, amit majd sütni fogsz nekem. Egy része olyan legyen, amit Nat nem csíp, rendben? Mostanában egy kicsit rákapott a habzsolásra.

Lauren: Az ember azt hinné, hogy egy teleportáló boszorkány képes dugikészletet fölhalmozni sütiből.

Jamie: Csudákat. Esküszöm, Nat akár a padláson is kiszimatolja.

Lauren: Most már csak hat hónap. Túléled.

Jamie: Talán. Addig is úgy tűnik, ma mindenképpen vásárolni kell mennem.

Lauren: Tartsd távol magad az iPodoktól! Küldetést teljesítesz. Összpontosíts az okostelefonokra.

Jamie: Mikor mentél át ennyire dirigálós boszorkányba?

Lauren: Haha. Dirigálni eleve szerettem. Csak a boszorkányos része új, az meg a te hibád. Mennem kell, rám csörögtek. Köszi, Jamie, lekötelezte!

*

Elorie a panzió mögötti gyepen ült, és szánta-bánta, hogy degeszre tömte a hasát Aaron gofrijával. Meg sült virslijével. Meg tejszínhabos áfonyájával. Pillanatnyilag egyik sem akart nyugton maradni a gyomrában.

– Idegesít valami? – telepedett mellé a fűre Sophie.

Az igen távolról sem tűnt alkalmasnak, hogy kifejezze Elorie pillanatnyi lelkiállapotát.

– Soroljam?

– Gondolom, magad is sok boszorkánytanoncot emlékeztettél már, hogy ez teljesen normális. Ez az első teljes köröd, ráadásul mindjárt bűbájvetőként.

Őt nem kellett emlékeztetni.

– Mindenki tisztázta a maga bűbáját?

A szokásos bűbájvetéstől eltérően, ahol a vető alakítja a bűbájt, Elorie-nak kész, kiforrott bűbájok kellettek, hogy a kívánt végeredmény eléréséhez vegyíthesse őket. Ez azt jelentette, hogy a kör minden tagjára egészen konkrét feladat hárult.

– Mike még egyszer lépésről lépésre átveszi a teendőket a kicsikkel – bólintott Sophie –, de igen, azt hiszem, mindenki tudja, mi a dolga. A csoportban rengeteg a gondolatboszorkány is, úgyhogy szükség esetén menet közben módosíthatunk.

– Talán valami sokkal egyszerűbbel kellett volna próbálkoznom – ráncolta a homlokát Elorie.

– Ugyan, dehogy! – fogta meg a két kezét Sophie. – Egy bűbájvető első szereplését emlékezetessé kell tenni, és tényleg csodálatos ajándékot eszeltél ki. Komolyan gyönyörű elképzelés, Elorie. Moira néninek dagad majd a keble a büszkeségtől.

– Ugye, nem tudja, mire készülünk?

– Nem hát – rázta a fejét Sophie. – A boszorkánypalánták konyhai kényszermunka terhe alatt szigorú titoktartást fogadtak, Lauren pedig majd gondoskodik róla, nehogy a nagyi a kör alatt megsejtsen valamit.

– Azt is kigondoltad, hová teszed?

– Ki, sőt azt is, hogy hová vigyem onnan a sok virágot. Tudod, ilyen méretes tárgyat a kertjében elhelyezni nem egyszerű feladat.

De hát nagyon is megéri. Elorie átölelte a térdét, és elmosolyodott. Hosszas elmélyült fontolgatást igényelt, hogy olyan bűbájjal álljon elő, amely elég különleges az ő első teljes köri bűbájvetéséhez.

Igazán büszkeség töltötte el, ha az ötletére gondolt. Figyelembe vette hozzá a körének egyedi erősségeit, és az egyes triók varázserejéhez szépen illő, kezelhető részekre osztotta föl a tennivalókat. Egyedül önmagát illetően támadt benne hirtelen kétség.

– A hálózati összeköttetés rendben, kezdésre kész – szólalt meg a háta mögött Ginia. Elorie mély lélegzetet vett, mielőtt megfordult. Mindeddig igyekezett észre sem venni az egész pázsiton elterpeszkedő laptopokat és kábeleket, amelyek határozottan emlékeztették arra, hogy Fisher's Cove történetének első olyan teljes körét fogja hamarosan irányítani, amelyre nem a tengerparti fövenyen kerül sor. Míg a legtöbb boszorkány bárhonnan meríthetett varázserőt, az internet-varázserő világhálós hozzáférést igényelt, ezt pedig még Ginia és Nell sem tudták az óceánnál biztosítani. Pedig megpróbálták.

Vészesen közelgett az idő.

A boszorkányok kiözönlöttek a panzió hátsó bejáratán. Helyesbítsünk: *elérkezett* az idő.

A boszorkánycsemeték evéstől-alvástól fölerősödve viháncoltak, kipróbálták a klassz játékokat, amiket Ginia előkészített. Marcus a homlokát ráncolva igyekezett megóvni az elektronikus berendezéseket, míg a többi felnőtt legnagyobbrészt a hancúrozó gyerkőcök kordában tartásán fáradozott.

– Kimondhatatlanul büszke vagyok rád, drága kisunokám! – lépett oda Elorie-hoz Moira. – Ez most már a tiéd – nyújtotta ki a tenyerét, amelyen egyszerű ezüstgyűrű csillogott, kézzel belevésett kelta folyondármintával.

Elorie nagyon jól ismerte ezt a gyűrűt. Amióta az eszét tudta, a nagyi hordta, emberemlékezet óta szállt ajándékként egyik

boszorkányról a másikra. A nagyi legféltettebb kincsei közé tartozott.

Újabb stafétabot-átadás.

Kalimpált a szíve, ahogy a nagyi az ő ujjára húzta a gyűrűt, de elszántsága még inkább megerősödött. Bármilyen furán újmódi varázserővel bírt is, föltette magában, hogy a nagyi hagyatékához méltó boszorkánnyá fog válni.

Bármit olvasott is ki a tekintetéből a nagyi, bólintással jelezte, hogy helyesli, és a csoporthoz fordult a szertartást megnyitó szavakkal.

– Kezdődjék hát a kör!

Elorie figyelte, amint a kör – az ő köre! – alakot öltött.

Ginia, Sophie és Mike a földes trióban a lehető legnehezebb emelési feladatot végezték neki, amihez bonyolult és igényes bűbáj tartozott. Aervyn átállt a tüzes trióba, Nell mellé, és teljesen fölajzottan készült a maga teendőjére.

A levegős és vizes trióra ezúttal könnyebb feladat várt, amit Elorie nem is bánt, tudván, hogy Sean és Marcus együttműködése mindig kissé rázós, a nagyira pedig a reggeli nehéz munkája után ráfér a pihenés.

Mike segített Moirának egy asztal melletti székre telepedni, a csoport többi tagja pedig a laptoppal meg egérrel a kezében a füvön helyezkedett el. A mindenit, ez inkább számítástechnika-órának, mint működő körnek látszott.

Nem az számít, minek látszik, kislány! – morogta Marcus. *Csak az számít, mihez tudsz kezdeni vele.*

Elorie lenézett a nagyi gyűrűjére. Hagyományos vagy sem, ez az ő köre, és feladat vár rá. Fölemelte a fejét, megnyugtatóan mosolygott Kevinre, azután biccentett a nagyinak, hogy kész.

Moira határozott és magabiztos mozdulattal fölemelte két kezét, szólítani kezdte az elemeket. Ahogy az egyes triók követték a példáját, Elorie érzékelte, hogy örvényleni kezd a varázserő. Bólintott Kevinnek, és érezte, amint a fiú gondolatkapcsa a helyére kattant.

És ekkor fogta föl igazán, miben különbözik pár baráttal közösen elsütött csínytől egy teljes, működő kör. Olyannak tűnt, mint a hurrikán mozdulatlan középpontja – holott még semmit sem csináltak.

Érezte, amint föltámadt benne is a varázserő, hogy találkozzon az örvénylő energiával. Félelemnek immár nem maradt helye. Tudta, hogy ez születési joga, és érvényre is akarta juttatni.

A balján formálódó bűbáj a földes trió munkáját dicsérte. Elámult a három elme türelmes, aprólékos gonddal létrehozott művén, ami valóságos bűbájbuldózerré bontakozott ki. Bűbáj alakzatuk magabiztosságot és erőt sugárzott.

Jobbján egyetlen, minden bonyodalmat nélkülöző, fehér izzás tündökölt. Kétség sem fért hozzá, hogy Aervyn képes elvégezni a munkát – Nell megmondta, hogy a trió másik két tagja csak kapaszkodjon, ha kedves az élete. És Elorie nagyon örült a levegős meg vizes trió által szőtt beburkoló bűbájoknak. Nekik az volt a dolguk, hogy a többiek biztonságáról gondoskodjanak. Nem engedhették szabadjára az évszázad tűzboszorkányát tűzoltók ellenőrzése nélkül.

Kevin megbökte Elorie elméjét. A földesek végre elkészültek bűbájuk megformálásával. Az asszony még egyszer utoljára tanulmányozta az alakzatokat, mielőtt munkához látott. Miközben Kevin támogatólag kiegyensúlyozta az erővonalakat, Elorie egészen óvatosan internet-varázserős csápot küldött a földes trió bűbája felé.

Döbbenten kapta föl a fejét, ahogy a nyúlványok elérték a bűbáj alakzatot, azután lehiggadt, amint a kereső ujjak találkoztak, és könnyedén egymáshoz kapcsolódtak. Hát igen, Ginia internet-varázsereje. Reménykedtek, hogy ha beveszik a kislányt a földes trióba, az megkönnyíti a varázserők vegyítését. De hogy *ennyire!*

Elorie ezután Marcus bácsi és a nagyi, valamint az ő két triójuk által előkészített beburkoló bűbájok felé nyúlt. Na de várjunk csak!

Ezeknek kívülre kellett volna rétegződniük. Tőle telhetőleg képet alkotott Kevinnek a kívánt elhelyezkedésről, majd hátratolta a két beburkoló bűbájt, és a tüzes trió bűbáj alakzata felé nyúlt.

Ez nem pokolgép – emlékeztette magát. Nem lép működésbe, amíg ő nem utasítja rá. Mégis végtelenül óvatosan húzta a földes bűbáj felé. Amikor a kettő összekapcsolódott, a varázserő heves és éles rántása érződött.

Ez már megint Aervyn – jelezte Kevin, aki szemlátomást immár egészen rutinosan kezelte szuper-boszorkánypalántájukat.

Elorie most gyorsan és könnyedén a végleges alakzat köré rétegezte a beburkoló bűbájokat. Néhány másodpercig várt, kiélvezte ezt a soha vissza nem térő alkalmat.

Mindegyik trió bűbájához tartozott egy indító, és Elorie megkezdte a kioldást. Legalább ebben ragaszkodott a hagyományhoz – a legelső verses bűbájához.

„Tűz, víz, levegő és szél
Vegyítve egymáshoz ér,
Földből, térből ajándékot
Varázserővel létre így hoz
Négy trió együttesen,
Parancsomra úgy legyen!"

Amint a végére ért, szabadon engedte internet-varázserejét, és ellódította. Apait-anyait beleadott.

Már nem a hurrikán mozdulatlan középpontjában ült. Maga vált hurrikánná. Varázserő süvített a kör körül, át középen rajta és Kevinen, bele a mindannyiukat összekötő, gigantikus bűbáj alakzatba.

Tizennégy boszorkány állt mozdulatlanul a helyén, és teremtett ajándékot a szívéből.

A bűbáj elhalványult, és Elorie érezte, hogy meginog.

– Legközelebb tegyél félre annyit, amennyivel talpon tudsz maradni! – hasított a fülébe Marcus bácsi dörmögő hangja, ami talán bosszantotta volna, ha az öreg keze, amely állva tartotta, nem olyan végtelenül gyöngéd. Lassan kinyitotta a szemét, és Aervynre nézett. Sikerült megcsinálniuk?

A kisfiú egy pillanatig behunyt szemmel, gondolatban beszélgetett Laurennel, aki azon a helyen tartózkodott, ahol a bűbájuknak képződnie kellett. Amikor ujjongva a levegőbe emelkedett, Elorie már mindent tudott, amit tudni akart.

Tizenhárom boszorkány jól láthatóan örvendezett. Moira semmit sem értett.

– Mégis mit műveltetek, édes kicsi lánykám?

– Az meglepetés, nagyi! – nevetett Elorie. – Minden idők legjobb meglepetése. De estig nem mondhatjuk el neked.

16. FEJEZET

– Hát ezt bátran nevezhetem a legfurcsább termálfürdős élményemnek – jelentette ki Nell.

Sophie szendvicseket és limonádét adogatott le a kövekkel bélelt, üres gödörbe.

– Csak egy kis fantázia kell hozzá.

– Ahhoz nagyon meg kéne erőltetnem magamat, hogy téged dögös pasinak lássalak – mosolygott Nell. Oldalba bökte Elorie-t. – Éjjel kilopózhatsz ide Aaronnal.

– Ő is azt mondja. Remélem, tetszeni fog a nagyinak. – Elorie homlokráncolva nézett körül. – Mit gondoltok, működni fog? Nem szeretnék túlzott nyomást gyakorolni Seanra.

A nap utolsó körében Seannak kellett gyönyörű, varázslatosan hévforrások táplálta, természetes fürdőmedencévé változtatnia az üres mélyedést.

– Lazíts, kislány! – nevetett Nell. – A nehéz emelés javát már elintézted a ma délutáni köröddel.

– Pontosan – bólogatott egyetértően Sophie. – A nagyi és Lizzie most együtt szundikálnak az emeleten, Aervyn elterült a hátsó teraszon, Ginia pedig a függőágyban horkol.

– Az én tűzcsibészem szép munkát végzett ezeknek a köveknek az összeolvasztásával – veregette meg a maga melletti követ Nell –, de az igazán nehéz emelést a földes trió végzete. – Miért nem alszol te is, Sophie?

Sophie hátradőlt, kiélvezte a nap melengette, sima felületet, és elmosolyodott.

– Úgy látszik, egyesekre fölajzóan hat, ha szép kőréteget húznak a föld felszínére.

De még mennyire. Temérdek energiát égettek el, azután Mike elment, hogy lefussa a maradékot.

– A fenébe! – mérgelődött Nell. – Legközelebb a földes trióba akarok kerülni.

– Akkor jobb, ha Danielt is magaddal hozod – kuncogott Elorie.

Sophie összevonta a szemöldökét, örült, hogy egyszerűen boldognak látja Elorie-t.

– Hát nálad mi a helyzet, főbűbájoló? Fogadok, hogy pillanatnyilag Aaron is igen elégedett fickó.

– Az volt, amíg rá nem jött, hogy néhány boszorkány bájitalt próbál főzni a konyhájában. Azt hiszem, most szorgosan gyártja a „Tilos a bemenet" táblákat, és igyekszik meggyőzni az ikreket, hogy végezzenek neki ráolvasásokat.

Sophie lustán arra gondolt, talán rábeszélhetné Aaront, hogy adjon főzőleckéket Mike-nak. Valamilyen oknál fogva az ő tűzhelyen rotyogó varázsitalai kicsit mindig idegesítik a férfit. Buta boszorkány. Hiszen szinte soha nem keveri össze őket.

– Hűha – nézett Elorie-ra Nell. – Ennek a nőnek annyi.

– Kinek… nekem? – pislogott Sophie. Miután mindketten rávigyorogtak, röstelkedve elnevette magát. – Hát igen, kicsit elméláztam. De leginkább tulajdonképpen bájitalokon járt az eszem.

– Aha, persze – hümmögött Nell. – De ha már szóba hoztad a kotyvasztást, az én lánykám hogy szerepel?

– Precízen és türelmesen dolgozik. Tegnap jó adag kismamapocak-ápoló krémet kevertünk ki, hogy hazavigye Natnek, és nyugtató bűbájt is beleágyaztunk, amitől a babuci jobban alukálhat.

– Királyság! Nat díjazni fogja, mivel annak a babucinak egyre hosszabb a keze-lába, és éjszaka folyton fölébreszti a mocorgásával.

Sophie elfojtott egy ásítást. Talán tényleg ráfért volna egy kis szundikálás.

– Aervyn biztos benne, hogy csak egy lakó kuksol odabent?

Elorie kis híján elejtette a limonádéját.

– Látja a kisbabákat?

– Ühüm – bólintott Nell. Nat pindurkáját már néhány nappal a fogantatás után fölfedezte. De azért ez kicsit kínos tehetség. A múlt hónapban bevásárlás közben egy vadidegennek újságolta el a hírt.

Sophie figyelte, ahogy Elorie uralkodni igyekszik kifejező arcán, és már tudta. Odahajolt, gyöngéden megérintette barátnője kezét.

– Letapogatással a gyógyítók is látják – próbált a lehető legkevésbé tolakodóan fogalmazni. – És mi egy kicsit diszkrétebben kezeljük az észleléseinket, mint a négyévesek.

Elorie nyelt egyet, és bólintott.

– Még nem. De remélem, hogy hamarosan. És légy szíves, ne szólj a nagyinak! Már így is túl sok babatakarót kötött.

Sophie mosolyogva vett el még egy utolsó szendvicset. Ő tudott titkot tartani.

Észrevette, hogy Nell hirtelen elgondolkozva méregeti.

– Elég rendesen beuzsonnáztál, még boszorkányhoz képest is. Önmagadat mikor pásztáztad utoljára?

Sophie abbahagyta a rágást.

– Az lehetetlen.

– Dehogyis – nevetett Nell. – Hidd el, tudom, hogyan készülnek a kisbabák.

Noha ledermedt az agya, Sophie egyvalamit biztosan fölismert. Ezt muszáj tudnia. Te jó ég. Varázserőt merített, és végigfuttatta az alapszintű önpásztázást, ami minden gyógyító legegyszerűbb mesterfogása.

És életre bukkant.

Biztonságos mélységben befészkelt, icipici jelenlétre. Gondosan ellenőrizte a véráramlást és az oxigénellátást, a szövetek egészségi állapotát, a hormonszinteket, meg az egészséges sejtosztódást. Azután a gyógyító megpihent, és az újdonsült kismama elámult. Kisbaba

rejtőzött a hasában.

Mire kinyitotta a szemét, üres termálmedencéjüket nárciszok szegélyezték. Nell és Elorie letéptek egy-egy szálat a boszorkányközösségben régtől fogva az új élet üdvözlését jelképező virágból.

– Tudom, hol szerezhetsz be nagy mennyiségben kézzel kötött babatakarót – közölte könnyes szemmel mosolyogva Elorie.

Nell sugárzó arccal ölelte meg Sophie-t, azután a kezébe nyomta a nárciszt.

– Siess, szólj Mike-nak, mielőtt Aervyn rájön, és kikotyogja.

*

Démonszárny és bőregérpiszok, hát ez a lány sosem hagyja abba a kötözködést? Marcus laptopjának képernyőjére, a Varázsvilágban létesített, szigorúan titkos lakótornyára meredt. Mivel testőrei jelenleg egytől egyig rózsaszínű mellvértben és nyuszis plüsspapucsban pompáztak, a hegy tetején lévő rejtekhely nyilvánvalóan nem maradt szigorúan titkos.

Hát három kör egy nap nem elegendő, hogy lekösse a Harcoslányt? Csak az imént látta a kertben, gondtalanul vihorászott Moira nénivel. Alighanem szerelmi bájitalokról vagy más efféléről értekeztek.

Marcusra ráfért már a pihenés. Alig várta, hogy túljusson a mai napon, és visszatérjen szép, csöndes otthonába. Ha nem is hegyi rejtek, de háborítatlan, kitűnő hely egy magányos boszorkánynak.

Elorie ballagott be a társalgóba. Tökéletes – éppen kapóra jött.

– Szép munkát végeztél ma délután. Remélem, kellőképpen kipihented magad, erőre kaptál. Holnap hazaindulok, úgyhogy lássuk, bele tudunk-e verni még egy kis bűbájprogramozást abba a

konok fejedbe.

– Milyen kedves invitálás! – vonta föl fél szemöldökét az asszony.

Hát arra várhatott, hogy Marcus udvariaskodjon. A férfi úgy döntött, ő boszorkány, nem pedig társasági kedvenc.

– Ülj csak le, lányom! Nyuszis plüsspapucsokkal kell elbánnunk.

– *Micsodákkal?*

– A gonosz Harcoslány és segédei megtámadták a rejtekhelyemet, és randalírozásuk nyomainak eltakarításához éppen alkalmasak a bűbájprogramozó készségeid.

Legalábbis ezt remélte. A Harcoslány bűbájai jobbára eléggé körmönfontaknak bizonyultak.

Elorie leült, és elhúzta a száját, amikor megpillantotta a képernyőt.

– Ez komolynak tűnik.

Jókora puffanásra kapták föl döbbenten a fejüket. Mike a homlokát dörzsölgette, nyilvánvalóan épp nekiment a falnak.

Marcus csupán három okot tudott arra, hogy egy felnőtt férfi elfelejtse, hol a fal, és ezek közül egyedül a szeszfogyasztást tekintette elfogadható mentségnek.

– Az ajtó fél méterrel tőled balra található.

Amint Mike szembefordult velük, rögtön látszott, hogy nincs berúgva. Ragyogó. Ezek szerint vagy megigézték, vagy a szerelem vette el az eszét. Marcus gyors elmeszondázást végzett, és fölsóhajtott. A boszorkánypalánták csínyei visszafordíthatók. Az efféle szerelemkór többnyire végzetes.

Újabb derék úriember esett áldozatul.

Elorie oldalba bökte.

– Nem lehetsz ennyire goromba pokróc – súgta neki.

Marcus morgott, és kezet nyújtott.

– Gratulálok, fiam, és sok szerencsét! Szükséged lesz rá.

– Gyereket várok – vigyorgott Mike az eltévelyedett férfiak bamba ábrázatával. – Mármint Sophie vár gyereket. Gyereket várunk.

Az a férfi, aki háromszor mondja el egy szuszra ugyanazt, már tényleg menthetetlen.

Miközben Elorie fölugrott, hogy megölelje a kispapát, Marcus igyekezett megőrizni felsőbbrendűségének tudatát, és tudomást sem venni a szívébe lopakodó félelemről. A legtöbb boszorkánycsemetére hosszú, boldog élet vár. Majdnem mindegyikre.

Ez a baj azzal, ha kimerészkedik a barlangjából. Mindenféle nyavalyás érzelmek férkőznek a szívéhez.

*

Elorie a férje kezét szorongatta, miközben lesiettek a tengerpartra. Vacsora után véletlenül elbóbiskoltak, és most aztán rohanniuk kellett, mert csúnya késésben voltak Sean teljes köréről.

Az asszony el sem tudta hinni, de tényleg sikerült estig kivédeniük, hogy a nagyi fölfedezze a házának kertjében keletkezett méretes gödröt. Tudta, hogy szemet gyönyörködtető, szívet-testet melengető remekmű lesz, amint Sean elkészül vele, de egyelőre csupán riasztó rendzavarásnak tűnt a nagyi gondosan ápolt kertjében.

Még soha nem tapasztalta, hogy több tucat boszorkány akár tíz percig titkot tartson, nemhogy egy egész délután. A nagyi valahogy mindenkiből a legjobbat hozta ki, még próbálkoznia sem kellett vele.

Elorie-ék a föveny szélén lerúgták a cipőjüket, és odafutottak, ahol a többiek mind összegyűltek, a belső és a külső kört már egyaránt kialakították.

– És ezzel teljes a létszám – nézett föl mosolyogva Moira. – Úgy látom, jól kipihented magad, kedvesem. Kezdődjék hát a kör!

A fiatalasszony belépett a külső körbeli helyére, Lauren mellé, és fölemelte a fuvoláját. Mély lélegzetet vett, majd játszani kezdte a halk dallamot a holdhoz. Amióta az eszét tudta, ez a melódia indított el

minden esti kört. Fülbemászó, andalító hangjai szárnyra keltek az egybegyűltek fölött.

A külső körben más hangszerek gazdagították a dallamot a béke és szeretet harmóniájával, az egymáshoz és a mágiához tartozás hívogatásával. Emlékek idéződtek föl, az első teljes kör, amelyben neki jutott a fuvolázás feladata. Tétova gyermekujjak haladtak óvatosan végig a nagyitól tanult hangokon, majd csodálkozva pihentek meg, ahogy azok a hangok mintegy megelevenedtek, fölerősödtek.

Boszorkányként vagy sem, Elorie mindig is tudta, hogy itt a helye.

Amint befejezte, Lauren a kezéért nyúlt. *Ez maga volt a legtisztább varázslat. Olyan gyönyörűen fogod össze a szíveket, akár a kanyarító bűbájaid.*

Elorie a holdra, a parti fövenyre, az ismerős arcokra nézett. Élvezte, hogy parányi része ennek a nagy egésznek.

Most pedig a tanítványai is elfoglalják benne a maguk helyét.

Oktatói szíve büszkén dobbant meg, hiszen mind rátermetteknek tűntek. Kevin és Sean, a kanalizáló-bűbájvető páros tettre készen középen. Lizzie a vizes trió élén, a nagyival közvetlenül a háta mögött. Ettől Elorie kicsit megszeppent, de azután meglátta a büszkeséget a nagyi arcán. Némelyik változás örömteli.

Lizzie előrelépett, egy tál vizet tartott a kezében, és Elorie gyorsan lenyelte a torkában növő gombócot. A nagyi sugárzott, miközben Lizzie a hold felé emelte a tálat, és tiszta gyermekhangján a vizet szólította:

„Nyugattrió szól a vízhez,
Életadó forráshoz, tisztító esőhöz.
Nyugattrió szól a vízhez,
Óceánmélyhez, földben húzódó érhez.
Nyugattrió szól a vízhez,
Együttesen,

Parancsunkra úgy legyenl"

Sokan mormolták vele az ismerős szöveget, és Elorie érezte a gyülekező varázserő fuvallatát. Azt is látta, hogy a nagyi szeme tágra nyílik.

Lauren halkan nevetett mellette. *Nem semmi a varázsereje a kicsikének. Tessék, Aervyn becsatlakoztatott. Megosztom veled, hogy te is lásd.*

Elorie érzékelte Lauren gondolatkapcsát, azután maga is láthatta a vizes varázserő hullámzó csigavonalát. A korábbi gondolatcsatlakozásoktól eltérően most egyúttal a saját szemével is látott. Nem, várjunk csak – Aervyn szemével.

Bizony – jelezte Lauren. *Rafinált kis boszorkány a fiú. Varázs vagy sem, ugyanazt látjuk, amit ő.*

Elorie izgatottan figyelte, amint a többi elemet szólították, látóterébe áramlott a szikrázó tűz, az örvénylő levegő és a szilárd föld. Azután Kevin határozottan és magabiztosan hozzákezdett a varázserő egybegyűjtéséhez. Mivel Elorie már maga is megtapasztalta a hurrikánt, elismerésre késztette a kisfiú csöndes önbizalma.

Amint Kevin összeszedte az energiaáramokat, hatalmas varázserő-vezetéket dobott a testvére felé.

Elorie észlelte Lauren meglepetését, amikor Sean szépen elkapta a vezetéket. *Gyanítom, hogy nem először csinálják, Mike-kal ma reggel sokkal óvatosabban viselkedett.*

Úgy tűnt, minden kész, és Elorie nem értette, miért a szünet. Azután meghallotta Kevin higgadt gondolathangját. *Még!*

A vizes varázserő árama hirtelen a négyszeresére duzzadt. Azután az asszony érezte Aervyn vidámságát, majd az irdatlan varázserőadagot, amit a gyerkőc Kevin felé röpített. Atyaúristen!

Szabad levegőt venni – szorította meg a kezét Lauren. *Az ikrek egyszerűen csodásan adják elő. Érzékeled Kevin elméjét?*

Az asszony nem érzékelt mást, csak sistergő varázserőt. Azután meghallotta, egészen halkan, mint a fuvolát a rezesbandában: a művész koncentrált örömét alkotás közben.

Kevin döbbenetes, határtalan hozzáértéssel ragadta meg mindazt, amit Lizzie meg Aervyn küldtek neki, s továbbította az ikertestvérének.

Azután mindannyian mozdulatlanul várták, hogy Sean elvégezze a munkáját.

A bűbáj alakzatokban immár járatos Elorie-nak most még inkább volt oka, hogy lenyűgözze Sean bűbájvetése. A főként vízzel és tűzzel dolgozó fiú gyönyörűséges formát szőtt táncoló fényből, majd ujjait gyorsan ide-oda mozgatva földet és levegőt rétegzett a főalakzatra. Ma este ezek az elemek további kiegyensúlyozottságot és biztonságot nyújtottak.

Ahogy a bűbáj elkészült, a jelenlévő boszorkányok mind visszafojtották a lélegzetüket. A bűbájvető számára mindig az elengedési pont a legnehezebb, és Sean ezelőtt még a közelében sem járt ekkora energiának. Elorie-ban még egyszer utoljára megmoccant a lelkifurdalás, amiért ilyen sokat kívánt a fiútól.

Azután föllobbant a varázserő, és az egész kört beragyogta a szabadjára engedett mágia hihetetlen fénye.

Miközben az asszony büszkén figyelte, Sean kivárta, hogy a fény elhalványuljon, szépen eldolgozta a még árván maradt energiaszálakat, és ellenőrizte körének minden egyes tagját. Csak ezután tört ki rögtönzött sztepptáncban.

Elorie kacagott. Csak egy rakás kiskorú boszorkány képes ilyen hévvel táncot lejteni egy teljes kör után.

Moirához lépett.

– Hogy érzed magad? Régóta nem vettél részt egyetlen nap három körben.

És gyakran egy is elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy kimerítse a

nagyit, bár ezt senkinek sem akaródzott elismernie.

– Még nem haltam meg, gyermekem – horkant föl Moira. – Hosszú ideje ez a legkönnyebb varázsnapom, minthogy a triómban a terhek legnagyobbrészt Lizzie vállára nehezedtek. Be kell vallanom azonban, hogy ez ma már a második olyan kör, aminél halvány fogalmam sincs, mii csináltunk. Gondolom, legfőbb ideje, hogy fölvilágosítsatok.

Elorie szája fülig ért. Ez minden idők legjobb ajándékának ígérkezett – és végre elérkezett az átadás pillanata. Kihúzott egy széket, és intett a nagyinak, hogy üljön le.

– A többiek a meglepetés helyszínén gyűlnek össze, azután Aervyn kicsit megutaztat téged.

A tömeg lelkesen tódult fölfelé a domboldalon Moira házának kertjébe. Elorie erősen valószínűsítette, hogy Aervyn közben más idősebbeknek is segítséget nyújtott. A kisfiú izgatottan tért vissza, megállt Moira előtt, és két kezét nyújtotta.

– Te most teleportálni akarsz engem, kicsikém?

– Aha – bólintott. – De a virágokra nagyon vigyázok, ahogy Elorie a lelkemre kötötte. Azt mondta, ne vacakoljak velük tovább, különben nagyon megharagszol.

A nagyi szavakkal leírhatatlan arcot vágott.

– Hát vacakoltál a virágaimmal?

Elorie összesen ennyit látott, mert Aervyn ráeszmélt, hogy majdnem leleplezte a titkot, és máris mindhármukat átvitte Moira kertjébe.

Tökéletes helyen értek földet, pontosan a gyönyörű, hévizes medence mellett, amely mostantól a kertet ékesítette.

Mindenkinek elállt a lélegzete. Valaki csakugyan „vacakolt” a nagyi virágaival, és Elorie őszintén remélte, hogy sikert arat vele.

Moira kifürkészhetetlen arccal, végtelenül lassan állt föl a székről, azután levette a keppjét meg a cipőjét, és nyári ruhájában lépett a medencébe. A közepén lassan körbefordult, majd nyakig bemerült.

Az arca kimondhatatlan örömöt tükrözött.

Elorie életében először érezte át a viszonzás nélkül adott varázslat igazi erejét, és a lelke dalra fakadt tőle.

– Hogy tetszik, nagyi? – ugrabugrált a medence szélén Sean.

Moira döbbent szeretettel Elorie-ra függesztette a tekintetét.

– Honnan tudtad?

Elorie vállat vont, egyszeriben nagyon feszélyezte, hogy ötven szempár fordult felé.

– Emlékeztem arra, amit meséltél.

A nagyi soha nem fogyott ki az írországi gyermekkoráról és a zöld hegyek-völgyek csodálatos világáról, az ottani tavaszokról szóló történetekből.

– Nahát, micsoda ajándék, gyermekem. Micsoda ajándék! – Moira tisztelettel érintette meg a víz felszínét. – Varázslat honol ezekben a vizekben, és végtelen sok szeretet. – Az őt körülvevő arcokra nézett. – Köszönöm szépen! Külön-külön mindnyájatoknak köszönöm! Édes kicsi fiú – fordult azután Seanhoz –, ez a legremekebb varázslat, amit valaha is láttam. A bűbájvető első bűbája az, amely örökre emlékezetes marad, te pedig úgy döntöttél, hogy ezzel engem ajándékozol meg, és ettől bizony úgy érzem magam, mint minden idők legjobban szeretett nagyija.

– Elorie találta ki, nem én – sütötte le a szemét szégyenlősen Sean. – De úgy gondoltam, nagyon jó ötlet…

– Fontos az ötlet – fogta meg a kezét Moira –, de a kivitelezés is az. Ma este tüneményes varázslatot produkáltál, és igazán büszke lehetsz rá.

– Mi csak a felét csináltuk – osztozott készségesen a babérokon Sean. – Elorie köre hozta felszínre a köveket a földből, és forrasztotta egymáshoz őket. Még üléseket is mélyítettek a kőbe, meg minden, hogy igazán kényelmes legyen neked, és elrendezték a virágokat, nehogy nagyon mérges legyél. Az én köröm csak a vizet adta hozzá.

Asszem, Elorie végezte a nehéz munkát – akadt el a magyarázkodással.

– Nem úgy van az, fiam – lépett mellé Marcus. – Az ő bűbája nyers erőt igényelt. A tiéd eleganciát. Képzeld csak el, mi történt volna, ha egy kicsit eltúlzod a hőt, és megfőzöd Moira nénit, mint a rákot.

Sean elsápadt. Ez a lehetőség eddig nyilvánvalóan meg sem fordult a fejében.

Moira az égnek emelte a tekintetét.

– Marcus, hagyd abba a gyerekek ijesztgetését, inkább eredj, főzz nekem teát! – Sean felé nyújtotta a kezét. – Csodálatosat varázsoltál, és újra meg újra örülni fogok ennek az ajándéknak, valahányszor a sajgó tagjaimmal meg nyikorgó ízületeimmel fölkeresem ezt a medencét. Gyere, csatlakozz hozzám!

A kertben tartózkodó összes boszorkánypalánta önmagára értette ezt az invitálást, és Moira valószínűleg így is kívánta.

Elorie nem tudta, hány boszorkány férhet el a medencében. Gyanította, hogy ez rövidesen kiderül.

17. FEJEZET

Elorie finom mozdulatokkal és biztos ujjakkal fejezte be a csat rögzítését első kreációjára azóta, hogy visszatért Kaliforniából. A papírmunka, a varázslás és a látogatók szinte összeesküdtek, hogy mindmostanáig távol tartsák a műtermétől.

Kezének és szívének egyaránt hiányzott már, hogy újra alkothasson, még ha csak reggel fél hatot mutat is az óra.

A műtermébe menet elhaladt a nagyi új gyógymedencéje mellett. Ahhoz képest, amilyen sokan vártak tegnap este a sorukra, kicsit meglepődött, hogy senkit sem talált a jó meleg vízben szunyókálva. Erős csábítást érzett, hogy maga is újra megmártózzon, de hívták az üvegkavicsai. A medence várhatott, az alkotásvágy nem.

Mostani művéhez a legkülönlegesebb kincseit tartalmazó edénybe markolt bele. Ehhez a lila üveghez hasonló színűt se azelőtt, se azóta nem látott, hogy erre a gyönyörűséges darabra rálelt. A nyilvánvalóan szájjal fújt üvegtárgy belsejében vörös és kék sávok húzódtak, szinte elevennek látszott, és valahogy az óceánban töltött hosszú-hosszú idő sem kezdte ki tökéletes szív alakját.

Elorie a tenyerébe vette a szívecskét, és ahogy mindig, most is úgy érezte, mintha dobogna, őneki dobogna. Most már lapos ezüstszegély fogta körül, és kézzel készített, finom mívű lánc csatlakozott hozzá.

Nem gyakran igényelte a műalkotásait saját magának, de ezt most meg akarta tartani, kezdettől fogva így tervezte.

Éppen végzett a csattal, amikor az ajtó nyikordulására fordult hátra.

– Jó reggelt! – köszönt Sophie két csésze teával a kezében. – Nem zavarok? Aaron úgy gondolta, talán nem bánnál egy kis reggelit.

Elorie vágyakozva nézett a kavicsosedényeire. Még nem

akaródzott itt hagynia őket.

– A férjed jól ismer téged – mosolygott Sophie. – Ne aggódj, ha nem megyek vissza perceken belül, Aervyn teleportál nekünk valami harapnivalót. Ha pedig kidobsz, akkor egy személyre küld reggelit.

Elorie gyomra hangosat kordult. Elnevette magát, és a másik széke felé intett.

– Úgy hallom, a reggeli nem rossz ötlet.

– A reggelit Moira néni medencéjéhez szállítják – hárította el mosolyogva a fölkínált ülőhelyet Sophie.

Kiváló. Ezek szerint mégsem marad el a reggeli mártózás. Elorie fogta a csésze teáját, és követte Sophie-t a műteremből a nagyi kertjéhez levezető gyalogútra.

Pára gomolygott a rejtélyes módon még néptelen medencéből. A messziről érkezettek egy része már hazaindult, de még sokan maradtak a közeli lakóházak vendégeiként. Pérsze nem minden boszorkány korán kelő – Elorie igyekezett észben tartani, hogy érdemes ebben a napszakban beiktatni a pancsolást.

– Jó reggelt, angyalkáim! Jöttetek megmártózni a medencémben? – lépett ki vékony pongyolában a hátsó ajtaján Moira.

Teáscsészéjét kényelmesen egy lapos kőre helyezte, és kioldotta a köntöse övét. Elorie nem akart hinni a szemének. A nagyi meztelenül!

– Tekintettel az itteni éghajlatra, nem szoktam egy szál semmiben dolgozni, mint lánykoromban – nevetett Moira –, de higgyétek el, a termálvíz élvezetéhez ez a legalkalmasabb öltözék. Nell őrködik a konyhában, senkit sem enged ki errefelé, úgyhogy nem fognak zavarni bennünket.

Sophie vállat vont, és lehámozta magáról a bikinit. Elorie habozott, nem fért a fejébe, hogy a nagyi valaha is varázsolhatott pucéran. A meleg vízbe ereszkedő másik két nő gyönyörteli sóhajtozása hallatán azonban nem tétovázott tovább.

Ha a nagyi nudizhat, akkor nyilván ő is megteheti.

Amint elhelyezkedett a vízben, egy tálcán földi eper és frissen sült bukta jelent meg a medence mellett. Ez a drága Aervyn… Elorie igazán hozzá tudott volna szokni egy teleportáló boszorkánypalántához a környezetében.

– Jó ember ez az Aaron – jegyezte meg Moira, és szétosztotta a buktát. – Tessék, Sophie, drágám, tiéd az első. Ha jól emlékszem, a várandós pocakok nem valami türelmesek.

– Már hármat befaltam, mielőtt kiléptem a panzióból – pirult el Sophie. – Ahhoz képest, hogy akkora a feje, mint egy gombostűé, igencsak farkasétvágyú ez a baba.

– Nem csak a baba növekedése a fontos. Remélem, figyeled magadat?

– Természetesen – mosolygott Sophie. – Jól képzett boszorkány vagyok. – Azután kinyújtotta a kezét. – Nincs kedved megnézni?

Moira derűs arccal húzódott közelebb, és Sophie pocakjára tapasztotta a tenyerét. Elorie néhány másodperc múlva érdeklődéssel figyelte, amint a nagyi másik keze jobbról-balról megérintette Sophie halántékát, majd a tarkóját. Egy-két fejfájás alkalmával látott már Moirától ilyesmit, de állapotos nővel még nem.

A nagyi kiolvasta a tekintetéből a kérdést, és elmosolyodott.

– Csak egy kis másnaposság.

Elorie nagy szemeket meresztett. Sophie nem szokott italozni.

– Nem az a fajta másnaposság – nevetett Moira. – Egy kortyintás bor jót tesz a babának, de nem több. Ez viszont a tegnapi varázslás utórezgése. Mindannyian keményen dolgoztunk.

Elorie-t ismét büszkeség öntötte el, ahogy körülnézett a medencében. Igazán szép munkát végeztek.

– Minden rendben – cirógatta meg Sophie arcát Moira –, bár azt hiszem, legnagyobbrészt ez a csodálatos víz hozott helyre. – Átsiklott Elorie-hoz. – Hát te nem érzed a tegnap este utóhatását, aranyom?

Elorie a fejét rázta, szeretett volna kitérni a gyógyletapogatás elől.

Egyáltalán nem tudta biztosan, mit találhat a nagyi, és még arra sem egészen készült föl, hogy választ kapjon erre a kérdésre. Egy másik kérdés azonban motoszkált benne, és úgy vélte, talán most alkalmas az időpont, hogy föltegye.

– A varázslás kihat egyáltalán Sophie babájára?

– Hogy kihat-e rá? Természetesen – csillant meg Moira szeme. – A babák nagyon elementáris lények, és azt hiszem, fogékonyabbak a varázserőáramokra, mint mi. De hogy árt-e neki? Nem. Előbb Sophienak árthatna, ő pedig elég jól képzett ahhoz, hogy ezt a legkedvezőtlenebb körülmények kivételével meg tudja akadályozni. – Gyöngéden megérintette Elorie kezét, a tekintete most komolyabbra vált. – Egy kevésbé képzett boszorkánynak nem ártana, ha ügyelne rá, hogy rendszeresen megtisztítsa a csatornáit. Máskülönben varázserőmaradványok okozhatnak némi kellemetlenséget egy magzatnak.

Elorie bólintott. Vettem az adást, nagyi, ez eléggé egyértelmű.

*

Marcus körülnézett a panzió társalgójában. Micsoda tarkabarka tanonccsapat! Ő maga ragaszkodott az újabb bűbájprogramozó leckéhez, mivel tudta, hogy az e téren erősítésnek számítók két nap múlva hazaindulnak Kaliforniába, és szerette volna minél inkább igénybe venni a segítségüket.

Meg aztán minél tovább tartotta a kiképzésen Giniát, a kislány annál kevesebb borsot törhetett az orra alá a Varázsvilágban. Mulattatta, hogy Ginia pillanatnyilag az ő titkos fegyverének előkészítésében segédkezik. Látszott, hogy a feladat nem egyszerű, mert Elorie nem buta boszorkány ugyan, de ha bűbájprogramozásra kerül a sor, eléggé nehézfejű.

– Ne vágj ilyen morcos képet, öcsém! – figyelmeztette Moira. –

Elijednek a tanítványaink.

– Alig várom. Sikerült működésre bírnod a bejelentkező bűbájt?

– Még nem – felelte, és vállat vont. – Megmozdult valami, de azt hiszem, egyszerűen öreg vagyok én már ehhez.

Ginia kuncogott az asztal túloldalán. Marcus gyanakvó pillantást vetett rá, de tartózkodott a nem éppen etikus gondolatolvasástól. A lány mesterkedett valamiben, de Marcus semmiképpen nem tudott rájönni, mi az.

– Kiváló oktató a mi Giniánk – tette le az egerét Moira. – A kicsik nagyon szépen fejlődnek.

Ebben volt igazság. Kevin megbízható programozóvá vált, és úgy tűnt, hogy még Lizzie-be is szorult némi bűbájprogramozói tehetség, noha benne csak pislákolt az internet-varázserő.

Moira néni azonban reménytelen esetnek látszott, Elorie pedig akkora ellenállást tanúsított, ami megakadályozta varázsereje eredményes felhasználását.

– Nem erre vágyott – szólalt meg halkan a férfi tekintetét követve Moira. – Ne siettesd! A tegnapi nap segített, de még hosszú utat kell megtennie.

– Káprázatos tehetséget fecsérel el.

– Dehogyis, kedvesem. Megtanul együtt élni vele. Némelyikünk lassabban fogadja el a helyzetét, mint a többiek.

Marcus éles pillantást vetett rá. Moira néni előszeretettel érvelt körülményesen. Soha nem helyeselte fenntartás nélkül unokaöccsének a világtól elzárkózott életmódját.

– Van, amit nem szükséges elfogadni.

– Na, ne mondd! – vonta föl fél szemöldökét az asszony. – És ezt Elorie-tól is megfelelő válasznak tartanád?

Marcus úgy vélte, az egészen más lapra tartozik. Ő a testvérét veszítette el, mert a varázsereje nem bizonyult elég erősnek. Elorie pedig makacsul nem hagyta teljesen kibontakozni a varázserejét.

Érezte, hogy rátör a búskomorság – ideje itt hagyni ezt a helyet, és hazamenni.

Egy pracli csúszott a kezébe. Aervyné. A komor hangulat kicsit háttérbe húzódott.

– Írtam egy bűbájt. Megnézed, amikor kipróbálom? Ginia szerint felügyeletre szorulok.

Mivel Aervynnek eddig háromsornyi működőképes programot sem sikerült összefűznie, Marcus nem hitte, hogy felügyeletet igényel. Valamilyen oknál fogva azonban nem akaródzott ellenállnia egy kisfiú ráncigálásának, aki a megszólalásig hasonlított Evanre.

Leült, és Aervyn programjára pillantott. Na tessék, alakul ez. Ötsoros bejelentkező bűbáj, mindössze egy apró bibivel a negyedik sorban. Ezúttal akár tényleg bejuthat a gyerek a Varázsvilágba.

– Rajta, indítsd el!

Aervyn összpontosított, és kattintott az egerével. Azután minden elsötétült.

Marcust különös érzés kerítette hatalmába, mintha valami beszippantotta volna, amit pillanatnyi szédülés követett.

– Állj, ki vagy!? – rivallt rá egy furcsán ismerős hang.

Kinyitotta a szemét, és varázsvilági hegyi rejtekhelyének őrparancsnokát látta meg, aki még mindig nyuszis papucsot viselt. A ruhadarab konokul ellenállt az égvilágon mindenfajta visszafordító bűbájnak.

– Honnan szalajtottak, betolakodó?

Marcus ráeszmélt, hogy hanyatt fekve elmélkedik holmi nyuszispapucs-bűbájon, miközben egy fegyveres férfi kardot szegez a nyakának.

De hát mi a csudát keres ő a Varázsvilágban? És a jelek szerint nem jelmezben.

A testőr váratlanul a földre rogyott, és összegömbölyödve horkolni kezdett.

– Itt igazából tudunk varázsolni – veregette le a port a kezéről Ginia. – Én legalábbis tudok. Altató bűbájjal terítettem le. Szóval hogy kerültünk a Varázsvilágba? – kérdezte, de úgy látszott, a legkevésbé sem aggódik.

– Szerintem nem csak mi – felelte Marcus. – Aervyn éppen működésbe hozott egy bejelentkező bűbájt, mielőtt idecsöppentem.

– Aervyn bűbájprogramot írt? – kerekedett el Ginia szeme.

– Minden jel arra utal – ráncolta a homlokát Marcus. – És azt hiszem, ez a logikus következménye, ha valakinek, aki ekkora varázserővel rendelkezik, sikerül összehoznia ötsornyi tűrhető programot.

Ámbár az a bibi a negyedik sorban nyilván jóval komolyabb volt, mint amilyennek Marcus érzékelte.

– Na és ő hová lett? – nézett körül most már sokkal aggodalmasabb arccal Ginia.

Marcus kinyitotta a száját, hogy kurjantson Aervynnek, azután becsukta, mert ráeszmélt, hogy fölöslegesen vesztegetné a levegőt. Ha a való életbeli mágia elkísérte őket, akkor mindketten itt is gondolatolvasók. Tehát ezen az úton szólította meg a kisfiút. *Aervyn! Merre jársz?*

Erőteljes és jókedvű válasz érkezett. *Valami kastélyban egy királylánnyal, aki mézes kenyérrel etet. Most álmodom?*

Nem hiszem, fiacskám. Szerintem mindannyiunkat bevontál a játékba.

Fú, akkor most szuperhősök lettünk? Királyság!

Annyira azért nem királyság, gondolta Marcus. Az első lépés azonban a társaság egybegyűjtése. *Ide tudsz teleportálódni hozzám? Kérdezd meg a királylányt, hogy elhozhatod-e a kenyeret.*

Aervyn néhány másodperc múlva egy jókora zsákkal huppant le mellé, a zsákban több cipó és egy bödön méz rejtőzött. A királylány láthatólag nem fukarkodott.

– Most kiszabadítjuk a királylányt? – kérdezte tele szájjal Aervyn.

– Haha. Én már megismerkedtem vele. Nincs szüksége rá, hogy kiszabadítsák – jelentette ki Ginia.

A szóban forgó királylány Marcus titkos teremtményei közé tartozott. Számottevő varázserővel, kiváló harci készségekkel rendelkezett, és áldásosán mentesült a gyengébb nem szinte egyetemes, szüntelen beszédkényszerétől. Marcus a tökéletes nőt alkotta meg benne. Ha némi megrökönyödést okozott a Harcoslánynak, annál jobb.

Aervyn lenyelte az utolsó falatot.

– Ne segítsünk Sophie-nak? Irtó jól harcol, de most még két nagydarab fickó igyekszik felé.

Marcus fintorogva perdült körbe. Na ezért nem kéne hagyni, hogy amatőrök bűbájprogramozzanak.

– Merre?

Aervyn után rohantak az erdei csapáson. Sophie nem volt messze tőlük, de egyik támadója némító bűbájt borított rá, vélhetőleg azért, hogy senki ne siethessen a segítségére.

Marcus a másodperc tört részéig gyönyörködött Sophie rendkívül imponáló kungfumozdulataiban, azután Ginia trükkjét kölcsönözve, álombűbájjal mindhárom ellenfelet harcképtelenné tette.

Aervyn föl-alá ugrált.

– Elintézhetem az utolsó kettőt? Légyszi, légyszi, légyszi!

Két tagbaszakadt harcos bukkant föl a dombtetőn, és futva közeledett.

Marcus tudta, hogy ezért még meggyűlik a baja Nellel.

– Csak egy álombűbájjal, kölyök!

Fogadni mert volna, hogy a két harcos száz évig fog aludni. Ha Aervyn izgalomba jött, nem aprózta el a varázslást.

– Köszönöm! – kapkodott levegő után Sophie. – Kezdtem kifogyni a cselekből. Mit keresünk itt?

– Aervyn teleportált bennünket ide. Azt hiszem, Marcus nem

ellenőrizte elég alaposan a programját – magyarázta Ginia.

– Megmondtam, hogy felügyeletre szorulok – vigyorgott Aervyn.

A csudába! Erről tényleg Marcus tehetett. Az a negyedik programsor határozottan zűrösnek látszott.

– Moira néni és Elorie is a Varázsvilágban vannak? – kérdezte Ginia.

– Nem – rázta a fejét Aervyn. Marcus gondolatban utánanézett a dolognak. Rendben. Kettővel kevesebb miatt kell aggódniuk.

Sophie letört egy darabot Aervyn kenyeréből.

– Szóval ki tudsz juttatni bennünket innen, csodagyerkőc?

– Én nem – rázta ismét a fejét Aervyn. – De fogadok, hogy a mama igen. Ő mindent tud a visszafordító bűbájokról.

– Nell elment áfonyát szedni Aaronnal, Mike-kal és az ikrekkel – nézett föl Marcusra Sophie. – Délutánig nem jönnek vissza.

Ez egyre rosszabbodott.

– Ebben az esetben gyerünk a kastélyba, és lássuk, elő tud-e teremteni nekünk a királylány még némi elemózsiát. Sokáig kell várakoznunk, és nem szeretném, hogy bárki is nyűgösködjön.

– Parancsolj egy kis kenyeret, Gandalf! – nyújtott felé kuncogva egy cipót Ginia.

Marcus a homlokát ráncolta. Senki sem akarta komolyan venni a helyzetet.

– Előfordulhat, hogy hosszú időre itt ragadunk, harcoskám. Erre nem gondoltál? Moira és Elorie aligha jönnek a megmentésünkre.

Azok ketten annyit értettek a bűbájprogramozáshoz, mint tyúk az ábécéhez.

– Jaj, azt hiszem, alábecsülöd őket – mosolygott Giniával együtt Sophie is.

– Aligha. Elorie-t magam képeztem ki. Egy visszafordító bűbájt sem bír összerakni. Üggyel-bajjal tud programozni bármiféle bűbájt.

– Olykor nagyon kevésre tartasz másokat, öcsém – mondta egy

különös hang. Marcus hátraperdült. A hang a Xena-hasonmásé volt, aki korábban Giniával gyakorlatozott.

Ginia odaszaladt, és megölelte az újonnan érkezettet.

– Milyen okos vagy, Moira néni!

Moira néni?

– Ne haragudj, hogy kifecsegem a kis titkunkat, drágám, de úgy tűnt, talán ez a legjobb, hogy gyorsan kijuttassalak benneteket. Igaza van Marcusnak, programozással se Elorie, se én nem tudjuk megoldani ezt, úgyhogy más ötletünk támadt.

Jóságos ég! Moira néni volt az. A Varázsvilág legfelső szintjén, és nyilvánvalóan nem első ízben látogatott oda.

Az egyik őr mocorogni kezdett, Moira újabb álombűbájjal nyugodtan lebénította.

– Elorie internet-varázserő felhasználásával von ki bennünket innen, és ehhez azt igényli, hogy formáljunk neki valamilyen bűbájt. Kapóra jön, hogy úgy látszik, mindnyájatok varázsereje működik.

Marcus még mindig a Harcoslány mérhetetlen csalárdságát és agyafúrtságát próbálta megemészteni. Ostoba ötlet volt titkos fegyverévé kiképeznie Moira nénit. Őrült ötlet. És zseniális.

– Összpontosíts! – veregette meg a vállát Sophie. – A vereséged nagyságrendjét később is ráérsz latolgatni.

Ez lehetetlen. Nem fogja hagyni, hogy egy kilencéves kislány meg egy hetvenes öregasszony legyőzzék. Azután ráeszmélt, hogy Sophie nem lepődött meg, amikor Xena előkerült. Atyaúristen! Ezek átveszik a hatalmat a Varázsvilágban.

Ginia végtelen magabiztossággal állta a tekintetét. Hát igen. Ezek legyőzik.

Moira fölkapta és körbeforgatta Aervynt, egyértelműen élvezte saját xenás karakterének ifjonti életerejét.

– Talán csak téged kellene hazavinnem, és itt hagynom hármukat, akik nem figyelnek.

– Á, ne! – rázta a fejét vihogva Aervyn. – Nekem tetszik itt. Maradni akarok.

Moira földobta a levegőbe.

– Aaron óriási adag sajtos tésztát hagyott ebédre.

– Na jó, akkor megyek – bólintott a kisfiú –, de valamikor szeretnék megint visszajönni játszani.

– Előbb jussunk ki innen, drágaságom, azután gondolkozunk az újabb látogatáson. – Moira a többiekhez fordult. – Ginia, Elorie azt kéri, hozz létre a való világ és a játék közötti összeköttetést, amit megragadhat. Ez az aranyos kisfiú készítsen elő távátvivő bűbájt, elég erőset négy személy elszállításához. Sophie és Marcus, hasznos lenne, ha annyi varázserőt táplálnátok ebbe a kettőbe, amennyit csak bírtok.

Marcus rábólintott a meglepően józan tervre.

– Azt hiszem, azzal segítünk a legtöbbet, ha Ginia kifelé irányuló kapcsát támogatjuk.

Aervyn homlokráncolva számolt az ujjain.

– Miért csak négy személy, Moira néni? Én itt maradok?

– Ma nem, édesem – nevetett az asszony. – Az én elragadó, fiatal harcostestem marad itt. Ne felejtsd el, hogy nem valódi. Én igazából a karosszékemben ülök, a számítógép képernyőjét nézem, és legszívesebben megcsiklandoznám a pocakodat.

Aervyn kacagva eltakarta a hasát.

– Jó, de egyszer majd visszajövök.

Bármi kifogást talált is társain Marcus, el kellett ismernie, hogy mindannyian jól képzett boszorkányok. Másodpercek alatt bevetésre készen álltak a szükséges bűbájok.

Most minden Elorie-n múlott. Az ő nyers tehetsége nem adott okot aggodalomra. Képzettsége és akaratereje vált időnként kérdésessé, különösen olyankor, ha számítógép is szerepet játszott.

Ginia kezében lassanként csillámlani kezdett a bűbájalakzat. Azután szelíden kiterjedt, és kupolaszerűén beborította

valamennyiüket. Marcus fölnézett a tündöklő fényre. Hát igen. Tehetséges a lány.

Aervyn szilárdan tartotta magát, ahogy ezután az ő bűbájalakzata mozdult meg. Ide-oda kanyargott, cikázott, száz meg száz helyen kapcsolódott a fénykupolához, Marcus a fejét ingatta. Elorie túlméretezte a bűbájt, ez tapasztalatlan bűbájvetőknél gyakori hiba.

Azután jött a sötétség, majd az erőteljes szippantás. Amikor Marcus kinyitotta a szemét, unokahúgának arcát háromujjnyira látta a sajátjától, és nem tűnt valami elégedettnek.

– Máskor ne kételkedj bennem! Az gyöngíti a varázst.

Föllobbant és elenyészett a düh, azonnal bűntudat követte. Belátta, hogy Elorie-nak teljesen igaza van.

– A képzettségedben kételkedtem, húgom, de még abban is tévedtem. Bocsánatot kérek, többé nem fog előfordulni.

Az asszony teljes megdöbbenéssel meredt rá.

– Ez atomkirály varázslás volt – lelkendezett Ginia, mit sem érzékelve a helyiségben kavargó indulatokból. – Esetleg ebéd után újra megpróbálhatnánk. Jamie bácsi tisztára élvezné, ha mindenkit bezuttyinthatna a Varázsvilágba.

– Most inkább ebédeljünk, mielőtt ilyesmin törjük a fejünket. – Moira megfogta Marcus karját, és halkan megjegyezte: – Ez igazán szép volt egy olyan férfitól, aki soha nem szokott bocsánatot kérni. Vidd el a boszorkánycsemetéket, szeretnék szót váltani az unokámmal.

Marcus azonnal engedelmeskedett.

*

Moira kuncogva figyelte, ahogy Marcus távozik. Azon tűnődött, vajon mikor eszmél rá, hogy rózsaszínű nyuszis papucsot visel. Alighanem

Ginia jóvoltából.

– Igaza van Giniának, édesem – fordult imádott unokájához. – Csodálatosan varázsoltál. Most pedig mondd el, mi a baj .

Elorie kifejező arcán tehetetlen kudarcérzés és fájdalom zűrzavara tükröződött.

– Idegen tőlem ez az egész, nagyi. Valahányszor varázsolok, kábelek meg számítógépek vesznek körül.

– Persze, gyermekem. És csodákat művelsz ezzel a varázslással. A medencémre irigykedik minden boszorkány, aki csak él, sőt valószínűleg néhányan a már eltávozottak közül is.

A fiatalasszony arca ellágyult, pedig könnyek égtek a szemében.

– Az még hagyján. A medencelétesítés majdhogynem helyesnek tűnt. Egy működő kör részeseként dolgoztam rajta, és azzal a varázslattal valami fontosat teremtettünk. – Egy pillanatra elhallgatott, szaggatottan lélegzett. – Viszont Sean körében, a tengerparton szinte szerettem volna visszaváltozni azzá az Elorie-vá, aki a külső körben fuvolázik. A varázstalan Elorie-vá.

Azzá az Elorie-vá, aki tudta, hogy a közösséghez tartozik. Moira egy karosszékbe telepedett. Most körültekintően kellett eljárnia.

– Azt hiszem, először kilencéves koromban szerettem volna visszaadni a varázserőmet. A pajtásaim leruccantak a tengerpartra, nekem pedig otthon kellett maradnom, és boszorkánytörténelmet tanulnom.

– Ennyi az egész? – sóhajtotta Elorie. – Csak boszorkánytanonc-hiszti. Ennél többnek érződik.

– A boszorkánylét nem mindig kényelmes, édes kislányom – fogta meg unokája két kezét Moira. – Remélem, továbbra is a fuvolázó Elorie maradsz, ugyanis tévedsz, mert abban is rengeteg a varázslat. De te boszorkány vagy, és még amikor kellemetlenül nyomja a válladat ez a felelősség, akkor sem tagadhatod meg.

– Tudom. Jól tanítottál.

Micsoda szomorúság… Moirának sajgott a szíve.

– Úgy tűnik, a mágia örömére nem eléggé tanítottalak meg. Különleges adománnyal rendelkezel. A varázslat nem mindig teher.

– Nem így értettem – rázta a fejét Elorie. – **A** terhet el tudnám viselni. De miért pont olyan varázs jutott nekem, ami valami játékban működik a legjobban? Hallottad Giniát? Nem szeretnék boszorkányokat furikázni, akik a számítógépükbe szeretnének beugrani.

Vagy úgy. Még mindig a rendeltetését keresi. Moira most nem törődött a durcáskodással, és a lényeget próbálta felszínre hozni.

– Hát *mit* szeretnél?

– A kertben üldögélni veled – szipogott Elorie –, és segíteni a virágoknak, hogy nyíljanak.

Némelyik kívánság könnyebben teljesíthető, mint mások. Moira egy bimbót emelt ki az asztalon álló vázából, és egy egyszerű virágfakasztó bűbájt készített elő, majd mindkettőt Elorie-nak nyújtotta.

Az unokája gyöngéden megérintette a virágot, és elmosolyodott, ahogy az szirmot bontott az ujjai alatt.

Moira odahajolt, és Elorie hajába tűzte a virágot.

– Ilyen varázslat lakik benned, kincsem. Minden boszorkánynak meg kell lelnie a maga útját. Hogy a tiéd magában foglalja-e varázsvilágos játékosok szállítgatását, azt neked kell eldöntened. – Egy pillanatra elhallgatott, viaskodott, folytassa-e. – De gondolj végig valamit, kis unokám. Harminc év alatt egyszer sem tudtam földobni egy boszorkánycsemetét a levegőbe. Ma örömöt szereztél nekem meg annak az aranyos kisfiúnak. Nem a technika, a gépek meg a drótok számítanak. A szívek és elmék ugyanazok, mint a holdfényes tengerparton. – Megcirógatta Elorie arcát. – Minden boszorkányhagyomány középpontjában a szeretet áll, drága kislányom. A többi csak sallang.

18. FEJEZET

Elorie igyekezett nem morgolódni, ahogy letelepedett a panzió hátsó teraszán. A tanórák komolyan megkurtították a műtermére szánható időt, és az ujjai még mindig alkotás után vágyakoztak. Megérintette a nyakában függő szívet.

Mintha néma hívásnak engedelmeskednének, boszorkánypalánták sereglettek föl a tengerpartról, Mike-kal és Sophie-val a nyomukban. Marcus, Moira és Nell léptek ki Aaron után a konyhából, poharakba kiporciózott tejet és limonádét hoztak. A közfigyelmet azonban az Aaron kezében tartott csokoládétorta vonta magára. Elorie most már tudta, miért érkeztek ekkora lendülettel a boszorkánycsemeték. Sean öt kilométeres sugarú körben azonnal kiszimatolt bármilyen frissen készült süteményt.

Lauren postai küldeménnyel a kezében jött az utca felől.

– Hát te mit hoztál, lányom? – érdeklődött Moira.

– Teljes szabadságot – mosolygott Lauren.

Kölcsönvett egy kést Aarontól, kibontotta a dobozt, és okostelefonokat emelt ki belőle. Elorie próbált nem morcos képet vágni az újabb műszaki eszközök láttán. Magatartása megváltoztatására törekedett. Tényleg törekedett rá.

Ginia elkapta a legközelebbi készüléket, többször megérintette a képernyőt, és behunyta a szemét. Néhány másodperc múlva elmosolyodott.

– Ez óriási! Jamie bácsi tisztára fölspécizte.

Elorie gyanította, hogy ez valami jót jelent.

Marcus a kezébe nyomott egy telefont, azután égnek emelte a tekintetét, ahogy az asszony kifejezéstelen arccal szemlélgette a képernyőn sorakozó választási lehetőségeket. Elorie teljesen extrák

nélküli mobilt szokott használni. Nyilvánvalónak tűnt, hogy aznapi első boszorkányság-tanóráját arról kell tartani, miként érhető el okostelefonon az internet.

Enyhén kínosan hatott, hogy Aervyn hamarabb kiigazodott a készüléken, mint ő. Az már porig alázta, hogy a nagyi is.

Mindez feledésbe merült, miután Ginia vezényletével a kijelzőre tapasztották a tenyerüket, és megidézték az internet-varázserőt. Elorie érezte, hogy zsibongás fut végig az elméjén. Fölkapta a fejét, tekintetében az a döbbenet tükröződött, amit a nagyi arcán látott.

– Az áldóját! – ámuldozott Moira, és áhítatos tisztelettel nézett a telefonjára. – Ez már döfi!

Elorie észrevette, hogy Marcus bácsi és Nell egymásra pillantanak. Meg tudta érteni őket. Bármely épeszű boszorkánykiképző veleszületett tulajdonsága az óvatosság, és a felturbózott varázserő-ellátás valószínűleg nem a legszerencsésebb ötlet egy félig-meddig kiképzett internetboszorkányokkal teli teraszon.

E boszorkányok egyikeként azonban élvezte az ujja hegye alatt duzzadó erőt. Na jó, ezt a műszaki eszközt talán megtanulhatja értékelni. És olyan kicsi, hogy elfér a zsebében.

– Ennél többet is tud – érintette meg a kezét Lauren. – Jamie úgy buherálta meg ezeknek a telefonoknak az internet-hozzáférését, amiből egy kukkot sem értek, de gyakorlatilag bárhol használhatók.

– Abszolút hordozható internet-varázserő! – vigyorgott Ginia.

Elorie-t elnémította a gyötrő remény, igazán meg akart bizonyosodni róla, hogy jól értette.

– Még a tengerparton is működik?

– Persze – bólintott telefonjától elbűvölten Ginia.

Ez *tényleg* teljes szabadságot jelentett. Elorie tisztelettel simogatta meg a telefont. Ha meg akarta idézni internet-varázserejét, mostantól állhatott ott, ahol a szárazföld és a tenger találkozik, ahogy a boszorkányok az idők kezdete óta szoktak. Mérhetetlen ajándékot

kapott.

– Ezt te találtad ki? – nézett föl lángoló szívvel Laurenre.

A lány bólintott.

– De a munkát egyedül Jamie végezte.

Elorie a zsebébe nyúlt, és kikapcsolta Jamie másik szerkentyűjét, amelyik attól óvta, hogy eresszen a feje. Szerette volna, ha a többiek érzik, mit jelent ez neki. Gondolatboszorkány-fejek fordultak felé, ahogy hálája teljes erővel végigsöpört a teraszon.

– Köszönöm! – rebegte. – Egyszerűen… köszönöm!

*

Nell széles mosollyal figyelte, ahogy Aervyn kiteleportálta magát egy méretes hullám útjából. A kisfiú feltűrt szárú nadrágjának nedves állapotából ítélve vagy folyton veszített az óceánnal vívott bátorságpróbájában, vagy nem nagyon törte magát, hogy nyerjen.

Az okostelefonok nagyszerű ötletnek bizonyultak, de olykor egy anyuka kell a fontos kiegészítésekhez. Immár mindegyik boszorkánypalánta telefonját vízlepergető bűbájjal látták el. Marcus elhárította az asszony szolgálatait, de úgy tűnt, ha még sokkal több időt tölt a tengerparton boszorkánylecke-adással, még megbánhatja ezt a döntését.

Lauren és Marcus jelenleg összehangolták az oktatást, amely az internet-varázserős kísérletezést gondolatbeszédkivetítéssel ötvözte. Azt próbálták kideríteni, miként befolyásolja az internet-varázserőt a távolság, ezért boszorkánypárosok szóródtak szét a tengerparton. Így vált szükségessé Nell strandőri működése.

Mindegyik oktatópárba került egy gondolatboszorkány, aki utasításokat fogadott Laurentől, és visszajelzéseket adott neki. Sean minden nemtörődömségével együtt lenyűgöző távolságokat tudott

áthidalni gondolatbeszéddel. Ikertestvére, aki Elorie-val alkotott párt, egyértelműen a képessége határait feszegette. Nell gyakorlatilag biztosra vette, hogy Lauren diszkréten fölerősíti Kevint, mert másképp nem hallaná.

Aervyn egy kilométerről mindannyiukat meg tudta volna süketíteni, de meglepő udvariasságot mutatott, amikor nem tette ezt Sean számára is nyilvánvalóvá. Az ebadta boszorkánykölyke az utóbbi időben érettségre utaló jeleket adott, amelyek némi nosztalgiát ébresztettek Nellben. Jólesett a tudat, hogy a fiúcska megtanul kevésbé lehengerlően viselkedni, ugyanakkor azonban azt is jelentette, hogy kezd felnőni.

Nell kicsit közelebb húzódott a tengerparton Laurenhez és Marcushoz. Saját gyönge gondolatboszorkányi képességei nem terjedtek ki a hosszú távú társalgásra. *Elorie boldognak látszik* – közölte. *Ez a telefon briliáns ötlet, Lauren!*

Ennél is fontosabb, hogy így jóval csekélyebb ellenállással viszonyul a saját varázserejéhez – válaszolta Marcus. *Talán már itt elérünk némi előrehaladást.*

Na persze, a zsémbes vénember szerint a boldogság mit sem számít, gondolta Nell. Megpróbálta mellőzni a tényt, hogy a férfi csupán néhány esztendővel idősebb nála.

Mindannyian figyelték, ahogy Elorie ismét megpróbál két egyszerű bűbájt elegyíteni, egyet Lizzie-től és egyet Seantól. Ehhez a második kísérlethez még lejjebb vonultak a tengerparton, és ezúttal meghiúsult a bűbáj egyesítés. *Neki nincs akkora hatótávolsága, mint Giniának* – dörmögte Marcus –, *és nem bírok rájönni, miért. Ginia a partsáv túlsó végéről is képes bűbájokat egyesíteni, Elorie azonban csak egy-két méteren belül.*

Nell meglepődött, hogy Marcusnak nem nyilvánvaló a probléma. *Kevin korlátozza, mivel Elorie nem tudja egyesíteni a bűbájokat, ha nem látja őket, a fiú gondolatmágiája pedig nem elég erős. Ha távolabbra kerülnek*

egymástól, nem képes elég jól megjeleníteni Elorie-nak a látnivalót.

Hm – felelte Marcus. *Így Elorie-nak sokkal kevésbé hasznos a fiú.*

Nell a fogát csikorgatta. Majd mindjárt megmutatja ennek a vénembernek, milyen „kevéssé hasznos" tud lenni Kevin. Megfogalmazott magában egy Elorie internet-varázserejére vonatkozó teóriát, és úgy tűnt, most kitűnő alkalom kínálkozik az elmélet kipróbálására.

Precízen célozva kizárólag Laurennek küldött üzenetet, és arra kérte, továbbítsa ugyanolyan óvatosan a tanoncoknak. Amikor Aervyn féktelen hahotában tört ki, az asszony biztosra vette, hogy megosztották vele az elképzelést.

Elorie először kétkedőnek tűnt. A következő pillanatban kicsit dühösnek és nagyon koncentráltnak. *Mit mondtál neki?* – kérdezte Laurentől az asszony.

Azt, hogy Marcus úgy véli, ők ketten Kevinnel kissé gyámoltalanok.

Nell elmosolyodott. Lauren igen eredményes oktatóvá kezdett fejlődni.

Marcus még mindig nem sejtett semmit. Nem észlelte maga körül az érzelmeket, amíg ki nem bökték a szemét, vagy pedig osztatlan figyelmet nem fordított rájuk, pillanatnyilag azonban egyik sem állt fenn.

Elorie és Kevin a tengerpart túlsó végére indultak, közelebb ahhoz a helyhez, ahol a többi boszorkánycsemete gyűlt össze. Nell elvigyorodott, amikor Aervyn, Lizzie és Sean menet közben mind bűbájformálásba kezdtek. Úgy tűnt, egy kicsit erőteljesebbre vállalkoznak, mint amit ő javasolt. Félreérthetetlenül rögtönöztek.

Most meg mire készülnek? – vált ingerültté Marcus. *Kis távolsággal már kísérleteztünk. Csak az időt fecsérlik.*

Gyerekek a tengerparton – felelte Nell. *Hadd játsszanak egy kicsit!* Így is gondolta, ugyanakkor elég hosszú időre el kellett terelnie a férfi figyelmét, hogy gonosz kis terve gyümölcsöt hozhasson.

Lauren, elkészültünk! Egyértelműen Aervyn mint legerősebb gondolatboszorkány vállalta az üzenetközvetítő szerepét. Nell reménykedett, hogy a kisfiú nem felejtette el kirekeszteni Marcust.

Mama! Nell majdnem elnevette magát Aervyn fölháborodott tiltakozásától. A gyerek alighanem a szemét is forgatta. *Ha elárulnám neki, nem lenne olyan vicces!*

Lauren hátralépett Marcustól, és színpadiasan hadonászott a bal kezével. Nell fölhorkant. Magára valamit is adó bűbájvető nem folyamodott efféle hókuszpókuszhoz. A lány talán csak megpróbálta elterelni Marcus figyelmét arról a körülményről, hogy a másik kezét a zsebében, az okostelefonján nyugtatja.

Azután Lauren verselni kezdett.

„Szavam vízhez s léghez szóljon,
Esőfelhő gomolyogjon,
Kétkedőnek feje fölé,
Mérges-morgós lénye fölé.
Derűből leckét vegyen,
Parancsomra úgy legyen!"

Nell nem bírta tovább, a homokra vetette magát, és az oldalát fogta. Lauren elementáris boszorkányként maradéktalanul kiélvezte a pillanatot. És bizony nem hiába verselt. Nell kacagva figyelte, ahogy irdatlan méretű viharfelhő keletkezett Marcus feje fölött, és özönvízszerű eső zúdult alá belőle.

Úgy tűnt, Marcus átkokat szór valamennyiük fejére, de az égzengéstől senki sem hallhatta.

Néhány másodperc múlva szertefoszlott a felhő, és Marcus ruhája nyomban megszáradt. Nell elhúzta a száját. Aervyn túlságosan szívelte a pasast. A jelen lévő tűzboszorkányok közül egyedül Nell kisfia rendelkezett akkora varázserővel, hogy ilyen hamar

gyorsszárító bűbájt alkalmazhasson. Az furcsa módon soha nem jutott eszébe, hogy a saját vizes holmiján vesse be.

Marcus merőn nézett Laurenre.

– Feltételezem, hogy te csak díszletül szolgáltál ehhez a kisded játékhoz.

Sarkon fordult, és elviharzott, közben szebbnél szebb jelzőket dünnyögött. Nell sóhajtott. Semmiképpen sem hagyhatta, hogy valamelyik szegény boszorkánypalántát hibáztassák.

– Lauren nem díszlet – szólt Marcus után. – Ő varázsolt.

A férfi hátraperdült, a szeme szikrát szórt.

– Ő nem elementáris boszorkány.

Nell hallgatott, várta, hogy Marcus fejében összeálljon a kép. Tudta, hogy bármilyen nehéz természetű az öreg, nagyon is okos boszorkány. Látta rajta, amikor kapcsolt. Marcus haragja elillant, és teljes lelkesedés váltotta föl.

– Elorie küldte a bűbájt Laurennek?

Aervyn bukkant föl Marcus könyökénél, miután a bajkeverők teljes csapatát odateleportálta a tengerpart túlsó végéről.

– Tisztára ő, Marcus bácsi! A mennydörgés hogy tetszett? Az az én ötletem volt.

Sean oldalba bökte Aervynt. Négyévesnél kicsit már nagyobb lévén megtanulta, hogy az ember ne siessen ennyire fölvállalni a maga részét a boszorkánycsínyekből.

Marcus szórakozottan összeborzolta Aervyn haját, és Nellhez fordult.

– Ezt hogy okoskodtad ki?

Puszta zsenialitással, Gandalf. A lányom becsületes úton jutott hozzá.

– Ráhibáztam – tárta szét a kezét az asszony. – Logikusnak tűnt, hogy ha Elorie tud letölteni, akkor feltölteni is.

Elorie zavarodott arcot vágott.

– Micsodát letölteni és feltölteni? Én csak internet-varázserőt

használtam.

– Hát persze, húgocskám – bólogatott Marcus. – De ezúttal nem magadnak merítettél varázserőt, hanem továbbadtad valakinek. Olyasvalakinek, aki nem rendelkezik effajta varázserővel.

– Igaz! – nyílt tágra Ginia szeme. – Ez milyen menő! Én is ki akarom próbálni – ugrott föl, és intett a többieknek. – Gyertek, csináljunk még egy bűbájt, amit Lauren elkaphat!

Ahogy a boszorkánycsemeték hordája a partsáv túlsó végére szaladt, Elorie elhúzódott Marcustól.

– Hátha újra bevizeződsz.

Marcus fölfortyant, és legyintett.

– Nem hiszem. Amelyik boszorkánypalánta megpróbálja, rá fog jönni, mit jelent az ellenbűbáj.

Nell elgondolkozott, vajon Elorie sejti-e újonnan fölfedezett képessége kihatásait.

Fogalma sincs – felelt kimondatlan kérdésére Marcus. *Még mindig azt hiszi, ez csak mókázás a tengerparton.*

Miért, te nem?

Az asszonynak majdnem megszakadt a szíve a választól. *Ezzel megmenthettem volna a testvéremet. A saját erőm nem volt elég, és nem tudtunk idejében kört összehívni.*

*

Elorie lélegzet-visszafojtva figyelt, amíg Ginia be nem fejezte a pici lyukat, amit egy zöld üvegkavicsba fúrt. Az asszony egyáltalán nem volt biztos benne, hogy jó ötlet elektromos szerszámot adni egy kilencéves gyerek kezébe, de Ginia aranyosan ostromolta érte.

– És most csináljam ugyanezt a másikkal? – nézett föl ideiglenes kisinasa.

Elorie bólintott. Ginia talált a parton két kicsi, zöld üvegkavicsot, és születésnapi ajándékot akart készíteni belőle Laurennek.

Elorie beletúrt a huzalkészletébe. Volt valami vékony vörösréz drótja, ami jól illett a zöld üveghez és Lauren pazarul dús hajához.

Miután Ginia végzett a fúrással, levette a védőszemüveget, és érdeklődéssel nézte a huzalt.

– És most?

Bármely művész számára most következett a legkellemesebb rész.

– Most ábrándozz egy kicsit! Nézegesd az üveget meg a huzalt, és gondolkozz el, hogyan mutatnának szépen együtt. – Elorie félkész mintadarabokat szedegetett le a polcokról. – Ráakaszthatod az üveget egy sima kampóra, amilyen ez, vagy ráfonhatod a huzalt, hogy kacskaringós foglalatot készíts a kavicsnak. Az a rézzel csinos lenne.

Ginia néhány másodpercig tűnődött, majd szégyenlősen nézett föl.

– Azzal a szívvel mit csináltál, ami rajtad van? Az tényleg gyönyörű.

Ez meglepetésként érte Elorie-t. Arra számított, hogy Ginia a fonatos megoldást választja. Szív alakú függője ezüstből kovácsolt szegélyt kapott, ami nagyon egyszerűnek látszott, de komoly időráfordítást és precíz munkát igényelt.

– Ezt rézből nem könnyű megcsinálni, és elég sok idő kell hozzá, édesem. De szívesen megmutatom neked, ha ezt szeretnéd.

– Igen, légy szíves! – mosolyodott el a kislány. – Laurenre érdemes sok időt szánni.

Elorie üzent Aaronnak, hogy szóljon, ha kész a vacsora. Ők még maradnak egy darabig.

Néhány üvegkavicsot vett ki a kosaraiból. Ginia jó ötletet talált ki, az ő árukészlete pedig igencsak feltöltésre szorult. Ezzel az erővel akár ő is dolgozhatott, amíg Ginia szorgoskodott. Ujjai jólesően végezték a megszokott munkaműveleteket.

*

Ahogy Mike egy kavicsot dobott Nell ablakára, Moira kuncogott. Újra késő este a ház körül lopakodó, tízéves kislánynak érezte magát.

Nell kidugta a fejét az ablakon.

– Mindjárt leérnek! – suttogta színpadiasan. – Nehogy szem elől tévesszétek őket!

– Nem hát – vigyorgott vissza Mike. – Csak arra vigyázz, nehogy Sophie-nak eszébe jusson a holdfényes tengerparton sétálni.

– Haha. Betankoltam csokifagyiból. Nem létezik, hogy le tudjon rázni.

Nell visszahúzódott az ablakba, mert Aervyn és Ginia szökkentek ki a panzió hátsó ajtaján.

Aervyn zsenge korához és a kései órához képest igencsak ébernek tűnt.

– Csöndben osontam. Senkit sem ébresztettem föl.

A nővére a fejét rázta. A kisfiú nyilvánvalóan sajátos elképzelést alkotott a csöndes osonás hangerejéről.

Elorie következett utánuk, ásítozva emelt föl egy szatyrot.

– Hoztam sütit. Mehetünk?

Boszorkányok három generációja settenkedett szigorúan titkos küldetés céljából a tengerpartra. Moira nem is sejtette, mire készülhetnek, de végtelenül élvezte. Amikor Mike beszervezte, jó hosszú délutáni szunyókálást iktatott a napirendjébe, hogy fölkészüljön. Ki mondta, hogy egy vén boszorkány nem kapható bármire?

Mike a karját nyújtotta neki támaszként, de Moira büszkesége nem engedte, hogy elfogadja. Pedig mostanában már kicsit hosszabbnak tűnt a tengerpartig tartó gyaloglás.

Amint a fövenyre értek, Moira lerúgta a cipőjét. Nincs is csodásabb érzés, mint ilyen holdfényben mezítláb mászkálni. Közvetlen közelből

érzékelte, amint Mike a földes varázserőt hívja.

– Ma reggel ráleltem a tökéletes pontra – mondta a férfi. – Meg is jelöltem, hogy visszataláljak.

Hét és fél évtizednyi élet mit sem gyöngített az asszony kíváncsiságán. Vajon miben mesterkedett ez a drága fiú?

Egy kicsit lejjebb gyalogoltak a tengerparton, éppen csak elhagyták a teljes körök hagyományos helyszínét, majd Mike megállt és elmosolyodott.

– Ez az.

– Ne felejtsd el, hogy hétpecsétes titok! – guggolt le Aervyn elé.

A kisfiú komolyan biccentett.

– De ugye csak holnapig? Addig kibírom.

Ginia elvigyorodott.

– Ha mégsem bírná ki, azt hiszem, rájöttem a mama némító bűbájára.

Aervyn sértődött képet vágott. Moira helyeslően bólogatott, amikor Mike közbeavatkozott, mielőtt az emberei összeszólalkoztak volna. Látszott, hogy jó édesapa válik belőle.

A férfi először Elorie-ra nézett.

– Mint művészt, mint bűbájelegyítésre képes boszorkányt és mint Sophie legrégibb barátnőjét hívtalak.

Ezután Moirához fordult. Az asszony a szemébe nézett, és látta, hogy szeretet csillog benne.

– Mint a hagyományok őrzőjét és Sophie szívbéli nagymamáját hívtalak.

Moira érezte, hogy pára futja el a szemét. Kezdte megérteni, miért ácsorognak itt a hold fényében.

– És mi Giniával miért jöttünk? – csimpaszkodott Mike kezébe Aervyn.

A férfi kivillantotta a fogsorát.

– Azért, mert szükségem van a tüzes varázserődre, csodagyerkőc.

Jegygyűrűt készítünk Sophie-nak.

– Az micsoda? – ráncolta a homlokát Aervyn.

Ginia oldalba bökte a könyökével.

– Olyan gyűrű, amit akkor adsz valakinek, amikor összeházasodtok.

– Aha. – A kisfiú Mike-ra nézett. – A kisbaba miatt? Jamie bácsi és Nat rögtön azután házasodtak össze, hogy a babájuk megjelent Nat hasában.

– Az jó indok – nevetett Mike –, de a legjobb indok az, hogy szerelmes vagyok Sophie-ba.

– Rendben – bólintott Aervyn. – Ez azt jelenti, hogy csókolózni is fogsz vele. A csókolózás rém durva.

Elorie kuncogva bújt Moirához.

– Azt hiszem, a kelleténél többet lóg együtt Seannal és Kevinnel a gyerek.

Moira mosolygott. Egy életen át figyelte, ahogy tízesztendős fiúkból fiatalemberek válnak, és ugyanazokért a lányokért bolondulnak, akiken éveken át csak nevettek.

Mike figyelmet kért a csapatától.

– Rengeteg földes varázserő kell egy gyémánt előállításához, és ezt fogjuk mi hárman elvégezni – intett a két gyerekre. – Érzitek alattunk a nagy darab szenet?

Aervyn egy pillanatra összeszorította a szemhéját.

– Aha, de az irtó nagy gyűrűnek, meg elég ronda is.

– Persze, lüke, mert még nem gyémánt. – Ginia a férfira nézett. – Ugye, össze fogjuk nyomni?

Mike bólintott.

– Aervyn, látod a képet a fejemben? Ilyen egészen pici formára fogjuk összenyomni azt a lenti nagy szenet, és akkor gyönyörűen csillog-villog majd.

Moira nem tudta, hogy lehetséges efféle varázslat. Aervyn még

egy pillanatra behunyta a szemét, azután bólintott. Nyilvánvalóan szemernyi kétség sem volt benne.

Mike most Moira unokájára nézett.

– Elorie, remélem, magad elé tudsz képzelni egy foglalatot a gyémántnak. – Vékony aranykarikát nyújtott felé. – Ez a nagymamám gyűrűje volt. Biztosítjuk neked a szükséges varázserőt, de nagyra értékelném, ha valami mutatóssá tudnád alakítani. Én nem vagyok művész.

Elorie-nak fölcsillant a szeme, készen állt, hogy ajándékot készítsen választott nővérének.

Nahát, ez a fiú igazán kötődött a hagyományokhoz. Csodálatos társnak ígérkezett az ő szeretett Sophie-ja számára. Moira talán csak tanúként állt itt.

– És ha megkérhetlek – fogta meg a kezét Mike –, szeretném, ha megáldanád ezt a gyűrűt.

Ezt megtehette, méghozzá szíves örömest.

– Rendben, amint elkészültök, kedvesem. A szívem mélyén őrzöm a nagyanyám áldó bűbáját. Azt hiszem, az éppen meg fog felelni.

– Azt reméltem… – hallgatott el Mike, ahogy az érzelmek kiültek az arcára. – Azt reméltem, hogy készítés közben áldod meg a gyűrűt. Elorie rögtön beleolvasztja az áldásodat a gyémántba és az aranyba.

Moira szíve csordultig telt, ahogy fölfogta, mit kívánnak tőle. A legősibb hagyomány és a legősibb áldás egyesülhetett a legmodernebb mágiával.

Előkészített egy régi ír áldó bűbájt, azután lehúzott hozzá egy holdsugarat. Hadd csillogjon Sophie gyémántja még egy kicsit fényesebben.

19. FEJEZET

Marcus érezte, hogy kuncogás csiklandozza az elmecsatornáit. Ez igencsak elütött a komor és zivataros könyvtől, amelyet éppen olvasott, ezért gyorsan kémlelőcsápot küldött, hogy megnézze, kik a boldog bajkeverők.

Meglepetten pillantotta meg Aervynt. Négyéves gyerkőcök mindenféle butaságot szoktak művelni, de ez a fiú rendszerint sziklaszilárd szellemi korlátot szokott emelni. Nagyon leköthette valami, ha most hagyott kiszökni egy kósza kuncogást.

Marcus kíváncsian húzódott kissé közelebb, és fölfedezte, miért ereszt Aervyn feje. A kis gézengúz javában hallgatózott. Nell, Sophie meg Elorie jeges teát iszogattak a kertben, a két legkisebb boszorkánypalánta pedig leskelődött utánuk. A férfi a könnyebbik célpontot szemelte ki kettejük közül, nesztelenül rácsatlakozott Lizzie elméjére, és kihallgatta a gyerekek társalgását.

– Látod – suttogta Aervyn, bár Marcus fölerősített csatornáin át ez nagyon is hangosan szólt –, egyformák. A mamának pedig nincsen, mert azt mondja, ő éppen eleget bajlódik velem is.

– Nem egészen egyformák. – Lizzie igen precíz boszorkánynak ígérkezett, ezt a vonást Marcus rendes körülmények között értékelni szokta, mármint akkor, ha tudta, miről folyik a szó. – A Sophie-é nagyobb.

Marcus a három nőre nézett, próbálta megfejteni a rejtélyt. Mije van Sophie-nak és Elorie-nak, amije Nellnek nincs? Egyedüli válasznak a bikini kínálkozott, márpedig a férfi eléggé biztosra vette, hogy a boszorkánypalánták csacska fecsegésének tárgya nem a fürdőruhadivat.

– Meg tudod nézni még egyszer? – kérdezte Lizzie. – Szeretném

látni, hogy a másiknak is van-e fütyije.

Aervyn vihogása a szomszéd megyébe is áthallatszott.

– Az nem fütyi, te lüke, hanem farkinca. A mama azt mondja, a babáknak farkincájuk van, amíg egészen picik.

Babáknak? Marcus a homlokát ráncolta, teljesen megfeledkezett a könyvéről. Mi a csudát művelnek ezek? Félig fölemelkedett a foteljából, hogy elcsípje a gézengúzokat, a Lizzie-vel létesített gondolatkapocs fölvillant, és Aervyn bejövő csatlakozása a helyére kattant.

Szia, Marcus bácsi! – üdvözölte Aervyn, szemlátomást csöppet sem zavarta, hogy Lizzie fejében ólálkodva találja. *Te is szeretnéd megnézni a babucikat?*

Milyen babucikat? Fisher's Cove-ban rengeteg kisbaba akadt, de úgy tűnt, egyikük sem tartózkodik a szóban forgó nők közelében.

Kristálytiszta kép érkezett a gondolatkapcsolaton át. *Ez Sophie babája* – szuggerálta Aervyn. *Elorie babái újabbak, úgyhogy ők még elég furcsán néznek ki.*

Marcus tátott szájjal bámulta elméje képernyőjén a kicsi, idegenszerű lényt. Ez egy kisbaba? Sokkal inkább hasonlított azokra a garnélákra, amiket időnként véletlenül fogott a csónakjával. *Ezeknek így kell kinézniük?*

Aervyn újabb gondolatbeli kacajai késve juttatták Marcus eszébe, hogy végtelen ostobaság ilyesmit kérdezni egy négyévestől.

Ahogy apró cseppekben visszaszivárgott agyába a józanság, arra is ráeszmélt, hogy Aervyn olyasmit művel éppen, amiért a legképzettebb gyógyítók kezüket-lábukat törnék, hogy képessé váljanak rá. És tudomása szerint a gyógyítás nem is szerepelt a fiú képességeinek igen hosszú listáján. *Ezt hogy csinálod?*

Gondolatmágiával – felelte Aervyn. *Lauren is meg tudja csinálni, amint a babák egy kicsit jobban megnőnek. Nat babáját már most is látja. Te látod őket?*

Marcus nem is vesződött azzal, hogy megpróbálja. Észrevette, ha valami reménytelenül meghaladta a számára elérhető szintet. *Egyáltalán nem, fiacskám. Kivárom, hogy előbújjanak, majd akkor megnézem őket magamnak.* Ez talán nem teljesen fedte az igazságot, de semmiképpen nem óhajtott egy várandós nőbe kukucskálni, hogy kiderítse. Elindult a virágágyás felé, ahol a két haszontalan rejtőzött. Úgy vélte, ideje, hogy ők se furakodjanak be mások privát szférájába.

Aervyn vigyorogva fogadta.

– Szóljunk Elorie-nak a babáiról! Elég rondák, de azt ne mondjuk meg neki. A mama azt mondja, attól sírnak a lányok, úgyhogy illedelmesen fogok viselkedni, és azt a részt kihagyom.

Marcus szinte biztosra vette, hogy ez a garnélarákokkal való bármiféle összehasonlítás lehetőségét is kizárja. Sóhajtott.

– Előbb hozzuk ide Aaront, jó? Gondolom, ő is szeretne tudni róla.

*

– Azt hiszed, a nagyi valaha is le fogja tenni a kötőtűt? – nézett széles mosollyal Sophie-ra Elorie.

– Viccelsz? – hajolt előre Sophie, hogy újabb csemegét vegyen magához. – Mivel három baba van útban, azzal fenyegetőzik, hogy Lizzie-t is megtanítja kötni. Tessék, vegyél egy csokis kockát. A csokoládé jót tesz a babáknak.

Elorie fölvonta a fél szemöldökét.

– Ezt most a gyógyító boszorkány mondja, vagy a kismama?

– Nem teljesen mindegy? – ült le Sophie mellé Nell, és közben fölmarkolt egy csokis kockát. – Ámbár esküszöm, amikor a lányokat vártam, jobban kívántam a csokoládét, mint amikor a fiúkat. A fiúkból egyszerűen hiányzik a csokigén.

Elorie fölnevetett, és Aervynre mutatott, aki éppen csokoládétól maszatos képpel szaladgált a panzió kertjében. A csokigénes kijelentés

nem hangzott meggyőzően.

– Ezek szerint nem tökéletes a teória – derült Nell is.

Mike lépett ki a kertbe, lecsapott Aervynre, ügyesen kikerülte a csokoládémaszatot.

– A segítségedre van szükségem, kisöreg. Használhatlak boszorkány-hangosbemondónak?

– Persze. Mi az üzenet?

– Szeretném, ha azonnal összehívnál mindenkit. Itt az ajándékosztás ideje, és néhányan lementek a tengerpartra vagy be a faluba. Tudsz olyan messzire gondolatbeszélni?

AJÁNDÉKOSZTÁS! GYORSAN GYERTEK VISSZA!

Elorie a halántékára tapasztotta a kezét, ahogy fölzendült Aervyn velőtrázó gondolathívása. Ez a gondolatmegafon száz kilométeres körzetből minden épkézláb embert könnyen összecsődíthetett.

A hangorkán kiindulópontjánál álló Mike úgy tett, mintha holtan rogyna össze, estében magával rántotta Aervynt is. A csiklandozás mulatságosabb lett volna, ha Aervyn nincs továbbra is összeköttetésben a többiek elméjével. Elorie környezetében sokan tapasztalhatták, hogy a fülbefogás nem sokat ér, ha teljes hangerővel vihognak az ember agyában.

Aervyn! – szólt a fiúra Lauren jóval halkabban, de a lehető leghatározottabban. *Megfájdul tőled a fejünk, csodagyerkőc!* A vihogás azonnal abbamaradt, és sokkalta csöndesebb bocsánatkérés-sugárzás követte. *Bocsánat! Azt hiszem, egy kicsit fölizgattam magam. Tudom, hogy vigyáznom kell ezzel. De gyertek mind vissza, mert irtó szuperek az ajándékok. Nem én kapom őket, mert nincs születésnapom. De csokis sütit az is kaphat, akinek nincs szülinapja.*

– Szép munkát végeztél, aranyom. Gyere – intett Aervynnek Moira –, ülj ide mellém. Adok neked a csokis kockámból. Ginia, angyalkám, légy szíves, szaladj be a táskámért!

Elorie körülnézett. A boszorkányok úgyszólván a föld alól bújtak

elő. Csaknem százan kerestek maguknak ülőhelyet a teraszon, a lépcsőn vagy a szabad gyepfelületeken.

Száz ismerős és szeretett arc. Megtapogatta a hasát. Ezek azok az emberek, akik majd jól ismerik és szeretik az ő gyermekeit. Új-Skóciában a gyermeknevelés mindmáig közösségi ügy – ahogy a boszorkányok körében hagyományosan az.

– Kezdesz hozzászokni a gondolathoz? – tette rá a kezét a kezére Aaron.

Elorie csókra nyújtózkodott. Hozzászokni? Már azt tervezgette, hogyan tuszkol be két mózeskosarat a műtermébe. Ámbár Fisher's Cove-ban az alvó kisbabák mintha el sem értek volna a mózeskosárig. Mindig bőven akadtak ringatásra kész karok, de még azoknak is előbb a nagyin kellett túljutniuk.

Ginia visszajött Moira táskájával, és a várakozó tömeg elcsöndesedett. A nagyi ajándékairól legendák keringtek. Moira két dobozt húzott elő, a nagyobbikat Lauren, a másikat Elorie kezébe nyomta.

Először te! – szuggerálta Lauren.

Elorie a fejét rázta. Tudta, mit foglal magában Lauren doboza, és milyen nagyon különleges pillanat ez a nagyinak. Előbb te, új nővérkém.

Lauren lecsúsztatta a doboz fedelét, és zavart némasággal szemlélgette a tartalmát. Azután teljes értetlenséggel nézett föl Moirára.

– Ez az, amire gondolok?

– Bizony, lányom. A dédanyám kristály gömbje. Átküldte velem a tengeren. Több mint egy évszázadig várta, hogy új kezekbe kerüljön, de amikor megérkeztél, fényleni kezdett. Most már téged illet.

Lauren úgy meredt az ölében tartott dobozra, mintha abban denevérszőr, gyíkfarok vagy valami efféle rejtőzne.

– Sophie ugyanakkor jött meg, amikor én. Talán valójában az övé.

– Elszörnyedve pillantott Moirára. – Bocsánat, ez rosszul veszi ki magát. Mindenesetre a családotok kincse. A családban kellene maradnia.

– Nektek, új boszorkányoknak semmit sem tanítanak? – fortyant föl Marcus.

– Hallgass, öcsém! Amit még nem tud, az a mi mulasztásunk, nem az övé. – Moira előrehajolt, és megfogta Lauren kezét. – Minden jelentőségteljes szempontból a családhoz tartozol, gyermekem. Örülnék, ha valamelyik kincsem hozzád kerülne, márpedig ez téged választott.

Elorie figyelte, ahogy Lauren arca egyszerre tükröz szeretetet és végtelen megilletődöttséget.

– De hát a kristálygömbök nem a jövőt mutatják? Ahhoz nekem nincs tehetségem.

– Ez egy eszköz, drágám. Semmi több. Csak rendkívüli empátiájú és jó ítélőképességű boszorkányhoz szól. – Moira fölvont szemöldökkel Marcus felé sandított. – Előtted még senki nem ment át ezen a próbán.

Aervyn megragadta Lauren karját.

– Vedd ki, és kérdezz tőle valamit! Így működik. Ne félj tőle! Ez csak egy kis hókuszpókusz.

Nevetés söpört végig a hallgatóságon, és Lauren arca lángvörös színt öltött.

– Eddig azt hittem, a kristálygömb éppolyan mesebeli kellék, mint az üst vagy a csúcsos kalap.

Szerencsére nem nézett föl, és nem láthatta, hogyan pillantanak egymásra megjegyzése hallatán a jelenlévők. Elorie legalább tucatnyit ismert közülük, aki valamilyen botlása következtében fényesítgethette már a nagyi üstjét.

Lauren óvatosan a dobozba nyúlt, és kiemelte az átlátszó kristálygömböt. Azután majdnem elejtette, ugyanis a gömb derengeni

kezdett.

Moira csak úgy ragyogott a gyönyörűségtől.

– Immár egy évszázada vár a megfelelő kezekre. A dédnagyi azt mondta, káprázatos látvány, ha földereng, és valóban az.

Lauren teljesen megdöbbent.

– A modern boszorkány találkozása a hamisítatlanul régimódi mágiával – hajolt mosolyogva Sophie-hoz Nell.

Miközben Elorie csodálattal és leheletnyi féltékenységgel figyelte a kristály gömböt, megpróbálta Lauren bőrébe képzelni magát. Jaj, milyen érzés kézben tartani egy történelmi ereklyét, és nézni, amint fölfénylik?

– Tényleg annyira nehezen barátkozik meg a régi módszerekkel? – kérdezte.

– Az a gyanúm, hogy olyasféleképpen érzi magát, mint egy erősen hagyományos beállítottságú boszorkányismerősöm, amikor először vett a kezébe okostelefont – mosolygott Sophie.

Elorie egy-két másodpercnyi késéssel fogta föl a célzást.

– Ennyire rémültnek látszottam?

– Hajjaj! – bólintott Nell. – Mintha kisebbfajta bombát nyomtak volna a kezedbe.

Elorie az eszébe véste ezt a kis felvilágosítást, hogy később még elgondolkozzon rajta.

– Kérdezz tőle valamit, Lauren! – ugrándozott megint föl-alá Aervyn.

– Mit kérdezzek? – nézett Moirára Lauren.

– Ezért választ a kristálygömb empátiával és jó ítélőképességgel rendelkezőket, drágám. Megvan benned a kellő bölcsesség, hogy magadtól tudd, milyen kérdést kell föltenned.

Lauren egy pillanatra behunyta a szemét, azután nagyon komolyan meresztette a gömbre. Több tucat szempár leste türelmetlenül, de semmi sem történt. Elorie csalódott sóhajokat hallott,

de a nagyi szelíd mosollyal figyelte tovább.

Azután Lauren szeme könnybe lábadt, és egészen halkan mondott valamit Moirának. Néhány másodperc múlva behunyta a szemét, és Elorie érezte a gondolatkapcsolat bökését.

Patakzottak a könnyek, ahogy Lauren mindenkivel megosztotta a kristálygömbben látottakat: a kerti hintaszékében ülő nagyit egy kisbabával a karjában, és két alvó másikkal a lába melletti kosárban.

Elorie érezte, hogy a válláról súlyos teher gördül le, amelyről addig nem is tudott. A nagyi ringatni fogja a babáinkat. Imádlak, Lauren!

Sophie reszkető sóhajt hallatott.

– Az a gyanúm, hogy jövőre látogatóba jövünk.

Lauren gyöngéden visszahelyezte a kristálygömböt a dobozba. Ezúttal tisztelettel ért hozzá.

– Te jössz! – vigyorgott azután Elorie-ra.

Elorie lenézett a kezében tartott kis dobozra. Mély lélegzetet vett, és fölnyitotta a fedelet. A szülési kő. Jaj, nagyi! Megmarkolta a követ, a nagyi ölelő karjába szaladt, és fejét a vállára hajtotta, amely mindig vigaszt hozott.

– Rajtad a sor, édesem. Segítse a kicsinyeidet a világra, ahogyan időtlen idők óta babák generációinak segített!

Elorie magához szorította a holdkövet.

– Először Sophie-nak lesz szüksége rá.

– Nem hiszem, gyermekem – simogatta meg a fejét a nagyi. – Az ikrek kicsit korábban szoktak érkezni, mint a túlnyomó többség.

Két baba. Te jó ég! Ahogy hirtelen fejbe kólintotta a realitás, Elorie lába a földbe gyökerezett. Hogy a csudába fog boldogulni?

Elámulva figyelte, ahogy újabb ajándékok találtak gazdára. Laurent megörvendeztette a fülbevaló, amelynek elkészítésén Ginia sok-sok órán át fáradozott. A nagyi elnevette magát „A világ legjobb nagymamája” feliratú, élénk rózsaszín pólótól. És mindannyian

kórusban énekeltek, amikor Aervyn születésnapi köszöntődalra bűbájolta a virágokat.

Azután Ginia újabb kis dobozt nyújtott át Elorie-nak. A körülötte hirtelen támadt csönd jelezte, hogy ez fontos.

Attól tartott, hogy már nem bír ki több érzelmi megrázkódtatást.

– Rajta, drága kislányom! – paskolta meg a kezét a nagyi. – Ez a legeslegjobb ajándék.

Így hát ismét kinyitott egy dobozt. És a homlokát ráncolta. A szív alakú, új medálja feküdt benne. Hát *ez* nem hagyta nyugton egész nap – hiányzott a súlya. A nyakához nyúlt.

– Ma reggel teleportáltam – kuncogott Aervyn. – A mama azt mondja, egy boszorkánypalántának szabad lopnia, ha igazán jó oka van rá.

Elorie kezdte megérteni, miért tekinthet valaki gyanakodva egy doboz tartalmára.

– És mi mást műveltél vele, te kis aranyos?

– Nem csak én. – Aervyn közben valahogy talált még egy csokis sütit. – Rengetegen segítettek. Majdnem egy teljes kör kellett hozzá. A zsugorítási izé irtó nehéz.

A szív ugyanakkorának tűnt, amilyennek legutóbb látta. Zavartan nézett körül. A boszorkánypalántái mind nagyon büszkén húzták ki magukat. Ezek egyértelműen mesterkedtek valamiben.

– Hadd adjam rád! – állt föl Ginia. Elorie megemelte a haját, amíg Ginia becsatolta a láncot, azután a kislány csillogó szemmel hátralépett. – Most kapcsold be az internetvarázserőt!

Elorie a zsebébe nyúlt az okostelefonjáért, és kiderült, hogy az is hiányzik. Aervyn megint kuncogott. Ezek szerint varázsképességeinek listája a „zsebtolvajlással” bővült.

– Nincs szükséged a telefonodra – rázta a fejét Ginia. – Beletettük a nyakláncodba, pár másik klassz bűbájjal együtt.

Aervyn még mindig ugrabugrált izgalmában.

– Aha, és tudod, honnan vettük az ötletet? Képzeld… – hallgatott el váratlanul, ahogy Ginia betapasztotta a száját.

– Jamie szerint vétek lekicsinyíteni olyan frankó dolgot, mint az okostelefon – használta ki a hirtelen támadt csöndet Nell –, így viszont most lényegében állandó internet-hozzáférést hordozol a nyakadban.

Elorie nehezen tudta elképzelni az okostelefont az üvegkavicsban. Azután fölfogta Nell szavainak jelentését. Állandó internet-hozzáférés? Elkerekedett a szeme, ahogy egyszerre ébredt benne remény és félelem. Előbb a félelemmel foglalkozott.

– Nem fog ez ártani a babáknak?

– Dehogy – rázta a fejét Nell. – Ginia beleágyazott pár bűbájt, amíg az üvegszíveddel pepecselt. Belekerült Moira egyik legjobb oltalmazó bűbája, valamint egy édes kis bűbáj az elementáris varázserő képi megjelenítésére. Mostantól akkor is láthatod a varázserőáramokat, ha Kevin nincs kéznél.

Elorie bólintott, próbálta megemészteni mindezt. A babáit nem fenyegeti veszély, és mikroszkopikus számítógépet visel a nyakában. Vagy valami effélét. Ha igaz, amit Nell mondott, a részletek mellékesek.

Behunyta a szemét, és internet-varázserőt merített. Repesett a szíve, ahogy a varázserő reagált. Ha a szükség úgy kívánta, bármikor szólíthatta.

Ahogy minden más boszorkány.

Megmarkolta a medált, és a körülötte állókra nézett. Ezek a csodálatos, fantasztikus emberek kieszeltek egy módot arra, hogy lebontsa az utolsó akadályt, ami a szíve és a varázsereje között magasodott.

Szabaddá tették. Nincs is ennél nagyobb szeretet.

*

Sophie hátával Moira termálmedencéjének jólesően meleg kövéhez támaszkodott, és fölsóhajtott. Mámor. Egész nap erre várt.

A holdfényben fürdő kertben táncra perdültek a páragomolyok. Varázslatra hívott az este. Vagy talán valami kicsit másra. Sophie közelebb bújt Mike-hoz.

A férfi egyik kezével átölelte, a másikat Sophie pocakjára tette.

– Jól érzi magát a magzatunk – mosolyodott el a kismama. – A tíz perccel ezelőtti ellenőrzésed óta semmi sem változott.

Mike halkan kuncogott.

– Igazából nem is ellenőrzöm. Csak szeretem tapizni. Minden alkalommal maga a csoda.

Sophie ellenállt a kísértésnek, hogy könnyed gyógyító révületbe merüljön vele. Valami fontosat akart megbeszélni. Most, hogy jött a gyerek, nem élhettek továbbra is egymástól több ezer kilométer távolságra. És bármennyire sajgott a szíve az ő coloradói biztos menedéke elhagyásának gondolatától, meg kellett tennie, ha ez a következő helyes lépés.

– Ssss! – fogta le az ajkát az ujjával Mike. – Tudom, hogy tervezgetnünk kell, de előbb adok neked valamit.

Sophie mosolyogva figyelte, hogy kinyúl a medencéből egy szál virágért. Egy kék jácintért. A pici bimbók sokasága komoly üzenetet hordozott – virágnyelven szólt a rendíthetetlen szerelemről. Sophie-t mindig is jókedvre derítette, hogy egy törékeny virágszál a legerőteljesebb érzelmet képes tolmácsolni. Gyöngéden emlékeztette, hogy a férfinak, akibe szerelmes, milyen állhatatos a szíve.

Elfogadta az ajándékot, óvatosan két kézbe fogta a virágot, és kevéske földes varázserőt merített. A férfi vállához bújt, ahogy a szirmok kibomlottak.

Csak egy másodpercre lepődhetett meg Mike szívének kalapálásán, azután a virágkelyhecskék között fölszikrázó fénytől szinte elállt a lélegzete.

– Nahát! Jaj, Mike!

Óvatosan odanyúlt, és kiemelt egy egyszerű, döbbenetesen szép gyűrűt, amelyen briliáns csillogott a holdfényben.

Mike óvatosan az ujjára húzta.

– Gyere hozzám feleségül!

Sophie nem talált szavakat.

A férfi gyöngéden két kezébe fogta az arcát. – A magoncoknak gyökér kell, szilárd talaj, hogy meg tudjanak állni, és nekünk is. Csináljuk együtt. Szeretlek!

Sophie arca sugárzott. A lánykérések általában nem gyökerekről meg szilárd talajról szoktak szólni, két földboszorkány között azonban az ilyesmi mindennél többet mond. Kétfelől Mike kezére tette a kezét.

– Igen!

Ez az egyetlen szó telt tőle. És erre az egyre volt szükség.

20. FEJEZET

Elorie a terasz hintaágyára rogyott, és mély lélegzetet vett. Szinte fülsiketítőnek hatott a csönd. Aaron az imént távozott azokkal a vendégeikkel, akiket ki kellett fuvarozni a repülőtérre. A helybeli boszorkánypalántákat aznapra Lizzie édesapja vitte magával a halászbárkáján.

A nagyi elvonult a kertjébe, a virágözönnel foglalkozott, amit Mike házassági ajánlata hagyott hátra. Elorie elmosolyodott. Sophie varázsereje nem sok okból szokott ámokfutást rendezni. A nagyi kora reggel kilépett a kertbe, és akkorát sikoltott, hogy fél Új-Skócia meghallotta.

Ez az öröm valamelyest enyhítette az elválás fájdalmát.

Elorie finoman ringatózott. Úgy gondolta, néhány perc talán elegendő, hogy erőt merítsen, és átballagjon a műtermébe, vagy meglátogassa a nagyit. Pillanatnyilag csak a ringatózásra futotta az erejéből.

– Ne nagyon lustálkodj, húgom! – lépett ki a panzió ajtaján Marcus egy csésze teával a kezében. – Bűbájprogramozó leckét terveztem.

– Néha még a boszorkányok is vesznek ki szabadnapot – vonta föl fél szemöldökét az asszony.

– Ha az oktatójuk néhány nap múlva elutazik, akkor nem. Minél gyorsabban tanulsz, annál hamarabb elmehetek.

Ez a gondolat enyhén ösztönzőleg hatott.

– Nem várhatnánk legalább ebéd utánig? Épp a műtermembe akartam indulni.

A kijelentés alig egy kicsit tért el az igazságtól.

Marcus a fejét rázta.

– Jamie is csatlakozik hozzánk, az interneten vár. Gyere be! Már

előkészítettem a laptopokat.

Elorie megérintette szív alakú medálját, és sóhajtott. Még izgalmas új lehetőségei sem mentesíthették teljesen a laptop átkától. Tudta, hogy laptopiszonya meglehetősen irracionális, le is küzdötte, kikászálódott a hintaágyból, és Marcus után ment a házba.

Elhatározta, hogy később üvegkavics-vadászatra indul. Ennél hatékonyabb jutalmat nem tudott kieszelni arra, hogy olyan hosszú ideig egy széken tartsa a hátsó fertályát, ameddig a Marcus tervezte programhoz szükséges.

Amikor meglátta mindkét számítógépen a Varázsvilág emblémáját, gondolatban csokoládéval is kiegészítette az önmegvesztegetést – egy egész táblával a legjobbikból.

Leült a képernyője elé, és látta, hogy csak a fele a Varázsvilág. A másik felét videochat foglalta el, pontosabban Jamie arca, amiről még az adott körülmények között is el kellett ismernie, hogy kellemes látvány.

– Jó reggelt, Jamie! Nat hogy van?

– Még alszik – mosolygott a férfi. – A babanövesztés biztosan fáradságos munka. Erről jut eszembe: gratulálok! Úgy hallom, Új-Skóciában bébiláz tört ki.

– Azt hiszem, Sophie babája még Coloradóban foganhatott – nevetett Elorie –, de a nagyi örömmel vállalja a dicsőséget. Váltig állítja, hogy idén csak úgy ontja a termékenységet a kertje.

Váratlanul Marcus arca bukkant föl a képernyőn a Jamie-é alatt. Hátborzongató látványt nyújtott egyidejűleg az asztal túloldalán és a számítógépen.

– Ha befejeztétek a babázást, talán rátérhetünk a mai oktatási anyagra.

Jamie a szemét forgatta.

– Kicsit kedvesebben, Marcus, vagy szólok a Harcoslánynak a titkos kertje bejárata előtti álomkórbűbájról.

Elorie-nak fogalma sem volt, mit jelent ez, de igen eredményesen jobbított Marcus bácsi modorán. Talán mégis tartogatott előnyöket ez a varázsvilágos játék.

– Szóval mit csinálunk ma?

– Megpróbáljuk kiterjeszteni, amit a tengerparton műveltél – felelte Marcus.

– Esernyőt hoztál? – vonta föl a szemöldökét Elorie.

– Nem szó szerint értette – mondta Jamie. – Marcus szerint távolról tudtál varázserőt továbbítani Laurennek. Most megnézzük, tudsz-e varázserőt küldeni nekem, amíg a Varázsvilágban tartózkodom. Tudjuk, hogy hozzá tudsz férni, tehát elméletileg működhet a dolog.

– Rendben, de kell valami a továbbításhoz.

Marcus kivillantotta a fogsorát, és Elorie megállapította, hogy ez nem a legszívderítőbb látvány.

– Ez lesz a lecke bűbájprogramozó része, kedvesem. Próbáld meg még egyszer az oltalmazó bűbájt!

Az asszony sóhajtott. Az imént egy pillanatig szórakoztatónak ígérkezett ez a foglalkozás. Elorie a billentyűkre tette az ujjait, és hozzáfogott a fáradságos programozáshoz, hogy elkészítse egy bűbáj bevezető részét.

Jamie hitetlenkedve meregette a szemét.

– Te nulláról indulva íratsz vele programot, Marcus? Ez komiszság.

Elorie megdermedt.

– Hát más mód is van?

Marcus rosszalló tekintetet vetett Jamie-re.

– Léteznek egyszerűsítések, de úgy vélem, nem árt neki, ha megtanul az alapoktól kezdve rendesen programozni.

Jamie az asszonyra kacsintott.

– Hát, mivel a te módszered hatására legszívesebben a fél óceánt a fejedre borítaná, esetleg próbáljuk ki az enyémet is, jó? – Pár ikon

kezdett villogni Elorie képernyőjén. – Látod ezeket? Olyan menükhöz vezetnek, amelyekből előre gyártott bűbájdarabokat választhatsz ki. Ha ezeket megfelelő sorrendbe rakod, egész tisztességes bűbájt építhetsz.

– Vagy tömegszerencsétlenséget – morogta Marcus.

– Tömegszerencsétlenséget kézi erővel sem nehéz előállítani – nevetett Jamie. – Ezen a módon először a bűbájprogramozás logikáját sajátítod el. Ha majd cifrázni támad kedved, akkor vacakolhatsz a kézi kódolással.

Elorie elhatározta, hogy később beolvas Marcusnak. Most Jamie világos útmutatásai szerint néhány kurta perc alatt összeállított egy oltalmazó bűbájt. Azután két harcos jelent meg a képernyőn.

– Az enyém a kék sisakos – tájékoztatta Jamie. – Ha úgy látod, hogy vesztésre állok, légy szíves, aktiváld az oltalmazó bűbájt, és továbbítsd ennek a fickónak.

Elorie összerezzent, ahogy a képernyőn vad kardvívás vette kezdetét. Honnan a fenéből állapítsa meg, hogy valamelyik fél vesztésre áll? Egyetlen jól irányzott kardcsapás véget vethet az egésznek. Még virtuális lefejezésnek sem okvetlenül kívánt szemtanújává válni.

– Gyorsabban veszíts – jegyezte meg kedvetlenül Marcus –, különben odaküldöm pár emberemet segíteni.

Jamie figurája váratlanul a földre zuhant, a kardja kihullott a kezéből. Elorie megragadta az egerét, és bevetette a bűbájt. A vörös sisakos harcos kardja lecsapott, mint a ménkű – és menten virággá változott, ahogy beleütközött az oltalmazó bűbájba.

Jamie eltátotta a száját, Marcus pedig olyan hahotára fakadt; amilyet Elorie nem gyakran hallott tőle.

– Nem elég alaposan nézted át Elorie programját. Ginia egyik bűbáj darabját használta föl. Még szerencséd, hogy nem csillámlasz, mint valami tündérke. Az a kislány mindenféle bugyuta varázst hagy

szanaszerte, és a zömét erőnek erejével betuszkolja a bűbájkönyvtárakba.

Elorie arra gondolt, hogy talán Giniától vesz varázsvilágos leckéket, mivel az sokkal mulatságosabbnak tűnt. És Marcus bácsi a legcsekélyebb tiszteletet sem tanúsította az ő készségei iránt.

– A kard most már aligha jelent fenyegetést – mutatott határozottan a virágra Elorie.

– Legfeljebb a férfigőgre – nevetett Jamie. – Vissza tudod fordítani a bűbájt?

Az asszony az egeréért nyúlt, és gondolatban gyorsan megjelenítette a visszafordító bűbájalakzatot. A vörös sisakos harcos felé taszította, azután felsikoltott, és eltakarta a szemét, ahogy Jamie immár fejetlen játékosából fröcskölt a vér.

– Fuj, de durva! Muszáj ilyen élethűen csinálni?

Elvette a kezét a szeme elől, és látta, hogy a két férfi mélységes döbbenettel mered rá.

– Jaj, ne! Elrontottam valamit? Talán nem működött?

Jamie a halott figurára nézett, és lassan bólintott.

– De. Nagyon is. Én csak arra számítottam, hogy beprogramozod a visszafordító bűbájt. Ezt hogy csináltad?

Elorie pislogott.

– Hát, nagyjából ugyanolyan alakú, mint az első bűbájkód. Csak egy kicsit módosítottam rajta.

– Hogyhogy ugyanolyan alakú? – ráncolta a homlokát Jamie. – Te alakokat látsz a bűbájprogramban?

Miért, mások nem?

– Persze. Ahogy minden bűbájban.

Jamie a másik férfira nézett, és Marcus a fejét rázta.

– Szent szilvamag! Várjatok egy pillanatot! – Jamie bőszen zongorázni kezdett a billentyűzetén. Pár perc múlva diadalmas tekintettel nézett föl. – Most váltottam üzenetet Giniával, Marcus.

Bűbájprogramozás közben ő is alakzatokat lát. Ezért tudja felhasználni az internet-varázserőt, akárcsak Elorie, mi meg nem. Látják a bűbájalakzatokat.

Marcus felnyögött.

– A Harcoslány is képes erre? Isten irgalmazzon nekünk!

Elorie bosszankodott. Miért mindig ő az utolsó, aki megérti a saját varázserejét?

– Ez miért olyan fontos?

– Hát – vigyorgott Jamie –, úgy tűnik, legalábbis neked és Giniának nem számít, hogy a varázslat valós vagy virtuális térben zajlik, mivel ugyanúgy látjátok és kezelitek a varázserőáramokat.

Az asszony vállat vont. Szóval ő virtuális boszorkány. Ez nem új hír.

Marcus sóhajtott.

– Remélem, Ginia valamivel jobban méltányolja a tehetségének a csodáját, mint te, húgom.

– Mit méltányoljak rajta, ha nem is nagyon értem a jelentőségét? – fakadt ki mérgében Elorie. – Minek izgassam föl magam azon, hogy bűvészmutatványok sorjáznak egy internetes játékban?

Ajjaj. Sikerült végzetesen leszólnia a Varázsvilágot, Jamie elmeszüleményét. Lángoló arccal pülantott a képernyőre.

– Ne haragudj! Nem magára a játékra értettem. Bizonyára nagyon szórakoztató, de… – hagyta félbe a mondatot. Semmi értelme, hogy még jobban elássa magát.

Jamie komolyan nézett rá.

– Próbálj meg nekem még egy kísérletet, jó? Biztosra veszem, hogy az mindannyiunknak segít megértenünk, miért fontos ez.

Fölemelt egy bimbót. Elorie a fogát csikorgatta. Újabb bűvészmutatvány.

– Aervyn ugyanilyen képet szokott vágni, amikor úgy gondolja, valami marhaságot kérek tőle – derült Jamie.

Elorie igyekezett uralkodni az indulatain, elvégre jól ismerte a boszorkánypalánták grimaszait. Igazán elvárhatta magától, hogy érettebben viselkedjen, mint egy négyéves.

– Mit kívánsz tőlem?

– Egy virágfakasztó bűbáj bukkan föl a képernyődön. Aktiváld, és küldd el nekem!

Gyerekjáték. Elorie megragadta az egerét, és előrelökte.

– Hát ez tényleg szirmot bontott! – nevetett Jamie, ahogy a szirmok lerepültek a virágjáról.

Elorie elpirult. A nagyi leharapta volna a fejét, ha akár varázslattal, akár másként virágokat kopaszt meg. Mágikus indulatkitörésekre nem ismert mentséget.

Marcus egy bűbájalakzatot tartott a tenyerén.

– Feltételezem, hogy ezt szánod második lépésnek.

Jamie bólintott, és újabb bimbót emelt föl.

– Próbáld meg pontosan ugyanazt, Elorie, de ezúttal Marcus virágnyitó bűbáját küldd nekem!

Rendben, az indulatkitörés még nem múlt el. Legközelebb egy nyavalyás kertben szeretett volna virágokat fakasztani. Marcus bácsi képernyőn kívüli verziójára nézett, internet-varázserőt rántott magához, elkapta az öreg bűbáját, és áthajította a számítógépen Jamie-nek. A férfi ordított, ahogy a kezében tartott virág szétrobbant.

Ajjaj. Elorie indulatossága elpárolgott, ahogy ráeszmélt, mit művelt. Mi a fene ütött belé? A varázserő féken tartása az első, amiről minden boszorkánytanoncnak prédikálni szoktak.

– Ne haragudj, Jamie! Elfáradtam ma délelőtt, de ez nem mentség. Nem esett bajod?

A férfi mosolyából csak úgy áradt az együttérzés.

– Sokkal nyomósabb okod van annál, hugicám. Kérdezd csak Moira nénit a várandós boszorkányság örömeiről. Nell idegroncs volt a hármas ikrekkel. – Marcusra pillantott. – Tanítsd meg neki, hogyan

kell oktatókört vonni! A kismamamágia kissé kiszámíthatatlanná válhat. Nem célunk fölgyújtani a berendezést.

A babái okozták mindezt? Máris? Elorie a hasára tette a kezét, és elérzékenyült.

– Hát igen – vigyorgott Jamie. – Nat azt mondja, a felszálló ágak egész kellemesek. Tarts papírzsepit a kezed ügyében.

Az asszony szipogott. Tizenhárom éves kora óta nem élt át ekkora érzelmi zűrzavart.

– Mára végeztünk a varázsmutatványokkal?

– Ideje is, hogy szót ejtsünk erről – felelte Marcus. – Van fogalmad, mit csináltál, te lány?

Elorie nem értette, miért nézik hülyének.

– Még szép. Varázserőt vettem át tőled, és továbbítottam Jamienek.

Megdermedt, ahogy eljutott az agyáig a felismerés. Varázserőt – igazi varázserőt – lökött több ezer kilométeres távolságra.

– Na, ez már nem bűvészmutatvány, igaz? – kacsintott Jamie.

Az asszony lassan csóválta a fejét.

– Varázserőt tudok közvetíteni.

– Úgy ám – bólogatott Marcus. – Húzod-vonod a varázserőt, akár valósat, akár virtuálisat, és a távolság egyáltalán nem akadály.

A nagyi befolyási övezetében felnőtt boszorkányok azonnal megértették, mi ennek a jelentősége. A varázserő csak ott segíthet, ahová elér. Ha Marcus bácsi nem tévedett, a boszorkányközösség hatósugara most sokkal, de sokkal nagyobbá vált.

Elorie érverése fölgyorsult. Bárhová, bármely boszorkánynak tud varázserőt küldeni. Ahogy bármelyik internetboszorkány tud. Érzékelte, ahogy ez az igazság az ereiben zubogott.

Végre!

Öröm viharzott át a lelkén. A nagyi mindig azt hajtogatta, hogy a boszorkányok nem *birtokolják,* hanem *művelik* a varázslatot. Most már

Elorie is tudta, mi dolga a világon, miért *éppen neki* jutott ez az újfajta varázstehetség.

Tudta, miféle boszorkánnyá kell válnia.

Mostanáig úgy tűnt, mintha a varázsképessége a gyöngeségeivel függene össze, szembefeszülne mindazzal, amiben hitt. Pedig nem véletlen, hogy ő már varázstalanul is a nagyi jobbkezeként tevékenykedett. Elvégre ő született szervező.

Sugárzó arccal nézett Marcusra és Jamie-re.

– Értekezletet kell összehívnunk.

*

Jamie körülnézett a Varázsvilág új, sebtében berendezett boszorkánytanács-termében. Sehol egy bástya vagy várárok, csak kényelmes kanapék és néhány kimondottan menő műalkotás. Szerencse, hogy nem ő felelt a dekorációért.

Hallott híresztelésekет, miszerint Elorie-nak nehézségei támadtak a varázserejéhez szükséges műszaki feltételekkel. Aki hitelt adott ezeknek, az a legutóbbi órákat nem az asszony utasításainak fogadásával töltötte. Jamie eddig azt hitte, boszorkányok közötti szervezésben Nell felülmúlhatatlan. Tévedett.

– Ez az a nő, aki megijedt a virtuális világtól? – hajolt a nővéréhez.

Nell széttárta a kezét.

– Két napja még azt sem tudta, hogyan kell bekapcsolni egy okostelefont.

Jamie fölhorkant. Elorie átvette a hatalmat a Varázsvilágban, igen udvarias parancsokat adott ki egy online tanácstér kialakítására, és négy tucat boszorkányt fuvarozott a virtuális valóságba. Ez a nő már nem félt a technika felhasználásától.

Vagy legalábbis attól, hogy mások használják helyette. Shay és Mia

három igen szorgos órát töltöttek a boszorkányok új, internetes találkozóhelyének programozásával. Jamie pedig gyakorlatilag elrabolta Giniát és Aervynt, amint földet értek a repülőgéppel, hogy kiokoskodják, miként lehet kötegelni egy szállító bűbájt. Jó, hogy rengeteg segéderőre támaszkodhatott.

Mihelyt végeznek a komoly boszorkányügyekkel, föl akarta lőni magát a Varázsvilág játékszintjeire. Eszméletlen változások ígérkeztek a játékban.

Egyelőre azonban Elorie megkapta a tanácskozóhelyiséget és a boszorkányfuvarozó szolgálatot. Jamie alig várta, hogy láthassa, mihez kezd ezekkel az asszony.

Nem egymagában várakozott. Moira egy kényelmes kék kanapén ült, Aervyn befészkelte magát az ölébe, a hármas ikrek a lábához telepedtek. A nagyi büszkén figyelte az unokáját.

Jamie ismerte ezt a nézést – ahogy minden boszorkánykiképző. Olyankor jelent meg, ha valaki azt figyelte, hogy a tanítványai elhagyják a fészket. Bármilyen úton jutott is el idáig, Elorie e pillanatban a varázserejében és rendeltetésében biztos asszony képét nyújtotta.

Fölállt a terem egyik végében, és minden fej felé fordult.

– Szeretném mindnyájatoknak megköszönni, hogy eljöttetek. Tudom, hogy rövid időt kaptatok, és nem sok magyarázatot.

– Hívtál, hát jöttünk – mosolygott Sophie.

Jamie bólintott, ahogy sokan mások is. A boszorkányok már csak ilyenek. Elorie felszólítást küldött a bűbájprogramozóknak, és azok engedtek a hívásnak. Nem kérdeztek semmit.

– Ahogy sokan közületek már tudják, újfajta varázserőforrást fedeztünk föl, és azok, akik értenek a bűbájprogramozáshoz, mind képesek az alkalmazására.

– De mi nem tudjuk úgy használni, ahogyan te – hangsúlyozta Govin, a Varázsvilág egyik legjobb játékosa.

– Igaz. Némelyikünk másként képes élni az internet-varázserővel, és a legutóbbi hetet arra fordítottuk, hogy minél többet tudjunk meg a lehetőségekről. Azt hiszem, Jamie és Marcus bácsi már tájékoztattak benneteket arról, amit kiderítettünk.

Govin előrehajolt.

– Ugye, az interneten át bármelyikünknek tudsz varázserőt továbbítani?

Elorie bólintott, és ahogy zsongás kezdődött, fölemelte a kezét.

– Be is tudjuk gyűjteni a varázserőt. Ez óriási szabadságot biztosít nekünk, hogy bármely rendelkezésre álló boszorkány kezébe a megfelelő varázserőt juttassuk. Azért hívtalak ma ide titeket, hogy arról tárgyaljunk, hogyan használhatjuk föl ezt legjobban a körülöttünk lévők szolgálatában.

– Ez jelentős segítség a boszorkánytanoncok kiképzésében – vélte Govin rövid fontolgatás után. – Sokszor nincs kéznél a feladatra alkalmas kiképző, főleg akkor, ha gyorsan bukkannak föl új tehetségek.

– Pontosan, Govin – lelkesedett Moira. – És te remekül hasznosíthatod az időjárási munkádban.

Govin és a társa számtalan órát töltöttek azzal, hogy a minimálisra csökkentsék a bolygó egyes mostoha éghajlati viszonyai miatti pusztítást.

Most Sophie szólalt meg.

– Coloradóban bizonyos dolgokat azért nem tudok elvégezni, mert magányos boszorkány vagyok. Illetve voltam – érintette meg Mike vállát. – A múlt hónapban az utcánkból elveszett egy kisgyerek. Igazi áldást jelentett volna, ha Jamie-hez vagy Aervynhez fordulhatok kereső bűbájért. Bennem sajnos nincs meg ez a tehetség.

Nell bólogatott.

– Nálunk, Kaliforniában hiányoznak a gyógyítók. Időnként kapóra jönne, ha akadna egy. Ez azonban jó nagy szervezési erőpróbának

tűnik – ráncolta a homlokát. – Nehéz mindig előkeríteni a megfelelő embereket, hogy bevessék a szükséges bűbájokat.

– Éppen ez az! – mondta Elorie csillogó szemmel. – Sok mindenhez, amit említettetek, nem kell a megfelelő embereknek pontosan az adott pillanatban rendelkezésre állniuk. Csak a bűbájaikra van szükségünk.

Vagy úgy. Jamie végre összerakta a képet. Most már értette, miért kérette ide Elorie a bűbájprogramozókat. Micsoda eszméletlenül briliáns koponya ez a nő!

Az asszony energiája szinte vibrált a levegőben.

– Olyan boszorkányok, mint Aervyn, Ginia vagy én, varázserőt nyújthatnak azoknak a boszorkányoknak, akik igénylik, de nem szükséges, hogy frissen készüljön a bűbáj. Fölhasználhatunk előre beprogramozottat. Ebben remélem valamennyiőtök segítségét.

Jamie bólintott, magában már el is kezdte a tervezgetést.

– Azt szeretnéd, hogy bűbájkönyvtárat programozzunk.

Leolvasta maga körül az arcokról a lelkesedést. Úgy tűnt, nem okoz gondot, hogy készséges vállalkozókat találjanak. Érzékelte, hogy maratoni programozó boszorkánybanzáj van kibontakozóban.

– Már így is egész jó könyvtárunk van, de ha jól sejtem, nem vizesárkok lángba borítását forgatod a fejedben – vigyorgott Govin.

Elorie nevetett.

– Ha bármelyikőtöknek van várárka a való életben, megpróbálkozhat vele, de tényleg nem erre céloztam. Leginkább mindennapi bűbájokra gondolok, egyszerű gyógyító, esőhozó, kereső funkciójúakra, csupa olyasmire, amivel a legtöbben jelenleg is segítjük ismer őseinket és felebarátainkat, de ezáltal mindannyian lehetőségek szélesebb választékához jutunk.

– Ezt hétköznapi feladatoknál többre is használhatnánk – komolyodott el Mike. – Életeket menthetnénk vele.

Elorie lassan végighordozta tekintetét a termen.

– Igen, valóban, és fogunk is. Reményeim szerint a mindennapi segélynyújtással kezdjük. Ez módot ad, hogy kiismerjük a szervezési összefüggéseket, kiküszöböljük a nehézségeket, azután kiokoskodjuk, hogyan válhatunk másfajta közösséggé, mint amihez a legtöbben eddig szoktunk. – Mély lélegzetet vett. – De ahol véghezvihetünk apró varázslatokat, ott megvalósíthatunk sokkal nagyobbakat is. – Marcus szemébe nézett. – Olyan világról álmodom, ahol sokkal kevesebben vesznek oda vagy szenvednek kárt azért, mert nem tudjuk idejében biztosítani a varázslatot. – Az egybegyűltek felé terjesztette a karját. – Boszorkányok vagyunk, és a szolgálat a legnemesebb hivatásunk. Fölszólítalak mindnyájatokat, hogy tetszésetek és képességeitek szerint segítsetek!

Marcus ugrott talpra elsőként.

21. FEJEZET

Moira kilépett kertjének kora reggeli párájába. Az alvás bámulatos munkát végzett öreg csontjai fölfrissítésével. Az asszony igencsak meglepődött, amint meglátta, hogy unokaöccse a medencében áztatja magát, és egyenesen megdöbbent, amikor a férfi mosolyogva fölállt, hogy besegítse őt

– Módfelett vidámnak tűnsz ma reggel, kedvesem.

Marcus vállat vont.

– Korán ébredtem. Fogalmam sincs, miért. Fél éjszaka fenn maradtam Jamie-vel, az új bűbájprogramkönyvtár megszervezésén dolgoztunk. Máris özönlenek hozzánk a bűbájok. A boszorkányok meglehetősen szervezetlen társaságként tudnak viselkedni.

– Csak segíteni igyekeznek – palástolta mosolyát Moira.

– Segíthetnének a rendezésben – horkant föl Marcus. – És használhatnák az eszüket. A kis Sean már feltöltött egy kalózos szemfényvesztő bűbájt meg egy hallgatózáskönnyítő bűbájt.

– De aranyos! – nevetett Moira unokaöccsének morcosságán. Ezt a Marcust ismerte és szerette. – Soha nem tudni, mikor vehetjük hasznát egy kalózos bűbájnak.

A férfinak majdnem összeolvadt a szemöldöke.

– Ezt nem mondod komolyan.

– Az a lényeg, hogy a boszorkánypalántákat is bevonjuk mások segítésébe, és ez csodálatos. A hallgatózáskönnyítő bűbájon csak egy kicsit kell igazítani, és máris kereső bűbájjá válik, amivel megtalálhatunk egy elveszett gyermeket. Szólj Seannak, hogy dolgozzon ezen a kedvedért! – Marcus dünnyögött valamit. Moira ezt kedvező jelnek vette, és még egy kicsit forszírozta a dolgot. – Sean hatékony és nagyon fantáziadús bűbájvető. Kreatív kiképző kell

ahhoz, hogy képességei legjavát hozza ki belőle.

– Hmm. Talán nem árt, ha összepárosítom Kevinnel. Az ikertestvére kicsit józanabbnak tűnik.

Moira ezúttal kénytelen volt elfordulni, és „a virágait tanulmányozni”, hogy leplezni tudja a mosolyát. Úgy látta, nem Elorie az egyetlen boszorkány, aki mostanában bújt elő az odújából. Ki hitte volna, hogy Marcus boszorkánypalántákat oktat, és csak tessék-lássék berzenkedik ellene?

– Elorie vállán most nagyon fontos felelősség nyugszik – jegyezte meg Marcus. – Jól fölkészítetted őt.

– Segítettem azzá a nővé válnia, akinek született.

És Moirának dagadt a keble a büszkeségtől, hogy az unokája ilyenné vált. A boszorkányközösség tegnap új vezetővel gyarapodott, olyannal, aki újmódi varázserejét a hagyományok erősítésére fogja használni.

– Szilárdan áll a hagyományok talaján, és a környezete iránti erős kötelességtudat munkál benne – jelentette ki Marcus.

A nagyinak egy kicsit elszorult a szíve.

– Kötelességtudatról és felelősségről beszélsz, de Elorie szeretetből teszi mindezt. Igazán csodálatos szív dobog benne.

És ebből a szeretetből egy-két hajszálvékony sugár talán beférkőzhetett abba az erődbe, amit az unokaöccse épített a saját szíve köré.

Pedig valaha milyen érzékeny kisfiú volt. Aznap, amikor Evan odaveszett, valami megpattant Marcusban. A Moirában élő gyógyító immár csaknem fél évszázada sajnálkozott a miatt a kisfiú miatt. Még egy hagyományban gyökerező boszorkánynak is nagyon hosszú idő ez, hogy csak a reménybe kapaszkodjon.

Marcus ma reggel rámosolygott. Egy verőfényes nyári nap kezdetén Moira ebben akart erősen bízni.

És nem idegenkedett a beavatkozástól.

– Úgy hallom, Jamie és a kis Aervyn a nap folyamán abban a csodás internetes társalgóban találkoznak, hogy valami riasztórendszeren dolgozzanak. Biztosra veszem, hogy örömmel üdvözölnének még egy gondolatboszorkányt.

Aervynnek még Marcus sem tudott ellenállni. A kis tökmag legnagyobb varázsereje a ragályos életszeretetében rejlett.

*

Nell: Az új varázsvilágos találkozóhelyünk után ez most tényleg régimódinak tetszik.

Moira: Valóban, de arra egyelőre nem pazarolhatunk unos-untalan szállító bűbájokat. Talán ha majd több áll készenlétben belőlük.

Nell: Az ikreim szorgalmasan dolgoznak Aervynnel és Jamie-vel. Ginia azt mondja, kiokoskodják, hogyan végezhetünk többet programozással és kevesebbet távátvivő mágiával, úgyhogy remélhetőleg hamarosan üzembe helyezzük a Varázsvilág személyfuvarozó szolgálatát.

Moira: Alig várom. Kimondhatatlanul jólesett az ölemben dédelgetni azt az aranyos kisfiadat. Már nem sokáig marad olyan kicsi.

Nell: Egykettőre sokkal kisebbeket babusgathatsz.

Sophie: Igaz. Be kell állítani egy hintaszéket abba a terembe. Moira néni legendásan tud bánni, a nyűgös kisbabákkal, én pedig a magam részéről szívesen venném igénybe ezt a képességét.

Nell: Istenem, mit nem adtam volna egy azonnal igénybe vehető virtuális pótmamáért, amikor az ikreim kicsik voltak!

Moira: És én mit nem adtam volna, hogy rendelkezésre állhassak!

Sophie: Ami azt illeti, mi Elorie-val örömmel húzunk majd hasznot

a modern technika csodáiból.

Elorie: Csatlakozom az előttem szólóhoz. Elnézést, hogy késtem! Aaron egy ismerősével tárgyal az új házunk terveiről. Nem maradhatok sokáig, különben minden gyerek miatt több száz négyzetméterrel növelik az alapterületet. Miért képzelik a férfiak mindig azt, hogy minél nagyobb, annál jobb?

Nell: Ez évezredes kérdés, kislány.

Sophie: Hol építkeztek?

Elorie: Mindjárt a fogadó meg a nagyi faháza között. Mivel úton vannak a kicsik, szeretnénk magunknak külön helyet. Nem hiszem, hogy az üdülni vágyók csecsemők sírását vagy apró lábak dobogását kívánják hallani.

Moira: Meg fogsz lepődni, kedvesem. Mindazonáltal elragadó, hogy te és Aaron még egy picivel közelebb költöztök. Én egyáltalán nem bánom a gyermekzsivajt.

Sophie: Aaron meg tud majd birkózni körülbelül egy hónap múlva két terhes nővel?

Elorie: Csak ha először én kapok enni. :-) Csak vicceltem – félig-meddig. Hirtelen lépten-nyomon megéhezem. Ez normális?

Nell: Az hát. Élvezd, amíg tart. A hányingeres fázist remélhetőleg kihagyod, de végül a babák annyi helyet foglalnak majd el, hogy ennivalónak nem sok marad.

Moira: Annak idején esküdni mertem volna, hogy a babáim elcsenik az ennivalót, és a tündéreknek adják. A terhesség első hónapjaiban annyit ettem, mint egy ló. Szóval ősszel meglátogatsz bennünket, Sophie?

Sophie: Olyasmi. Mike-kal próbáljuk kispekulálni ezt az esküvő dolgot.

Elorie: Nahát, itt fogtok összeházasodni?

Sophie: Nem egészen. Várd ki a végét…

Nell: Gépelj már gyorsabban, és ne fogalmazz ilyen talányosan!

Sophie: Bocs. Az a helyzet, hogy szanaszét laknak a rokonaink, és különféle helyszínek rendkívül fontosak nekik is, meg nekünk is. Mike szülei paradicsomi környezetben élnek Mexikóban, azután ott a mágikus óceánpart, ahol az első teljes körünkben vettünk részt, és persze ne feledkezzük meg a te kertedről sem, Moira néni! Próbáltunk választani, de egyszerűen nem bírtunk. Úgyhogy elszöktünk.
Nell: Micsoda???
Elorie: Megesküdtetek?
Moira: Jaj, édes kislányom! Áldásom rátok.
Sophie: Itthon, a kertemben bonyolítottuk le az egészen szűk körű és nagyon bájos szertartást. Most pedig szeretném mindnyájatokkal megosztani az örömömet. Házasságünneplő utazásra indulunk. Mexikóban, Mike szüleinél kezdjük, azután fölmegyünk hozzátok Berkeley-be, Nell, ha nem bánjátok.
Nell: Bulira soha, de soha nem mondunk nemet. Sok boldogságot, Sophie! Csodálatos ember a párod.
Sophie: Magamtól is tudom. Befejezésül pedig átruccanunk Új-Skóciába, Moira néni.
Moira: Akkor igazi sokadalmat rendezünk, és megünnepeljük az egybekeléseteket, gyermekem. Ez az ír módi – a mulatság a fontos.
Sophie: Egyikőtök sem dühös rám?
Moira: Világéletedben magányos boszorkány voltál, drágaságom. Megvolt a saját örömöd, és most velünk is ünnepelsz majd. Nincs itt ok semmi másra, csak boldogságra.
Elorie: Teljesen belelkesedtem tőled, Sophie! Tényleg.
Sophie: Imádlak mindannyiótokat.
Nell: Az ikreim talán haragudni fognak, hogy nem bújhattak fidres-fodros ruhába.
Sophie: A bulira öltözhetnek olyan puccosan, ahogy csak akarnak.

A nász tiszteletére.

Nell: Így jó lesz. Fiúfronton Aervyn kevésbé rajong a puccparádéért.

Sophie: El van intézve. Nászügyben nem nehéz szót érteni velem. Egyébként mi újság a lányokkal? Azt tudom, hogy Ginia a boszorkány tanoda vége felé már hiányolta a nővéreit.

Nell: Bizony. Azelőtt sosem szakadtak el egymástól, úgyhogy most borzasztóan élvezik ismét az együttlétet. Jamie valamennyiüket kemény munkára fogta, az új bűbájkönyvtárhoz programoznak.

Sophie: Az hogy áll? Kézhez kaptam a legfrissebb feladatomat, bámulatosan szervezettnek tűnik az egész.

Elorie; Marcusnak köszönheted.

Sophie: Komolyan? Jamie-től hallottam, hogy nagyon aktív.

Elorie: Bámulatos katalógusrendszert agyalt ki, ami kikeresi az igényeknek leginkább megfelelő bűbájt. Még Jamie-t is lenyűgözte vele.

Nell: A lányaim zseninek tartják.

Moira: Eddig ügyesen titkolta ezt a tehetségét. Talán be kéne fognom, hogy a saját könyveimet is rendszerezze.

Elorie: Azt Kevin örömmel vállalná, nagyi. Bár többé talán elő sem bújna, úgyhogy időnként rá kellene néznéd, nehogy éhen haljon.

Moira: Lehet, hogy ezt fogom tenni, de még várok egy kicsit. Seannal most érdekes bűbájokat készítenek a ti kis projektetekhez.

Elorie: Hát, legutóbb olyan takarító bűbájt láttam tőlük, ami munka közben Bob Marley-számokat énekel.

Nell: Királyság. Három példányban kérem!

Sophie: Nekem is jöhet!

Elorie: Talán érdemes kivárnotok, hogy rendesen takarítson. Az énekrész azonban már egész jó.

Sophie: A takarító bűbájokat újraosztályozták már?

Nell: Igen. Azt hiszem, a Harcoslány jól megmondta neki a véleményét erről.
Moira: De hát mi történt?
Sophie: Marcus a „női bűbájok” könyvtári kategóriájába sorolta be a takarító bűbájokat. Véletlenül akadtam rájuk, amikor egy menstruációs görcsöt oldó bűbájt akartam elhelyezni.
Moira: Nahát, ez a pernahajder!
Elorie: Nyugi, nagyi, megkapta tőlünk a magáét. Nem hiszem, hogy még egyszer előfordul ilyesmi. Ginia megfenyegette, hogy máskülönben létrehozza a „zsémbes vénember” kategóriát.
Moira: Azért talán én is hozzájárulok, hogy jobban megjegyezze magának. Az üstömre már ráfér a fényesítés.
Sophie: Ez aranyos! Ha akarod, még egy kicsit jobban elhomályosítom.
Nell: Aervyn fölrakott egy esőbűbájt, az megteszi erre a célra. Ez a Marcus nagyon nyakas.
Moira: Komolyan azt hiszitek, nincs kéznél jóféle homályosító bűbájom? Mit képzeltek, mivel adtam elfoglaltságot az évek során a bajkeverőknek? Ez viszont csodálatos, hogy a boszorkánypalánták mind részt vesznek a munkában – az esőbűbáj kedves ötlet.
Nell: Igen, főleg ha az ember a szabad ég alatt ül, és a nyakába kapja. A varázsvilágos játékosok némelyike nehezen szokja meg a való életbeli bűbájokat. Azt hiszem, Govin nappalijában még mindig áll a víz.
Sophie: Hoppá! :-)
Moira: Szeretnék kérni valamit. Sophie, drágám, tudnál nekem küldeni egy nyugodtalvás-bűbájt? Egyedül már nehezen boldogulok vele, és nagyra értékelem, ha jól ki tudom aludni magamat.
Sophie: Pompás ötlet. Feltöltöttem pár ízületi bántalmakra való bűbájt is – próbáld ki a kezedre. Kíváncsi vagyok, beválnak-e.

Elorie: Jaj, én majd kipróbálok egyet, ha legközelebb egész nap a műtermemben dolgozom. Olyankor meg szokott fájdulni a kezem.

Moira egy pillanatra otthagyta a számítógépét, hogy teát hozzon magának. A boszorkányok kölcsönös segítségnyújtása nem számított újdonságnak – a legrégibb hagyományok közé tartozott. Mostantól azonban sokkal könnyebben eljuttathatták mindegyiküknek a megfelelő segítséget, és Moirának nagyon tetszett az önzetlen, nagylelkű viselkedés, amit látott.

Viszonzás nélkül adott, apró ajándékok – ez aztán mágia a javából, és most új életre kelt. Az ő unokájával az élen.

A hosszú élet olykor valóban gazdag jutalmat kínál.

*

– Aú! – jajdult föl Jamie. – Hű, ez még mindig iszonyúan bömböl. Aervyn, kishaver, jócskán vissza kell vennünk a hangerőből.

Elorie kuncogott a képernyőjén megjelenő bolondozáson, örült, hogy ennél a legújabb próbánál nem ő a kísérleti nyúl. Az internetboszorkányokat vészhelyzet esetén értesítő riasztórendszert igyekeztek kifundálni. A bűbájkönyvtár egyre változatosabb szükségleteket tudott kielégíteni, de mindig maradtak olyan helyzetek, amelyek igazi, hús-vér netboszorkány közbeavatkozását igényelték.

A riasztó bűbáj kiötlése nem okozott gondot Az már nehezebb feladatnak bizonyult, hogy meggyőzzék Aervynt: nem kell olyan dobhártyaszaggatóan szólnia, mint a tűzjelzőnek.

Ginia a fejét rázta.

– Azt hiszem, Jamie bácsi, a programban szabályozni tudom a hangerőt. De talán mégis kell a zaj, hogy *egyesek* figyelmét fölkeltsük.

Jamie fontolgatta a dolgot egy pillanatig.

– Szóval attól függően, kit próbálunk utólérni, személyre szabjuk a hangerőt?

– Ez logikusnak tűnik. – Elorie a szív alakú függőjét babrálta. – Talán majd akkor kell módosítanunk a hangerőt, ha telefon helyett mindenki függőt hord.

Aznap reggel már elküldött Jamie-nek egy adagot az üvegkavicsaiból, a legnagyobb darabokat. A férfi Aervynnel az okostelefonok üvegkavicsba zsugorításán akart dolgozni. Ez a hordozható internet-varázserő megbízhatóbb módszerének tűnt, különösen boszorkánycsemeték esetében, elvégre az üvegkavicsok hozzászoktak, hogy bevizeződnek, és folyton nekiütődnek valaminek. Az okostelefonok korántsem bizonyultak ennyire strapabíróknak.

– Rendben – nézett föl Ginia –, megcsipogtatlak, és kiderül, túl hangos-e.

Elorie szorosan behunyta a szemét. A legutóbbi próbálkozás úgy szólt, mintha egy monstruózus gongot zengettek volna a fejében. Szerencsére Ginia kifinomultabb elképzelést alkotott a hangerő-szabályozásról, mint az öccse.

– Sokkal jobb. Nem bánnék még egy kis halkítást, de ez már elviselhető.

– Úgy tűnik, akkor indulásra készen állunk – vigyorgott Jamie. – A segítőtársaid előkészítették a szükséges vészhelyzetet?

Az asszony a szemét forgatta.

– Már hajnalban.

Lizzie-nek és az ikreknek semmi sem szerzett akkora élvezetet, mint ha arra kérték őket, hogy szándékosan okozzanak galibát.

Elorie kihajolt az ablakon, hogy megadja az előre megbeszélt rajtjelzést. Marcus bácsi a függőágyban fekve a magasba emelte a kezét, és fülsiketítő sípolás hasított a levegőbe. Jóságos ég, nem Aervyn az egyetlen boszorkány, aki oktatásra szorul a hangerő-

szabályozást illetően.

Néhány másodperc elteltével Lizzie pontosan az ütemterv szerint fölsikoltott. Elorie a számítógépére nézett.

– Vészhelyzet tálalva.

– Kiváló! – vigyorgott Ginia. – Részemről mehet a műsor.

Elorie küépett a házból, hogy személyesen győződjön meg a viszonyokról. Marcus még mindig a függőágyban hevert.

– Neked nem kéne szemmel tartanod őket, nehogy Sean tényleg kisodródjon a tengerre?

– Gondolatkapcsot létesítettem Kevinnel – ütögette meg a fejét a férfi. – Minden rendben. Lizzie édesapja vízre szállt a bárkával. Sean nem mehet sehová.

Elorie a fejét csóválta. Nagyon is jól tudta, micsoda bajba tud keveredni Sean még akkor is, ha egyfolytában figyelik.

A part felé menet félútról megpillantotta Seant, aki egy autógumi-belsőben vígan bukdácsolt a habokon. Amikor a kisfiú észrevette őt, torka szakadtából visított:

– Segítség, cápa! Cápaaaa!

Az asszonynak nevetnie kellett. Új-Skóciában a legutóbbi cápatámadásra kábé sohasem került sor.

Kevin és Lizzie a parton az életmentők szerepét alakították. Kevin elővette az okostelefonját, videózott, hogy Ginia láthassa, mi a baj. Eszes srác. Nem beszélték meg előre, mi a legjobb hírközlési eszköz az ügyeletes internetboszorkány értesítésére, és a videó valóban sokkal gyorsabb, mint az SMS vagy a telefonbeszélgetés.

Néhány pillanat múlva Lizzie telefonnal a kezében enyhén imbolyogni kezdett. Csak olyankor művelte ezt, ha varázserővel dolgozott. Elorie a medáljához nyúlt, aktiválta a ravasz, új képalkotó bűbájt, ami látnia engedte az elementáris varázserőáramokat.

Jesszus. Ginia már bűbájalakzatok kusza halmazát küldte Lizzie-nek. Rengeteg levegős varázserőt, ami logikus volt – az kínálta a

legkönnyebb megoldást Sean partra juttatásához. De mi a frásznak kellett a tüzes varázserő? Megjelent egy harmadik, összetettebb bűbájalakzat is, amit Elorie nem ismert föl.

Lizzie mind az egy méterével úgy munkálkodott az újszerű varázserőáramokkal, mintha együtt született volna velük. A levegős varázserő zömét magában foglaló bűbájalakzat Sean felé gomolygott, és elkezdte visszafújni a partra. Rutinos mentőakció. Kitűnő.

Amikor a kisfiú félútig ért visszafelé, Lizzie elvigyorodott, és meglendítette a bal kezét. Sean hirtelen megint a nyílt tenger irányába indult, méghozzá szélsebesen. Azután fölborult a gumibelsője. Elorie leolvasta Lizzie arcáról, hogy az irányváltás szándékos, a felborulás azonban baleset.

Azért még ez sem látszott igazán vészesnek. Sean kiválóan úszott, és Lizzie apukája nem messze járt a bárkájával. Gondosan kidolgozott mentőgyakorlatuk azonban most alaposan félresiklott.

Az asszony és Kevin egyidejűleg indultak Lizzie-hez. Egy gyors kézmozdulat hatására azonban megtorpantak. Volt annyi eszük, hogy ne avatkozzanak olyan boszorkány dolgába, aki egy hajórakományra való bűbájképességet tart a kezében.

Lizzie megfogta azt a bűbájalakzatot, amit Elorie nem ismert föl, és finoman működésbe hozta. A levegő hirtelen valami különös fajta muzsikától elevenedett meg. Kevin elragadtatottan fülelt, azután elvigyorodott.

– Delfinek. A delfineket hívja. Figyeld! – mutatott a tengerre, és csakugyan, három delfin úszott zárt rajban észak felől, egyenesen Sean irányába.

Lizzie táncolt örömében, de a bűbájt egy pillanatra sem engedte el. A különös muzsika kissé megváltozott, ahogy a delfinek Seanhoz értek.

Elorie borzongó áhítattal nézte, amint Sean elkapott két hátuszonyt, és elszántan beléjük kapaszkodott. Az asszony még a

hullámverés zajában is hallotta a fiú hisztérikus kacaját. A három delfin közül a legkisebb a levegőbe szökkent, és visszacsobbant a vízbe. Elorie nevetett. Még egy csöppség, aki nem tud róla, hogy a vészhelyzet nem móka.

Lizzie megpördült, egyetlenegyszer, és a zene ismét megváltozott. A delfinek széles kört írtak le Seannal, majd a parttól öt-hat méternyire elejtették.

Sean egy pillanatig taposta a vizet, azután az égnek emelte a kezét.

– Nem akarod kimenteni? – hajolt a húgához Kevin.

A kislány vállat vont.

– Tud úszni.

– Jó, de elvileg most gyakorlatozunk, nem emlékszel? Mi lenne, ha nem tudna úszni?

– Rendben – ráncolta a homlokát Lizzie.

Két perc múlva Sean szárazföldön állt, és kellemesen melengette a harmadik bűbáj, amiről Ginia bölcs előrelátással gondoskodott – Elorie most már tudta, mire szolgál a tüzes varázserő.

Azt nem állította volna határozottan, hogy a hármas fogat eléggé komolyan vette a gyakorlatot, de Ginia leleményességet és megfontoltságot mutatott a bűbájcsomaggal, amit Lizzie-nek küldött. Az asszonynak el kellett ismernie, hogy igen szép munkát látott, és ezt-azt meg is jegyzett magának. Tudta, hogy hamarosan ő kerül sorra, mint ügyeletes internetboszorkány.

Bár a Boszihálóó – ahogy a bűbájkönyvtári vállalkozást hamarosan emlegették – lényegét az apró-cseprő hétköznapi bűbájok megosztása jelentette, az internetboszorkányok effajta hálózatának létrehozása immár életmentésbe is lehetőséget adott.

Vészhelyzeti akciócsoportjukra azonban előbb bőven ráfért még a gyakorlás.

22. FEJEZET

Elorie gyönyörködve figyelte, amint a virágbimbó kinyílik az ujjai között, és elmosolyodott. Elméletileg a nagyival egy köteg növénybűbájt teszteltek, amit Ginia a Boszíháló számára készített össze.

A valóságban a délelőtt egy kis részében gyermekkori álmát élte át. A nagyi valaha rengeteget mondogatta neki, hogy egy szép napon majd a kertjében fognak üldögélni, és együtt varázsolnak.

Nagyon sokáig kellett várni, de az a szép nap most jött el. Nem sok szót váltottak – csak a növényápolás szeretetében osztoztak, és abban a tudatban, hogy kezük azt a munkát folytatja, amivel szorgos boszorkánykezek évszázadok óta foglalatoskodnak.

Amióta Elorie az eszét tudta, a nagyi helye a kertjében volt. Elorie legelső emlékei gyökereztek ezen a helyen, azzal a hittel együtt, hogy a mágia haszna a gyógyítás, a cselekvés, az alkotás.

Meg hogy a jól és gyakran elvégzett, apró varázslatok jelentik egy boszorkány igazi erejét.

Moira egy pillanatra fölállt nyújtózkodni.

– Gyere, gyermekem! – intett azután. – Ennek a kamillaágyásnak nem ártana egy kevés abból a hatóanyag-dúsító bűbájból, amit Ginia küldött.

Elorie fölemelte két kezét, igyekezett elválasztani a hatóanyagbűbájt a birtokában lévő többitől. A dolog kezdett meglehetősen zavarossá válni, és pár bűbájalakzat fokozatosan elhalványult. Elorie többek között ezt is szerette volna kideríteni – vajon milyen hosszú ideig tud egy boszorkány megtartani egy kibocsátott bűbájt, mielőtt az szétzilálódik?

Körülbelül húsz percig – állapította meg magában, miközben

kibogozott egy bűbájt, reményei szerint a hatóanyag-dúsítót. Gyöngéden megérintette a legközelebbi kamillanövény hajtáscsúcsát. Amikor az táncra kelt, Elorie önkéntelenül elnevette magát.

– Gyanítom, hogy ez nem a megfelelő.

– Azt én sem hiszem – kacagott Moira –, de aranyos bűbáj, azt meg kell hagyni.

Elorie úgy érezte magát, mint egy kislány a nyári vakáció kellős közepén. Kis kört írt le, és megfogott minden növényt, amit csak elért. Hamarosan egész virágtömeg táncolt a nagyi legnagyobb örömére.

Néhány másodpercig kart karba öltve álltak, figyelték a déli napsütésben hajladozó virágszálakat.

Elorie azt is a nagyi szoknyája mellett tanulta meg, hogy a varázslat olykor egyszerűen örömszerzésre való.

*

Nell hanyatt dőlt a plédjén, és élvezte, ahogy a délelőtti nap melege a bőrébe ivódott. Öt porontyot fölpakolni és kirándulni vinni most már könnyebben ment, mint azelőtt, de továbbra is kellő indokot adott egy kis lustálkodásra.

Nat és Jamie szemmel tarthatták Aervynt. Mivel tűzboszorkány-csemetére vártak, nem ártott nekik egy kis gyakorlás. Egyébként pedig a mágikus óceánparton még soha semmi baj nem történt; a hely varázsa mindig a védettség érzését sugározta.

Nell visszagondolt az Aervyn születése utáni hetekre, és eltűnődött, vajon az öccse tudja-e, mi következik. Igencsak szokatlannak számított, hogy egy meg nem született gyermek varázserőáramokkal játszadozzon, de ha hihetett a fiának, Nat pindurkája gyakorlatilag a fogantatása óta ezt művelte. Érdekesnek ígérkezett a jövő.

Résnyire nyitotta fél szemét, hogy ellenőrizze a nyáját, és

ráeszmélt, hogy Jamie egyáltalán nem is figyel Aervynre. A férfi keze Nat pocakjára tapadt, arca csodálkozás és pánik elegyét tükrözte.

– Mi a baj, öcsikém?

– Érzem a kislányt – felelte egészen halkan suttogva Jamie.

Nell a homlokát ráncolta. Nat állapota még egyáltalán nem indokolta, hogy a baba kitapinthatóan rugdalózzon.

– A hely varázsa – simogatta meg férje arcát Nat. – Azt még én is érzem. Játszik a kicsi. Rengeteg a hely a hasamon – nyújtotta a kezét Nellnek –, ha te is meg akarod tapogatni.

Nell odacsúszott, és tenyerét Nat éppen csak domborodni kezdő pocakjára helyezte. Tüzes varázstehetsége volt a legerősebb, ebben leendő unokahúgával osztozott. Behunyta a szemét, és hagyta, hogy a mágikus óceánpart varázsa átsöpörjön rajta.

Több varázserőáramot látott – egészen közel az öccséét, távolabb Aervynét és Giniáét. Közvetlenül Jamie keze alatt pedig egy kis tűzgolyó táncolt. Nell összeszedte azt a kevés gondolat-varázserőt, amivel rendelkezett, és megosztotta Nattel. Szinte biztosra vette, hogy Jamie ellenállhatatlannak fogja találni lánya hívását.

A férfi végtelenül gyöngéden varázserőnyúlványt küldött a táncoló tűz felé, és körbefonta a szélét. Nell érezte a testvéréből áradó szeretetet és békességet. A tűzgolyó odadörgölőzött Jamie gyöngéd hálójához, azután befészkelte magát, és fénye finom derengéssé halványult. Maradéktalanul elégedett baba benyomását keltette.

Nell érezte, hogy könnyek gördülnek le az arcán. Biztosra vette, hogy nem csak ő sír.

*

Marcus leült a laptopja elé, és a kezét dörzsölgette. Végre egyedül.

Talán nem ő a legjobb bűbájprogramozó a Varázsvilágban, de az életkor, a tapasztalat és a merő kötekedőkészség az ő oldalán áll.

Egészen nyilvánvaló, hogy a Harcoslány világuralmának megvalósulása mindössze napok kérdése, hacsak valaki föl nem tartóztatja.

Az a valaki most ő lesz. Vakmerő tervet eszelt ki, olyat, amire senki sem számított.

Barátságokat fog kötni.

A fél éjszakát azzal töltötte, hogy nagyon csinos bűbájkészletet halmozott föl. Szövetségépítő ajándékokat. Vagy megvesztegetőket. Ahogy a szükség hozza.

Úgy tervezte, hogy apránként kezdi, és igyekszik észrevétlen maradni. A Varázsvilágban ez azt jelentette, hogy a kezdő szinteket célozza meg. A legrangosabb boszorkányok egyike sem vesződött újoncokkal, hiszen azok nem számítottak kihívásnak.

Marcus azonban a késő éjszakai megvilágosodás pillanatában ráeszmélt, hogy a Varázsvilágba legújabban érkezők rendelkeznek valamivel, amit ő igényel. Internet-varázserővel. Töméntelen internet-varázserővel. Aki a Varázsvilág magasabb szintjeire érdemesült, az egyre nagyobb hozzáértést mutatott a bűbájprogramozásban – az alsó szinteken a rendszergazdák csak egészen kezdetleges bűbájokat engedélyeztek.

A Varázsvilág legújabb játékosainak zöme annyit értett a bűbájprogramozáshoz, mint tyúk az ábécéhez, ezáltal az első szinten rekedt. Ráadásul a legtöbbjük ahhoz is zöldfülű volt, hogy fölismerje, mihez kezdhet az internet-varázserejével.

Ezeknek vezér kellett. Idős, tapasztalt, eléggé vérmes természetű.

Marcus kivillantotta a fogsorát, és az egész szintnek szóló invitálást küldött. Arra készült, hogy teljesen átrendezze a Varázsvilág erőegyensúlyát.

*

Sophie megpróbált nem nevetni, amikor Mike három perc leforgása alatt harmadjára bukott orra. Az asszony a futás utáni jógával vett elégtételt a férfi „kíméletes" futásról alkotott elképzeléséért. Kecsesen hátranyúlt a törzse mögé, két kézzel megragadta a bal lábfejét, és ívben fölhúzta a füléig.

Mike a padlóról leste.

– Még meddig bírsz ilyeneket művelni?

– Nat azt mondja, addig, ameddig kedvem van hozzá. A testem majd jelzi, ha elég – felelte széles mosollyal Sophie. – Csak arra kell ügyelnem, hogy ha kezdek fölborulni, ne a hasamon érjek földet.

– Ahogy a baba növekszik, összezavarhatja az egyensúlyérzékedet – jelentette ki látható elégedettséggel Mike.

Sophie nevetett. A férje talán társaságra vágyott az elterülésben.

– Nat szerint inkább még segíti is az egyensúlyozó pózokat. Erőteljesebb súlypont. Jamie panaszkodott rá, hogy tisztára kiborítja őt, mert még mindig vállalkozik kézenállásra.

A férfi megfogta a kezét, és magára húzta, a végén segített, hogy egészen puhán landoljon.

– Te ne boríts ki engem, jó? Tegnap este megnéztem egy vajúdós videót, és most a frász kerülget, amíg csak élek.

Mike vajúdós videókat nézeget? Ez nagyon aranyos, de valószínűleg igencsak félrevezető.

– Ugye, tudsz róla, hogy a boszorkányszülések nem igazán hasonlítanak a tipikus kórházi szülésre?

Némelyik youtube-os szülési videó bárkire frászt hozna.

– Az a videó *pont* boszorkányszületést mutatott, méghozzá éppen az enyémet. Anyukám küldte el e-mailben.

– Komolyan? – emelte föl a fejét férje válláról Spphie. – Azt muszáj megnéznem. Vagy talán mégsem. Miért kaptál frászt tőle?

– Talán nem a legjobb kifejezés, hogy frászt kaptam – simogatta meg az asszony hátát Mike. Sophie nem tudta eldönteni, voltaképpen

melyikük igyekszik nyugtatgatni a másikat. – Anyukám bámulatosan csinálta. Akkor nem volt jelen teljes kör, csupán a két nagynéném, mégis… csak annyit mondok, hogy eddig nem értékeltem anyámat eléggé.

– És ettől kaptál frászt? – zavarodott össze Sophie.

– Nem, nem ettől – rázta a fejét Mike. A földboszorkányoknál néha nehéz kivárni, hogy eljussanak a mondanivalójuk lényegéig. Az asszony gyöngéden oldalba bökte. – Apám arckifejezésétől. Még soha nem láttam őt ijedtnek, Sophie, ennyire ijedtnek. Halálra rémült. Anyu fantasztikusan viselkedett, de apu összezuhant. Mi lesz, ha én ugyanígy fogok járni?

Sophie még nem ismerkedett meg az apósával, de a férjét ismerte. Tudta róla, hogy az utolsó leheletéig kitart majd, ha ő azt igényli. Meg aztán Nell szerint a legutóbbi harminc évben fejlődtek valamicskét a szülési boszorkánykörök – most már az apás szülést is támogatták.

– Ha valaki összezuhan, akkor én – fogta meg a pocakját Sophie. – De az még sokára lesz. A magzatunknak rengeteget kell nőnie addig.

Mike lélegzete lelassult, amint könnyed gyógyító révületbe merült, hogy ellenőrizze a kisbabájukat.

Sophie elmosolyodott, ahogy egyúttal a bal vádlijából is kiállt az enyhe görcs. Tényleg nem rossz egy ilyen pasi a háznál.

*

Sean körülnézett a tengerparton.

– Meg kell keresnünk a foglyot, haver. Senki sem menekülhet élve Darth Vadertől, a kalózok kalózától.

Kevin meglóbálta a fénykardját a levegőben.

– Megkeressük a nőt, kapitány. Azután hullámsír várja. Közvetlenül a sorsdöntő kardharcot követően. Esélye sincs.

Sean kibocsátotta gondolat-varázserejét, próbálta megtalálni a

foglyukat.

– Ez csalás, Sean – bökte oldalba a könyökével. – Gondolatátvitellel nem ér keresni.

– A kalózok csalnak. Egyébként meg Lizzie is használ varázserőt, különben meg tudnánk találni.

A kislány vízközeiben bármikor láthatatlanná tudott válni, valószínűleg ezért ragaszkodott hozzá, hogy a tengerparton játsszanak. El kellett ismerni, hogy ha kicsi, és olykor az ember agyára megy is, butának nem nevezhető.

– Bevethetnénk valami csalétket, kapitány.

Sean sóhajtott. Az álcázás korántsem olyan szórakoztató, mint a kardharc, de ha az ember lányokkal játszik, nem harcolhat állandóan, különben nyafognak, hogy *unalmas.*

– Mi a terved, haver? – kérdezte, és a rend kedvéért morgott is hozzá. Ha már unalmas kalóz valaki, legalább ügyeljen a jó hangzásra.

– Anyu csokis kockát küldött uzsira – vigyorgott Kevin.

Ennek tutira be kellett jönnie. Lizzie élt-halt a sütiért.

– Hozd a sütit, és csapjunk magunknak kalózebédet!

– Mi lesz a fogollyal? – kérdezte Kevin rendes hangon, de közben gondolatsugárzott annyira, hogy Lizzie is meghallja.

– Hah! – dörögte Sean, és meglengette fénykardját. – Foglyoknak nem jár csokis kocka. Egyenek homokot!

Úgy vélte, ez elég eredeti szöveg egy kalóznak.

– Nem eszem homokot – bukkant föl Lizzie feje valami uszadék fa mögül. – Tessék osztozni, az a szabály!

Sajnos igaza volt, de Anyu valószínűleg mindhármuknak elegendő csokis kockát küldött. Ebből a szempontból nagyon okosan szokott eljárni. Sean fénykardjával a húga felé suhintott. Nehogy már túl könnyen megússza!

Lizzie csak a szemét forgatta.

– A kalózok nem is használnak fénykardot, te gyagya.

– De használnak. Mi modern kalózok vagyunk.

– Egyetek! – emelt föl két darab süteményt Kevin. – Majd aztán harcolunk.

Lizzie a sütijéért nyúlt, majd leült, a fejét fogta.

– Juj! Fáj a fejem.

Sean érezte, hogy a húga fájdalma a saját agyában lüktet. A kislány nem viccelt, olyan volt az érzés, mintha fénykardd al szúrták volna meg. Mármint igazival. Sean az ikertestvérére nézett.

– Szaladj gyorsan Elorie-ért!

*

A hirtelen a fejébe hasító fájdalomtól Moira letántorodott az ösvényről, bele az egyik virágágyásába. Amilyen gyorsan csak tudott, a földre ereszkedett, ez egyszer mit sem törődött vele, hogy összetiporja a növényeket.

Hullámokban tört rá a félelem, elvegyült a fájdalommal. Ez borzasztó.

Varázserőt merített, és gyógyító révületbe vergődött. Fájt. Jaj, de fájt a feje. A fájdalommal viaskodva próbálta végigpásztázni a saját fejét. Roskatag vén boszorkány. Nem látott mást, csak a fájdalom vörös ködét. Próbált ráközelíteni a letapogatással, de visszalökte valami, akár egy kavicsot egy alattomos hullám.

Az agya szembeszegült vele. Ő pedig a végét járta.

Ezen nem bírsz segíteni, vénasszony.

Érezte, hogy lassanként elveszíti az eszméletét. Közben a fájdalom is tompult, zsibbadtság váltotta föl, de korántsem megnyugtató. Mintha lelassult volna az idő, és hallotta a lágy szellőt, érezte az ujjai alatt a virágok szirmait.

Virágok. Az ő virágai.

„Éltető, élő virágok,
Élők közt most ti tartsatok.
Mit adtam, nyújtsátok nekem,
Parancsomra úgy legyen!”

Gyöngéd gyógyerő szivárgott a virágokból az ujja hegyébe. A rémisztő zsibbadtság, az újabb fájdalomhullámok jelezték, hogy él. Mozdulatlanul feküdt a virágok között, várt és küzdött.

Még nem készült föl a halálra. Ringatni való unokái jöttek, Lauren látta is őket a dédnagyi kristálygömbjében. Jaj, csak úgy legyen!

*

Elorie nem száguldott olyan sebességgel le a tengerpartra, mint Kevin. A két pici magzat a hasában nagyobb óvatosságot követelt, és a föveny fölötti sziklákon nem mindig könnyű közlekedni. Kevin egyértelműen megijedt, de az asszony látta, hogy Lizzie felül, és Seannal beszélget.

Egy tízéves számára néha nem teljesen világosan különül el a sürgető helyzet a vészhelyzettől. Elorie igyekezett megjegyezni a dolgot – alighanem a Boszihálóba is be kell építeniük ezt a különbségtételt.

Fél szemmel figyelte Lizzie-t, miközben lesietett a partra. A kislány nem vérzett, de a fejét fogta, és láthatólag hozzá sem nyúlt a csokis süteményéhez. Ez bizony súlyos helyzetre utalt.

Azután Sean fölnézett, és Elorie gyomra görcsbe rándult. A fiú mintha szorongott volna. Sean soha nem szokott szorongani.

Az asszony futva tette meg az utolsó métereket, és leguggolt Lizzie mellé.

– Mi a baj, édesem?

– Fáj a fejem – bújt az ölébe Lizzie – és nem látok valami tisztán. Ködös minden.

Ez majdnem úgy hangzott, mint a migrén, az pedig nem ritka boszorkánypalántáknál, akikben új varázserő bontakozik ki. Elorie mélyet sóhajtott. A migrénnel el tud bánni, csak a nagyihoz kell vinniük Lizzie-t.

– És nem rosszabbodik, bogaram?

– Nem – rázta a fejét a kislány. – De lehűl. Nem szeretem a hideget… el akar vinni! – Elorie fölszisszent. Ez egyáltalán nem úgy tűnt, mint egy migrénes vészhelyzet. – Ne hagyd, hogy elvigyen, Elorie! – húzta össze magát az ölében Lizzie.

Valami külső hatás érte? Az asszony Kevinre nézett. Tudta, hogy Sean az erősebb gondolatboszorkány, de Kevin fegyelmezettebb.

– Korlátot tudsz emelni a húgod elméje köré, hogy megvédje?

Kevin bólintott, és megfogta Lizzie kezét. A kislány abban a pillanatban fölemelte a fejét, és vidáman mosolygott.

– Elállítottad!

Elorie ismét föllélegzett. Rendben, az azonnali válságot elhárították. Most szakértőhöz kellett fordulniuk.

– Gyere, keressük meg a nagyit! – fogta meg Lizzie kezét. – Talán ő tudja, mi az a csúnya hideg, amit éreztél.

Sean előttük szökdécselt fölfelé a gyalogösvényen, fénykardjával hadonászva küzdött a nagy, hideg rém ellen. Elorie arra gondolt, bárcsak ilyen egyszerűen menne. A kibontakozó varázserő egyes tünetei rettentően ijesztőek a boszorkánypalánták számára. Némelyek a felnőttek számára is azok.

Ez nem tűzvarázsnak tűnt, és ennek örült. De a hideg nyugtalanította. Ha emlékezete nem csalt, ez az asztrális mozgás lehetséges jelei közé tartozott. Még jobban megszorította Lizzie kezét.

Sean fénykardja váratlanul a sziklákhoz csapódott előttük. A fiú holtsápadtan fordult hátra.

– A nagyi az, Elorie! Borzasztóan fáj valamije.

Egy szörnyűséges pillanatig egyikük sem moccant. Azután

megrendült alattuk a föld, és Elorie lóhalálában futott Sean után. Ahogy befordult a sarkon a nagyi kertjébe, látta, hogy Marcus bácsi rohan ki a panzió ajtaján, arcát eltorzítja a rettegés.

Azután Sean jajveszékelését hallották.

Nagyi! Jaj, istenem! Nagyi!

23. FEJEZET

A sápadtan, kifacsarodott tagokkal virágai között heverő nagyi látványától Elorie majdnem összeroppant. Lerogyott Moira mellé, kétségbeesetten próbálta kitapintani az érverését.

Marcus megfogta a nagyi csuklóját.

– Él! Alig-alig, és a fejét valami borzasztó sérülés érte, de él.

Elorie levegő után kapkodott. A nagyi a gyógyítójuk, nincs is másik a faluban. Orvosi segítséget hívni nyilvánvalóan nincs idő – a mentők nagyon sokára érnének Fisher's Cove-ba.

Ez vészhelyzet.

Ha vészhelyzet, akkor Boszihálóó.

A félelemtől dermedten a háta mögött ácsorgó boszorkánypalántákhoz lendült.

– Szedjetek össze minden laptopot, amit csak tudtok! Futás! – Ahogy kimondta, már szaladtak is. Visszafordult Marcushoz. – Keresd meg Sophie-t! Használd a riasztót!

A férfi közben már tébolyultan nyomkodta a telefonja gombjait.

– Jamie-nek és Giniának is szólok, ők segíthetnek összecsődíteni más gyógyítókat. Úgy rémlik, Meliyát a Varázsvilágban láttam.

– Siess! – sürgette Elorie. A nagyi kezét szorongatta. Nagyon hidegnek érezte.

Sean másodpercek alatt visszaért egy laptoppal. Marcus kikapta a kezéből, és vadul püfölte a billentyűket.

– Miért fogja a virágokat? – nézett le a nagyira Sean.

Elorie agya próbálta követni a kisfiú fura kérdését.

– Micsoda?

– Fogja a virágokat – mutatta Sean.

Elorie gyöngéden a nagyi másik kezéért nyúlt, és látta, hogy egy

összemorzsolt kék virágot markol. Elakadt a lélegzete.

– Ez a keze nem is olyan hideg.

Azután fölismerte, mi az a kék. Búzavirág. Gyógyulás.

A nagyit a kertje tartotta életben.

Elorie hallotta, hogy Marcus parancsokat dörög mindenkinek, akit sikerül utolérnie. Fölkapta a fejét.

– Giniát is megtaláltad?

A férfi bólintott,

– Szükségem van rá. Minden gyógyításra és virágfakasztásra, amit csak küldeni tud nekem.

Marcus úgy meredt rá, mint egy eszelősre.

Elorie a nagyi virágot markoló kezére mutatott.

– Azt hiszem, a növényeiből merít gyógyerőt. – Körbeintett a kertben. – De nézd: ezek lekókadtak.

– Van egy kis földes varázserőm – nyúlt a legközelebbi növényért Marcus. – Segítek.

– Ne! – csattant föl önmagát is megdöbbentve Elorie. – Az interneten nagyobb hatalmú földboszorkányok vannak, és a Boszihálóban könyvtárában kész bűbájok várakoznak. Keress nekem gyógyítókat. A növényektől függ minden élet, ők fogják visszahozni őt. Keresd meg Sophie-t!

Odahúzta a mellette fekvő laptopot. Ő addig is életben tarthatta a nagyi kertjét.

– Ezt mi is tudjuk csinálni, Elorie – fogta meg sápadtan, de eltökélt arccal a vállát Kevin. – A növényekkel. Szerzek bűbájokat a Boszihálóról.

Sean már le is kuporodott egy virágágy elé, és finoman rebegtette az ujjait. Lizzie óvatosan vízpermetet hintett az ujjairól, és gyöngéden dúdolt a virágoknak.

Igaza volt Kevinnek. Össze kellett szedniük minden föllelhető gyógyító bűbájt. Elorie éppen átnyújtotta a fiúnak a számítógépet,

amikor Ginia arca bukkant föl a képernyőn.

Közben Marcus gyakorlatilag odadobta neki a saját laptopját:

– Megvan Sophie!

Elorie ismét majdnem összeroppant, amint meglátta a barátnője arcát.

– Nagy a baj, Sophie! A nagyi fejében. Nem tudom, mi az.

Sophie maga volt a megtestesült aggodalom.

– Nem bírom meggyógyítani azt, amit nem látok. A csuda vigye el, még nem is programoztunk gyógyító pásztázást a Boszihálónak – csuklott el a hangja. – A jövő heti tennivalóim listáján szerepelt.

Elorie behunyta a szemét kínjában. Karnyújtásnyira voltak a megoldástól. Rendelkezésre állt gyógyító is, módszer is a varázserő merítésére, de a gyógyító nem látta, mi a baj. Megfájdult a feje a düh és a tehetetlenség együttes rohamaitól.

Megfájdult a feje…

– Sophie! – rántotta maga elé a számítógép képernyőjét. – Egy új gyógyító is érezné a nagyi fájdalmát?

– Persze – ráncolta értetlenül a homlokát Sophie. – Bármely gyógyító érezné.

Lizzie.

Elorie hátraperdült.

– Lizzie!

A kislány odarohant, még csöpögött az ujjairól a víz.

– Kevin, le tudod ereszteni Lizzie korlátját? Csak egy kicsit.

A fiú bólintott, ujjai továbbra is röpködtek a billentyűkön.

Lizzie a fejéhez kapott.

– Ne haragudj, édesem! – vonta az ölébe Elorie. – Úgy gondoljuk, te talán érezheted ugyanazt, amit a nagyi. Meg tudod mondani, milyen érzés?

Lizzie a szemét dörzsölgette.

– Mint valami nagy ütés a fejemben. Leginkább pont itt fáj – nyúlt

a bal szeme fölé.

Elorie elolvasta a szöveget, amit Sophie a képernyője üzenetablakába írt. *Ha tovább súlyosbodik, szorosan zárasd le a kislány korlátját. Nehogy kettejüket veszítsük el.* Kis híján fölsikoltott.

Lizzie oldalra billentette a fejét, Sophie kérdését fontolgatta.

– Általában nagy és kerek, de időnként szúr. Most viszont kicsit jobb. Azt hiszem, a növénybűbájok segítenek.

– Reméljük – felelte Sophie remegő hangon. – Remélem, eleget készítettünk elő. – Azután kihúzta magát. – Lizzie, most folytathatod az öntözést. Az nagy segítség.

Elorie megint a képernyőre nézett, nem mert kérdezni.

– Ez szélütésnek tűnik – jelentette ki Sophie gyászos arccal. – El kell szállítanunk a nagyit. Be kell vinned a Varázsvilágba, nővérkém. Az az egyetlen hely, ahol elég gyorsan össze tudjuk gyűjteni a gyógyítókat.

Elorie még jobban szorította a nagyi kezét, alig bírta kinyögni a szavakat:

– Nem veszélyes megmozdítani?

– De. – Sophie megcsóválta a fejét, potyogtak a könnyei. – Belehalhat. De ha otthagyjuk, biztosan meghal.

Váratlanul Jamie arca jelent meg a képernyőn, feje mögött a mágikus tengerpart melletti, égbe szökő hegyekkel.

– Tudok segíteni. Elorie, mindjárt küldök neked egy különleges szállító bűbájt. Teljes távátvitelt alkalmazunk, most az a legkíméletesebb neki. Aervyn belekapaszkodik az itteni sziklákba, hogy mindent a lehető legszilárdabban tartson.

Elorie behunyta a szemét, kétségbeesetten fohászkodott csodáért. Tudta, hogy a varázslat ölhet. Ha az övé öli meg a nagyit…

Marcus bácsi keze nehezedett gyöngéden a vállára.

– Egy teljes kör vár készenlétben. Sikerülni fog. Moira rád merné bízni az életét.

Elorie a férfi szemében tükröződő bizalomra támaszkodott, megmarkolta a függőjét, és varázserőt merített.

„Nagyi életéért szólok,
Szeretetből varázsolok.
Állhatatos, tiszta szívvel,
Hogy ne menjen tőlünk még el
Kisbabákkal éledjen,
Parancsomra úgy legyen!"

Ha a picik nem tudják itt tartani a nagyit, akkor semmi sem.

Elorie-ban olyan határozottság ébredt, aminek addig a létezéséről sem tudott. Azzal nyúlt a Jamie által küldött szállító bűbájért. Még ő is látta, hogy az egy műalkotás – kifinomult, sokrétűen összetett, és sziklaszilárd. A nagyi nem is kerülhetett volna jobb kezekbe.

Ahogy fölkészült a bűbáj működésbe hozására, a Ginia kezében tartott számítógép képernyőjén egy másik bűbájalakzat rajzolódott ki.

A gyógyítók – szuggerálta Marcus bácsi. *Majd ők segítenek egyensúlyban tartani Moirát, amint átkel a Varázsvilágba.*

Elorie az első bűbájra burkolta a másodikat. A nagyi keze tovább hűlt. Nem maradt vesztegetni való idejük.

Elküldte.

Amikor kinyitotta a szemét, már a képernyőn látta a nagyit, aki alacsony ágyon feküdt, a fejénél Sophie-val. Sophie arcát nem a gyász, hanem a koncentrált gyógyító munka vonta ráncokba.

Sikerült. Elorie gyógyítók kezébe juttatta a nagyit.

– Most várunk és imádkozunk – ragadta karon Marcus, majd beröpítette kettejüket a Varázsvilágba.

*

Sophie igyekezett lecsöndesíteni az elméjét. A pánik nem barátja a

gyógyítóknak.

– Te is érzed? – nézett föl Mike szemébe.

A férfi bólintott, és körbepillantott a helyiségben.

– Mindannyian érezzük. Szélütés, méghozzá súlyos. A bal agyfélteke elülső részén.

– A csatornái csúnyán eltorlaszolódtak – tette hozzá Meliya, a teremben tartózkodó legöregebb gyógyító. – Már elkezdtünk dolgozni rajtuk.

Sophie biccentett. Ez a Moira néni agyát ért súlyos károsodást nem befolyásolta, de megelőzhette a szervezet más részeinek további károsodását. A szélütés idegeket pusztíthat el, és maradandó bénulást okozhat.

Két fiatalabb gyógyító Moira lábánál ült, ők oxigénnel árasztották el a testét, megtisztították a mérgektől. Meglepően kevés munkájuk akadt. Moira nénit lélegeztette a kertje. A válság az agyát sújtotta.

– Készen állok, szólj, ha te is! – érintette meg felesége kezét Mike.

Igaza volt. Kezdeniük kellett.

Sophie gyógyító révületbe merült, és érezte, hogy a többi gyógyító gyöngéden csatlakozik hozzá. Mindannyiukat körülvette a lüktető erő, amit a közvetlenül a Moira betegágyát magában foglaló helyiség előtt fölállt teljes kör szolgáltatott. Sophie a kör hatalmára, biztonságára támaszkodott.

Azután elindult a nehéz és veszélyes útra, a páciens agyába.

Kétfajta szélütés létezik – érelzáródásból és megpattant véredényekből következő. Sophie szinte biztosra vette, hogy a második esettel, agyvérzéssel állnak szemben. Moira néni a tapasztalt gyógyítók közé tartozott, és minden jól képzett gyógyító rendszeresen végez önpásztázást. Nyilvánvalóan nem kerülte volna el a figyelmét egy jelentős agyérelzáródás. Sajnos a megpattant véredények gyógyítása sokkal komplikáltabb.

Sophie a középső agyi verőér mentén fölfelé menet megtalálta,

amitől rettegett – egy tóvá gyülemlett vérömlenyt. Érezte maga mellett Mike higgadt lélegzését, és megnyugodott. Minden tőle telhetőt el fog követni.

Gyors instrukciókkal eligazította a csapatát. Mialatt munkához láttak az elszakadt véredénnyel, Mike és Meliya lelassították Moira néni szívét. Sophie-ra hárult a feladat, hogy új érfalat növesszen. A gyógyító földboszorkányok éppen ebben a fajta varázslásban jeleskednek.

Most azonban nagyon valószínűnek látszott, hogy alulmarad a küzdelemben. Egyetlen boszorkánytól csak ennyi telt, és Mike-ot nem vonhatta el a saját munkájától.

Érezte, hogy egy kéz csúszik a sajátjába. Ginia keze. A gyógyító földboszorkánytanoncé. Sophie ismét megnyugodott. Gondolatbeli biztos kézzel kezdett hozzá a teendőihez. Növessz egy sejtet, illeszd a szomszédaihoz. Növessz újabb sejtet, ismételd meg a műveletet. Önmagában nem nehéz – de versenyfutás az idővel: körülbelül két perc állt rendelkezésükre.

Miután Ginia túljutott az alapokon, Sophie ráhagyta, hogy a szakadás könnyebbik részén dolgozzon, ő maga pedig a súlyosabban károsodott területre összpontosított. Érezte, amint a fiatalabb gyógyítók elvezetik a vért, hogy jól lásson, de az továbbra is nagyon megnehezítette az előrehaladást.

Egy eltévedt varázserőszál vonta magára a figyelmét, és ahogy megfordult, tátva marad a szája a döbbenettől. Moira néni elszakadt véredénye hihetetlen sebességgel nőtt feléje. Olyan ütemben, amihez húsz gyógyító kell, nem egyetlen tanonc. Márpedig az egész vüágon nincs húsz gyógyító földboszorkány.

Nincs – szólalt meg Jamie gondolathangja. *Egy azonban van, és Elorie továbbította Ginia varázserejét a Varázsvilág összes bűbájprogramozójának. Sokszorosítanak, amilyen iramban csak bírnak, Ginia pedig összehangolja a folyamatot. Föl tudod használni?*

Naná, hogy a fenébe ne! Sophie elkapta a növekvő véredényt, amikor az már majdnem fellökte, és elkezdte oldalra tolni. Ilyen mérvű növekedés mellett nem kellett megjavítaniuk a szakadást. Kikerülhették.

Harminc másodperc múlva készen állt az új véredény, hogy csatlakoztassák a szakadás fölött. Sophie lázasan dolgozott az egyesítésen, ahogy az összes többi ráérő gyógyító is.

Mire végeztek, és elhátráltak onnan, már csak másodperceik maradtak. Sophie jelzett Mike-nak és Meliyának, hogy gyorsítsák vissza Moira néni szívét.

Azután azt tette, amit minden gyógyító szokott, ha emberélet forog kockán. Imádkozott.

*

Elorie feje Aaron ölében pihent, az asszony lassan éledezett álmából.

– A nagyi? – pattant föl a szeme, ahogy beugrott az emlék.

– Nem tudunk semmi újat. A gyógyítók még dolgoznak – simogatta meg gyöngéden a haját Aaron. Hálásan mosolyodott el, ahogy Nell lehajolt hozzájuk egy tányér levessel. – Egyél! Hatalmas varázsmunkát végeztél, hogy idehozd a nagyit a Varázsvilágba, fantasztikus varázsmunkával segítettél az agya gyógyításában, most pedig vissza kell nyerned az erődet.

– Tápláljuk a tömegeket – ült le melléjük Nell. – A kelleténél több boszorkánynak merültek le az elemei. A gyógyítók egyenként szöknek el enni – intett az alacsony épület felé, ahol Moirát ápolták.

– Van valami újság? – ragadta meg a kezét Elorie.

– Nincs – rázta a fejét Nell. – Azon dolgoznak, hogy amennyire csak tudják, helyreállítsák a károsodott részt. Él – halkult el a hangja –, és ez valóságos csoda.

Mia ballagott oda, egy tálca szendvicset hozott.

– Kérsz enni? Vagy hozzak egy kanapét, hogy arra ülj?

– Kanapét? – próbálta kitisztítani a fejéből a ködöt Elorie.

– Igyekszem mindenkinek a kényelmét biztosítani – villantotta ki a fogsorát Mia.

– Szép munkát végzel, kicsim – ölelte szorosan magához a kislányt Nell.

Elorie egyre fokozódó döbbenettel nézett körül. Amikor megérkeztek a Varázsvilágba, hatalmas füves síkság terült el itt – a legtöbb, ami ilyen rövid idő alatt Jamie-től telt. Mostanára óriási, gyönyörű kertté változott, terebélyes, dús lombú fákkal, virágokkal, padokkal, büféasztalokkal – és szó szerint több száz emberrel.

Együtt virrasztottak a sérültért. Az összes boszorkány, akit Elorie valaha ismert.

Azután Miára meg Aaronra nézett, újra elfordította a fejét, és ráeszmélt, hogy Fisher's Cove lakóinak zöme is megjelent. Az iménti megjegyzés törölve. Nyilvánvalóan rengeteg varázstalan is itt virrasztott.

Sírás fojtogatta a torkát.

– Biztosan rendbe fog jönni a nagyi. A világért sem mulasztana el egy összejövetelt.

– Ez volt az elképzelés – bólintott csillogó szemmel Mia.

Sokfajta varázslat létezik. Elorie odaadta a levese maradékát Aaronnak, és fölállt.

– A segítségedre van szükségem – fogta meg Mia kezét. – Keress nekem egy fuvolát!

*

Sophie leejtette a kezét. Annyira kimerült, hogy mozgatni sem bírta. Már megtettek mindent, amit tudtak. A többi Moira nénin és lelkierején múlott.

Mike a vállához ölelte a felesége fejét. Az asszony érezte, hogy ő is remeg a fáradtságtól. Az egész csapat minden erejét beleadta a

munkába.

A sarokból hallatszó szuszogás vonta magára a figyelmét. Ginia kisegér módjára összekucorodva feküdt, és csöndben aludt. Egy jól kiképzett gyógyító munkáját végezte el, sőt annál is többet.

– Egyszer bámulatos gyógyító válik belőle.

– Máris az – vélte Mike. – Az a bűbáj-programozási ötlet egyszerűen zseniális volt.

Igaz. Sophie tudta, hogy Ginia és Elorie briliáns csapatmunkája az egyik nagyon fontos oka, ha Moira néni életben marad.

A kislány felé nyújtotta a kezét. Valakinek ellenőriznie kellene, nem kapott-e csatornasokkot.

– Lazíts! – kulcsolta össze vele az ujjait Mike. – Semmi baja, csak elaludt. Az itt lévő összes gyógyító megnézte már.

Sophie a hasára tapasztotta a tenyerét. A kisbabája is rendben volt. Gyötrelmes időszakon vergődött át, beleadta a gyógyításba minden erejét, amit anélkül tudott, hogy veszélybe sodorta volna a pocakjában bimbózó életet.

– Megtetted a magadét – jelentette ki Mike. – Moira sietne elsőként megnyugtatni, hogy ennyi a helyénvaló, és nem több.

Az asszony bólintott. Az eszével ő is tudta, a szíve azonban kettéhasadt a választástól.

Mike egy doboz energiaitalt adott neki, ő pedig engedelmesen kortyolgatta. Ez is hozzátartozott a magzat megóvásához. És további gyógyító feladatok várták. Még hónapokig.

Legalábbis ebben reménykedett. Moira néni egyelőre ijesztően csöndes és hideg maradt.

Ginia felült a sarokban, a szemét dörzsölgette.

– Ki zenél?

Zenél? Sophie oldalra billentett fejjel fülelt, ahogy tüneményesen zengő dallam úszott körülöttük. Éppen úgy szólt, mint Elorie fuvolája a teljes körben.

Elorie fuvolája.

Sophie ellökte magát Mike-tól, az ajtóhoz botorkált, és szélesre tárta. Beáradt a muzsika, a hold a mennybolt tetején lebegett, és több száz arc vette körül az épületet, az emberek égő gyertyát tartottak a kezükben, és halkan énekelték Elorie szárnyaló melódiáját.

Az asszony sürgetően integetett Jamie-nek.

– El tudod tüntetni a házat. Tedd a nagyit középre!

Néhány másodperc múlva elpárolgott az épület, és Moira néni az éjszakai ég alatt feküdt az ágyon. Körös-körül virágok nyíltak, és a hold kissé közelebb úszott. Sophie programozóként és boszorkányként egyaránt elámult a csodálatos látványtól.

Jamie megérintette a vállát.

– Tehetek még valamit? – kérdezte halkan.

Egyvalamit még igen.

– Juttasd a fejébe a muzsikát. Segíts, hogy láthassa mindezt. Végtelenül gyöngéden.

– A gyöngédség nem az esetem – fintorgott a férfi.

– Várjatok! – lépett oda mellé új kristálygömbjét szorongatva Lauren, és mély lélegzetet vett. – Majd én.

Behunyta a szemét, enyhén ringatózott. Néhány másodperc múlva elmosolyodott. *Figyel ránk* – közvetítette. *Egészen gyöngén, de hall bennünket.*

Sophie látta, hogy több tucat arcon könnyek gördülnek le, de a halk éneklés egy pillanatig sem akadozott. Elorie fuvolája pedig még soha nem szólt ilyen tündérszépen.

*

Ideje elkezdeni a kört. Az a dolga. Moira hallotta, hogy az unokája fuvolázik, de valami nem egészen stimmelt. Hol a köre? És ő hol van?

Erőlködött, hogy kilásson a tudatát elborító sűrű ködből.

A zene. Hallgassuk a zenét! Lelki szemeivel látta Elorie-t, aki játék közben finoman ringatózott. Az arcokat a körben, a szeretet és összetartozás varázsközösségét. Mennyi ember! Ez biztosan nagyon fontos kör.

Ő pedig mintha feküdne, és ez igazán nagyon különös.

Azután rázúdultak az emlékek, kínlódása a kertben, majd a borzalmas, alattomos hideg.

Küszködve nyitotta ki a szemét, és árnyékba borult fejeket látott, meg nappali világosságú holdkorongot, ami szó szerint karnyújtásnyi közelségűnek tűnt.

– Akkor ez a mennyország?

Nahát, milyen rémisztő a hangja!

Halk nevetés hallatszott, csókok zuhogtak a homlokára.

– Nem, Moira néni, még velünk vagy. Visszajöttél.

Hát nem halt meg? Moira lassan körülnézett, megvizsgálta a ködös holdat és a félhomályos arcokat. Semmi sem festett normálisan.

– Sophie, édesem, nem látok valami jól.

Most a csókok mellé könnyek potyogtak az arcára.

– Tudom, és borzasztóan sajnálom. Minden tőlünk telhetőt megteszünk az ügyben, és idővel várhatóan javulni fog. Egyelőre csak annyit kell tudnod, hogy szeretünk téged. Visszatértél hozzánk. Még hosszú út áll előtted, de hidd el, fogod még ringatni a kisbabáinkat.

Moira egy álomhozó bűbáj könnyed simogatását érezte, és megadta magát a szendergésnek. Ringatni fogja a kisbabákat. Akkor rendben.

24. FEJEZET

Elorie fölnézett a várkastélyra, és elmosolyodott. Lizzie a mennyországban érezheti magát, vártoronyban alhat.

A várkastély a Varázsvilág csodálatos programozóinak legfrissebb leleményes megoldása volt. Ahol az álmos boszorkányok száma több százra rúg, jól jön a rengeteg ágy, a várkastélyokban pedig véletlenül bőven akad szoba.

Ráadásul a fiatalasszony végtelen megdöbbenésére Marcus bácsi játszotta a vendéglátó szerepét. Jamie és Ginia az ő várkastélyát helyezték át a nagyi világába, de választásuk a mérete folytán, nem tulajdonosának messze földön híres szívélyessége okából esett a létesítményre. Most azonban még a virtuális szolgaszemélyzet is mintha elképedt volna a házigazda modorától. Marcus jóllakatott mindenkit, előzékenyen szobájukba kísérte a vendégeket, és másnapra meleg reggelit ígért.

Amire már nem sokáig kellett várni – ha a Varázsvilág égboltjának hinni lehetett, a napkorong már kikukucskált a láthatáron. Elorie-nak megkordult a gyomra. Mielőbb valami harapnivalót kellett kerítenie, de pillanatnyilag egy igazán kényelmes kanapé sarkába préselődött, Aaron feje az ölében feküdt. A férfi egy ágyig sem jutott el. A jól hallható horkolásból ítélve, számos környező kanapé is gazdára talált.

– Kérsz reggelit? – kérdezte egy halk hang a háta mögül. Sophie a szomszédos fotelba csusszant, és tálcát rakott a kettejük közötti asztalra. – Mi, várandós anyukák nem bírjuk átaludni a napot, mint némelyik ismerősöm.

Elorie mosolyogva fogadta.

– Mike még alszik?

– Alszik hát. Ahogy a legtöbb gyógyító, de a magzatom a jelek

szerint nem olyan fáradt, mint a többiek – veregette meg a pocakját Sophie.

Elorie fölvett egy édes péksüteményt. Istenien illatozott, a vaj és alma aromáját leheletnyi fahéj fűszerezte.

– Megnézted a nagyit?

Késő éjszaka rövid ideig fogta a nagyi kezét, de a gyógyítók minimálisra szorították a látogatást, amíg Moira aludt.

Sophie bólintott.

– Még most is pihen. Marcus bácsi kiváló konyhásai erőlevest és gyógyteát készítettek, hogy elfogyaszthassa, amint fölébred.

– Őszintén: milyen az állapota? – meredt a reggelijére a választól félve Elorie.

– Még messze az alagút vége – kavargatta szórakozottan a teáját Sophie. – A beszédkészségére egyértelműen kihatott a baleset, és a látására is. De idővel és hosszú távú kezeléssel mindkettő várhatóan javulni fog. Marcus bácsi szerint a tudata azonban meglehetősen tiszta, ez tehát reménykeltő.

Akivel gyakorlatilag együtt nőttünk föl, annál a finom árnyalatokat is érzékeljük.

– Miért nem mondod ki, Sophie?

– Sok mindent nem tudunk még. – Sophie tekintete elkeseredést sugárzott. – Lehetséges, hogy nem fog többé lábra állni. A jobb testfelet nagyon súlyosan érintette az agykárosodás, és ez olykor nehezen visszafordítható.

A nagyi nem fog tudni járni, beszélni, nem fog látni? Elorie fölszisszent, hirtelen szédüléssel viaskodott.

– El ne ájulj nekem! – érintette meg Sophie, és máris jobban érezte magát. – Életben maradt, nővérkém. Él, és a legerősebb asszony, akit ismerek. Most szüksége lesz rá, hogy mindannyian higgyünk benne.

Elorie bólintott. Amióta az eszét tudta, a nagyi jelentette számára a sziklaszilárd alapot. Ha most a nagyi szorul támaszra, hát majd

megvetik a lábukat, és erőt adnak neki, ameddig csak szükséges. Körülnézett, látta az egybegyűlt várakozók sokaságát. A nagyi nyilvánvalóan rengeteg segítségre számíthat.

– Tegnap este egyfolytában azon gondolkoztam, milyen szerencsések vagyunk – mondta Sophie. – Ha ez akár egyetlen hónappal ezelőtt történik, amikor a varázserőd még lappangott, nem tudtuk volna idehozni őt, sőt fele ennyit sem tehettünk volna a gyógyulásáért. Te mentetted meg az életét.

– Az idehozatala nem sokat számított volna a ti szakértelmetek nélkül – szorította meg Sophie kezét Elorie. – A nagyi mindig azt hajtogatta, hogy a gyógyítás a legemelkedettebb mágia. Nem is tévedett.

Sophie szeme váratlanul derűsen csillant föl.

– Csak azért mondta ezt, hogy tovább kavargassuk a varázsitalokat a gyógyfüves óráján.

Elorie elmosolyodott az emléken. Jólesett azokra a mozzanatokra, arra az erős és csupa élet nagyira gondolnia, aki ügyelt rá, hogy a boszorkánypalánták tüstént megbánják, ha nem tanúsítanak kellő figyelmet.

Rengetegen siettek most a nagyi segítségére. Boszorkánypalántái, akik szeretetet és életet töltögettek becses virágaiba. A Varázsvilág programozózsenijei. A négyéves varázserőmű, a leggyöngédebb távátvivő bűbáj szerzője. Lauren, aki a dédnagyi varázsgömbjével föl-alá járkálva buzdította hitre a szíveket. Igen sokan megadtak mindent, ami kellett.

Mindezt a szeretetet a nagyi váltotta ki. Békesség költözött Elorie szívébe, és hála, hogy ő is vállalt ebből egy kicsi részt.

Moira ideiglenes hajlékának ajtaja kinyílt, és Meliya dugta ki a fejét.

– Fölébredt!

*

Nincs kellemetlenebb, mint ha az ember ténylegesen érzi az életkorát. Moira mozgatni próbálta az ujjait, és felnyögött az erőfeszítéstől.

– Nyugalom, Moira néni! Most szépen fölültetünk – csengett megnyugtatóan Sophie hangja, ahogy gyógyítóhoz illik. Moira lelkében ellenállásba ütközött. Annál jobb. A kelletlen páciensek gyorsabban lábadoznak.

Gyöngéd kezek támogatták föl, dugtak párnákat a háta mögé. Moira ráeszmélt, hogy minden nagyon sötétnek tűnik. Emlékezetébe ötlött az előző esti elmosódott hold. Talán, ami történt vele, elvette a látását.

– Ki tudod nyitni a szemedet, nagyi? – hallotta ezúttal Elorie megnyugtató hangját.

Hát még csukva van a szeme? Na tessék, ekkora ostobaságot. Nem csoda, ha sötétség veszi körül.

– Azt hiszem, leragadt.

Nedves kendő törölgette meg gyöngéden a szemét, könnyed gyógyító bűbáj bizsergése kísérte.

– Így ni, most próbáld meg!

Mintha még sohasem került volna ekkora fáradságába, hogy kinyissa a szemét. Az első fény és árnyfoltok még mindig szörnyen homályosaknak tűntek. Azután avatott kezek szemüveget toltak az orrára.

– Ez segít valamit? Meliya bűbájolta neked, hogy használd, amíg meg nem gyógyul a szemed.

Moira pislogott néhányat. Hát igen. Ez pompás. Most már egészen jól látott. Rámosolygott szeretett lánykáira.

Sophie viszonzásul kivillantotta a fogsorát, szemében az elégedett gyógyító öröme tükröződött. Elorie jóval tétovábban mosolygott.

– Ez normális, és meglehetősen átmeneti jelenség – tette a kezét

nyugodtan Elorie vállára Sophie. Leült az ágy szélére. – Szélütést kaptál, Moira néni. A jobb testfeledet érintette, úgyhogy a mosolyod még kicsit féloldalas.

Szélütést. Szóval majdnem meghalt.

Moira megpróbált gyógyító révülethez elegendő erőt gyűjteni, hogy maga is fölmérhesse, mi történt. Sophie a mennyezetre emelte a tekintetét, és a fejét rázta.

– Arra később még bőven ráérsz. Most kíméld az erődet. – Óvatosan megfogta Moira két kezét. – Meg tudod szorítani az ujjaimat?

Moira a kezére koncentrált. A ballal egész normálisan tudott markolni, mármint öregasszonyhoz képest, aki kis híján elhalálozott. A jobb is megmozdult, rázkódott, de nem bírt Sophie ujjaira zárulni.

Gyógyítóként tudta: már az is örömhír, hogy egyáltalán megmoccant. Engedelmeskedni nem akaró kezű nőként – hát igen, ez egy cseppet megijesztette.

– Azt hiszem, akkor egy darabig nem fogok járkálni.

A reszelős hangra persze számított, de a szavai még a saját fülének is felismerhetetlenül zavarosan csengtek.

– Várj! – simította gyöngéden az ajkára az ujjait Elorie. – Támadt egy ötletem.

Kilépett Moira látóteréből.

– Fogsz te még énekelni a babámnak – hajolt be Sophie. – Csak adj egy kis időt!

Jaj, Sophie! Jó gyógyító nem tesz olyan ígéretet, amit nem tud teljesíteni.

Elorie visszasurrant az ajtón, Lauren jött a nyomában.

– Te zseni vagy, nővérkém! – csillant föl Sophie szeme.

Moira tekintete találkozott a Laurenével. *Ha zizi az agyam, ne merészeld elárulni nekik, hallod?!*

Lauren megkönnyebbült nevetésben tört ki.

– Odabent pont úgy beszélsz, mint normálisan. Várj egy kicsit, gondolatkapcsolatot létesítek, hogy a többiek is hallhassanak.

– Rendben? – pillantott Sophie-ra, az bólintott, és Moira érezte, hogy bekattan a gondolatkapocs.

Szervusztok, drágáim! No, meséljetek, miféle hely ez, és hogy kerültem ide.

Három sugárzó arcú fiatal nő vágott egymás szavába. Moira egy ideig hallgatta a vidám csacsogást, azután fölemelte a kezét. Kicsit remegett, de működött.

Na, akkor tisztázzunk csak valamit. Idezsnppoltatok a Varázsvilágba, ahol a boszorkányvilág legjobb gyógyítóiból álló csapat megmentett, és senki sem hozza a teámat?

– Az agyadnak tényleg semmi baja – mosolygott boldogan Sophie. – A teád már úton van, egy kis házi erőlevessel együtt.

Moira fintorgott. Kislány kora óta szívből utálta az erőlevest.

– Bezzeg velünk folyton azt etetted – kuncogott Elorie.

Mert jót tesz, gyermekem.

– Majd tartsd ezt észben ma, ahogy egyik csészével a másik után kortyolgatod! – paskolta meg a nagyi kezét.

Hm, talán valamelyik boszorkánypalánta idejöhetne, hogy elvonja Elorie figyelmét. És esetleg rábeszélhetné az illetőt, hogy csempésszen a teája mellé némi buktát.

Lauren fölhorkant, és ő is megpaskolta a kezét.

– Csak azt próbáld meg!

A csuda vigye el! Annak is megvan az árnyoldala, ha az ember minden gondolata hallható.

– Kellő ösztönzést ad a beszéd gyakorlására – csillant föl Sophie szeme.

Hát egy beteg öregasszonynak már semmi kényeztetés sem jár?

Lauren mosolyogva nézett Sophie-ra, aki bólintott.

– Ha van kedved hozzá, egész csomó ember szeretne látni egy

beteg öregasszonyt.

Hát nem az a látogatók értelme, hogy eltereljék a beteg figyelmét a gyógyítók által rákényszerített ocsmányságokról?

Sophie megnyomott egy gombot a falon.

– Jamie, légy szíves, bontsd le ismét a falat, jó? Moira néni szeretne barátságos arcokat látni.

Moira meghökkent, ahogy a falak leomlottak, és megnyílt a feje fölött az ég. Talán mégsem álmodta az alacsonyan lebegő holdat.

Azután megpillantotta az arcokat és a sok virágot. Emberek tucatjait… nem, százait. Szeretteinek sokaságát – boszorkányokat és varázstalanokat, falubelieket és a világ végéről érkezetteket. Minden szempárban ugyanaz az üzenet tükröződött.

Jaj, nahát! Mindegyikük nősziromból és barackvirágból kötött csokrot tartott a kezében. Azzal kívántak neki egészséget és hosszú életet.

Ennyi öröm már nem is fért a szívébe.

*

Sophie a füveskamrájában ténfergett, gyöngéden megérintett minden tárolóedényt, minden fölakasztott gyógynövényköteget. *Az* egész helyiségben a legutóbbi teliholdkor betakarított és száradni fölaggatott levendula finom illata terjengett. Aervyn fuvarozta őt haza, hogy magához vegyen egyet-mást, ami Moira néni ápolásához vált szükségessé.

De nem csak füveket összeszedni jött. Egyúttal búcsúzni is kívánt.

Ez a ház jelentette a biztos révet. Bármennyire kötődött a közösségi varázslathoz, a szíve mélyén magányos boszorkány maradt. Azaz talán magányos nő, aki történetesen boszorkány. Már kislányként is sok boldog órát töltött egyedül, az erdőkben vagy a tengerparton

csatangolva, esetleg egy kávézóban csöndesen üldögélve, a sürgő-forgó világot szemlélve.

Ez a coloradói ház szolgált mindmostanáig menedékhelyéül. Vigasztalójául. Itt telepedett le, miután egyértelművé vált, hogy Fisher's Cove nem lehet az otthona.

Annyira imádta, hogy a Varázsvilágban fölépítette a hasonmását. Más játékosok várakat és rejtekhelyeket rendeztek be maguknak, vagy varázslókunyhókat. Az ő fura kis tanyaháza a múlt század hatvanas éveit idézte, és buja kert vette körül. Ez a másolat akkor is megmaradhatott neki vigaszul, ha szíve szerinti igazi otthonát hátrahagyja.

Halkan becsukta füveskamrája ajtaját, és a kijárat mellé tette a gyűjtőzsákját. Még egyszer utoljára a kertje hívta. Megsimogatta a dáliákat és a haranglábakat, beszívta a sóska fanyar illatát, szelíden mosolygott a mentán, ami az ő kétnapos távolléte alatt a kert több mint felét meghódította.

Remélhetőleg az új tulajdonosok kedvelik a mentateát.

Kibuggyantak a könnyei. A kert mindennél alkalmasabb arra, hogy fölszívja az ember bánatát, és hasznos célra fordítsa. Ezek a könnyek nem egészen boldogtalanságból fakadtak. Változások következtek az életében, méghozzá javarészt nagyon kedvezők.

Egy csodálatos férfi várt rá, valamint közös gyermekük. Moira néni állapota bámulatosan alakult ahhoz képest, hogy katasztrofális szélütésen esett át.

De további ápolásra szorult. Képzett gyógyító hosszú távú ápolására.

Mások is gondját viselhették, mások is segíthettek. A boszorkányközösség mindig törődött az övéivel, és Moira néni örvendett a legnagyobb szeretetnek a boszorkányok között. Nem feltétlenül Sophie-nak kellett vállalnia a feladatot, elszakadnia a gyökereitől, elhagynia az otthonát.

De így látta helyesnek.

Noha a búcsú közben potyogtak a könnyei, a szíve nem tétovázott. Tudta, hogy életének következő fejezetét Fisher's Cove-ban fogják megírni.

*

– Haza akar menni. – Elorie a férje foteljának karfájára ült, miután élete egyik legkellemesebb feladatát végezte el, tudniillik értekezletet hívott össze. – Lehetséges?

– Remélem – mosolygott Nell. – Ugyanolyan nyűgös, amilyen Aervyn, ha beteg.

– Tudom – sóhajtotta Elorie. Éppen ez indokolta az értekezletet. – Újra meg újra emlékeztetem magam, hogy a morgós páciensek hamarabb épülnek fel.

– Kezdem azt hinni, hosszú éveken át azért tanította ezt nekünk, hogy most jó mentséget teremtsen az undok viselkedésére – nevetett Sophie, majd elkomolyodott. – Egyértelműen haza lehet vinni, vagyis az állapota megengedi, hogy szállítsák. De otthon még nagyon sok ápolást igényel. Fölkészültünk erre?

Aaron megszorította Elorie derekát.

– Én gondoskodom róla, hogy bőséges fűszerezetten, pépes kosztot kapjon. Erőlevesmenteset.

Elorie fölnevetett. A nagyi gyakorlatilag ráborította az utolsó csésze levest arra a szegény boszorkányra, akit beküldtek hozzá, hogy belediktálja. Ebben az számított örömhírnek, hogy a jobb kezével borította rá. Ennek eredményeként Sophie utasítást adott, hogy félóránként vigyenek be neki egy csésze erőlevest. A hajigálást jó gyógytornának ítélte.

Nell a fejét rázta.

– Az ember onnét tudhatja, hogy szeretik, ha sorsot húznak a

lehetőségért, hogy edényeket vagdosson hozzájuk. A legutóbbi sorsoláson Aervyn nyert, és izgatottan várja, hogy meglátogathassa a nagyit.

Mike a fejét dörzsölgette.

– Szólj neki, hogy gyorsabban bukjon le, mint ahogy én tettem.

– Az érzelemkitörések a lábadozási folyamathoz tartoznak – szögezte le Sophie. – Az agya figyelemre méltó javulást mutat, de még így is messze a cél. Számítsatok rá, hogy a szokásosnál kissé ingerlékenyebben fog viselkedni.

– Nekünk mondod? – állt föl Elorie, és nyújtózkodott, még mindig el volt gémberedve a hol itt, hol ott szundikálástól. – Ha már ennél a szívderítő témánál tartunk, még mire lesz szüksége?

– Valaki éjjel-nappal legyen mellette, mert egyedül még nem tud kikászálódni az ágyból – kezdett számlálni az ujjain Sophie. – Az idegek és szövetek regenerálása rendszeres gyógyító bűbájt igényel, hogy hamar visszanyerje elveszített képességeit. Jót tesz a gyakori mártózás a csodamedencéjében. Indokot kell biztosítani, hogy reggelenként fölkeljen és tevékenykedjen.

Kiváló. Elorie remekül tudott listákkal dolgozni. Máris átfutotta a lehetőségeket.

– Az indok nem nehéz. Ott az új gyógyító, akit kiképezhet. Lizzie egyértelműen rendelkezik legalább némi tehetséggel e tekintetben.

– Tanítvány – mosolyodott el lassan Sophie. – Ez egyszerűen nagyszerű.

– Kettőt is kaphat – vélte Nell. – Nem tudtuk időben kiokoskodni, hogyan juttassunk gyógyítókat Moirához a szállítása nélkül, de Jamie és Aervyn azóta rájöttek, hogyan irányíthatnak valakit a Varázsvilágon át egyik való világbeli helyről a másikra. Elküldhetjük Giniát Moirához. Kalifornia nagyon szűkölködik gyógyítókban, úgyhogy csodálatos lenne kiképeztetni valakit.

– Az tényleg hasznos lenne – értett egyet Mike. – Ginia

voltaképpen máris jó készségekkel bír, és Moira talán kevésbé kifogásolná a megfigyelését, ha a saját tanítványai végeznék.

Elorie élvezettel figyelte, ahogy összeállt a terv.

– Én egyelőre nála fogok lakni, és napközben a boszorkánypalánták is segíthetnek.

– Nem – rázta a fejét Marcus. – Én költözöm be hozzá. Emelgetni és cipelni kell, az pedig a te állapotodban tilos. Átviszem a holmimat a vendégszobájába.

Bejelentését síri csönd fogadta. *Marcus bácsi* beköltözik a nagyihoz?

– Mi az? – nézett körül. – Azt hiszitek, nem bírok ápolni egy zsémbes vén boszorkányt?

– Hát – nevetett Nell –, ami a zsémbességet illeti, bőven szerezhettél tapasztalatokat.

– Tudom, hogyan dobjam vissza a csészét – felelte szenvtelen hangon Marcus.

– Szerintem ez jó ötlet – mondta Sophie, és Elorie-ra kacsintott. – Erőteljes ösztönző Moira néninek, hogy gyorsan fölépüljön.

Ez aztán a tuti tipp. Marcus bácsi mint betegápoló. A mindenit!

Elorie törte a fejét, mi szerepelt még Sophie listáján, és igyekezett mederben tartani az értekezletet.

– Mi a helyzet a gyógyító bűbájjal? Új-Skóciában több gyógyító is él, de a falunkban a nagyin kívül senki. Megszervezhetem, hogy egymást váltva a panzióban szálljanak meg.

– Messzebbről is hozhatunk gyógyítókat – mondta Jamie. – Az újonnan följavított ingajáratbűbájunk révén bárkit átszállítunk a Varázsvilágon Aervynnel.

Ez bámulatosan kapóra jött, de túlzott megterhelésnek tűnt egy kisfiú számára.

– Nem fáradt el attól, hogy tegnap azt a rengeteg embert mozgatta?

– Á, dehogy – rázta a fejét Nell. – Megtömtük sütivel. Nem lesz

semmi gond.

– Minden segítséget örömmel fogadunk, de mi Sophieval magunkra vállaljuk a gyógyítás nagy részét – fogta meg felesége kezét Mike.

Elorie a fejét rázta. Friss házasok, csak most kezdik közös, új életüket. A nagyi kifogásolná a leghevesebben, hogy betolakodjon ebbe a különleges időszakba.

Sophie föltartotta a tenyerét, hogy véget vessen a tiltakozásnak.

– Még eladó az a kis faház a Moira néniétől jobbra?

– Arra a rozoga kunyhóra gondolsz? Nincs ember, aki kibírná benne, Sophie.

Tíz éve hirdették meg eladásra.

– Igaz, de építkezhetünk a telken. – Mike puszit nyomott Sophie feje búbjára, azután vigyorogva nézett Elorie-ra. – Úgy gondoljuk, hogy a magzatunk ezáltal beépített játszótársakra tesz szert.

Elköltöznek? Elorie szíve összevissza kalimpált döbbenetében és örömében. A földboszorkányok sohasem költözködnek.

– Én is szeretem a nagyit – mosolygott Sophie –, és most szüksége van ránk.

Ez hallatlan szeretetajándékot jelentett, és nem csak a nagyi számára. Elorie agyában egymást kergették az ábrándképek: közös vacsorák, együtt játszadozó kicsinyek, reggeli mártózások a nagyi medencéjében, és a mindennapos öröm, hogy a nővérkéje a szomszédban lakik.

Nem maradt más hátra, csak a hamisítatlan új-skóciai fogadtatás.

– Isten hozott benneteket Fisher's Cove-ban! – tárta ki a karját Elorie. – Bulit rendezünk. Mi sem állíthatja hamarabb talpra a nagyit.

Az értekezlete jókívánságok és ünneplés kakofóniájába fulladt.

Elorie szótlanul ült, mialatt a lárma kavargott körülötte. A legutóbbi néhány nap a közösség csodájáról tanúskodott – rengetegen adtak, amit csak tudtak. Sophie mostani adománya azonban

különösen szíven ütötte. A földboszorkányok mély gyökereket eresztettek, ritkán hagyták el az otthonukat. Aki csak ismerte a nagyit, jól tudta ezt.

És bármilyen szívélyesen fogadják Sophie-t, a családiház-építés hosszadalmas, zűrzavarral és felfordulással járó folyamat.

Sophie-nak már csak pont ez hiányzott, és Elorie ráébredt, hogy neki hatalmában áll segítenie. Körülnézett, tekintetével Jamie-t meg Giniát kereste, és odaintette őket magához.

– Támadt egy ötletem.

*

Az ötlete igénybe vette a következő néhány órát, tizenhét boszorkányt, három bűbájprogramozót, valamint Fisher's Cove ásóra-lapátra fogható összes lakóját.

Mindezek végeztével Elorie megállt a nagyi kertjében, boldogan, hogy visszatért imádott falujába, és elégedetten bámulta azt, amit műveltek. Sophie háza – legalábbis a varázsvilágos változat, és Jamie esküdözött, hogy az az igazinak szakasztott mása – szépen megbújt a nagyi faházától nyugatra zöldellő ligetben. Ha nem látszik a frissen ásott alap – mivel a jelek szerint a varázs világos otthonok nem igényelték ezt az apró kelléket –, bárki azt hihette volna, hogy évek óta áll ott.

Ez már megfelelő fogadtatásnak tűnt egy nővérke hazatelepüléséhez.

A segítők légiói már eltűntek, csöndet teremtettek a nagyi visszatéréséhez. Hátrahagytak ezt-azt: virágkosarakat és házszentelő ajándékokat Mike-éknak, valamint az egész falu egyheti etetéséhez elegendő élelmet.

Elkészültek. Elorie egy kölcsönzött okostelefont húzott elő a zsebéből, és Aervyn várakozó arcára mosolygott.

– Minden kész, cukifiú. Lődd haza őket!

Moira ágya a kertje mögötti tisztáson öltött testet, Sophie és Mike a nagyi kezét fogták. Leleményesség és szívós dirigálás kellett, hogy egész délután távol tartsák őket a falutól. Elorie végül az akció sikere érdekében rákényszerült, hogy a nagyit is beavassa a titokba.

Sophie nyugtalanul nézett körül.

– Ma nagyon fáradt, úgyhogy azt hiszem, rögtön a szobájába kellene vinnünk.

– Szamárság – ült föl vigyorogva Moira. – Kutya bajom.

Kicsit nehezen forgott a nyelve, de senki sem értette félre.

Sophie leírhatatlan arcot vágott.

– De hát azt hittem, kimerültél.

A nagyi féloldalas mosolya sem nyújtott kevésbé mulatságos látványt.

Nem könnyű egy gyógyítót lóvá tenni, drágám. Ismerjük el, jó munkát végeztem.

– Egy gyógyítót lóvá tenni? – hebegte Sophie megrökönyödve.

A nagyi lassan fölnyúlt Sophie arcához. A jobb keze sokkal lassabban mozgott, mint a bal, de azért célhoz ért.

– Légy üdvözölve Fisher's Cove-ban, szívbéli unokám! Nézd, mit csináltak itt neked!

A lóvá tett gyógyító teljesen összezavarodva fordult körbe. Elorie feszülten figyelte, és pontosan tudta, melyik pillanatban látta meg végül a házat. Döbbenet és öröm robbant szét az arcán – és Fisher's Cove egész faluját virágtenger árasztotta el.

Sophie a férje kezébe kapaszkodott, és Elorie-hoz fordult.

– A házam. Átültettétek ide.

Elorie mosolygott a megfogalmazáson. A friss földdel a szélek körül valóban pontosan úgy festett. Egy ház, amit átültettek, hogy egy család növekedjen benne.

Sophie régi-új otthonra lelt, és a nagyi sok-sok babát ringathat

majd. A legmodernebb varázslat a leghagyományosabb örömöt biztosította.

Elorie abban a tudatban fogta meg szív alakú medálját, hogy a Varázsvilágban több száz szív és szempár figyel vele együtt. Ilyen napokon nagyon jó boszorkánynak lenni.